

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Loving
the
Beast*

The
BEAST *of*
CORNWALL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

EVA DEVON

**KUŞLARI
N
Tümü**
BİR CANAVARIN AŞKI
KİTAP 1

*tarafından
Eva Devon*

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, organizasyonlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Cornwall Canavarı

Telif Hakkı © 2023 by Máire Creegan
Kindle Edition

Tüm hakları saklıdır. Yeniden dağıtıma izin verilmez.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- herhangi bir elektronik veya mekanik araçla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Ailem benim en büyük hediyem. Oğullarım ve Bay
D. her şeye rağmen beni ayakta tutuyorlar.

Christy ve Louisa, çok teşekkür ederim.
Minnettarlığımı ifade etmek için yeterli kelime yok.

Cindy, sana da
teşekkürler!

Son olarak, ışığım, annem, babam ve her zaman
yanımda olan Nancy için.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19 Sonsöz

Bölüm 1

Cornwall

Wrathborne Dükü'nün ikinci oğlu Lord Gabriel Morrowby, rehberi Thomas Baker ile birlikte maden kuyusuna indi.

Karanlık onları tüketti.

Sadece yolu aydınlatmak için tasarlanmış özel lambalar gölgelerle mücadele ediyordu. Gabriel sanki toprak tarafından yutuluyormuş gibi hissediyordu ama bu sevgi dolu bir anne kucağı değildi.

Hayır, bu cehennem çukurlarından ya da dünyanın uçurumlarıyla ilgili eski masallardaki en karanlık hikayelerden çıkmış gibi hissettiriyordu. Yunan mitleriyle büyümüş olan çocuksu yanı, her an bir yaratığın çıkıp onu kapıp yemesini bekliyordu.

Ama insanlar dünyanın bu bölgesindeki madenlere bir süredir garip yaratıklar tarafından öldürülmeden iniyorlardı. Hayır, madenler bu işi kendi başlarına yeterince iyi yapıyorlardı, tıpkı onları aşağı gönderen açgözlü adamlar gibi. Aşağıya, nemli, karanlık toprağa, maden çıkarmak için tüm çukurlara. Yukarıdaki efendiler için servet çıkarmak için.

Kendisi de tüm niyet ve amaçlar için bir ustaydı. Dünyanın en büyük ustalarından birinin oğluydu ve bunun nedenini bilmek istiyordu. Diğerleri yok olurken ailesini güçlü kılan neydi?

Servetinin kaynağının nereden geldiğini bilmek istiyordu. Ona sırtındaki giysileri, sofrasındaki yemeği, babasının ısrarla bindiği arabayı ve gurur ve neşe kaynağı olan aygırını veren şeyin ta kendisiydi bu.

Gabriel'in hayatı ayrıcalıklı bir hayattı. Her parçasına zenginlik ve rahatlık dokunmuştu. Çok sayıda hizmetçisi vardı ve en iyi okullara gitmişti. Annesi çok güzeldi.

Mükemmel bir soydan gelen genç hanımlar sıraya girmiş, evlenme teklif etmesini bekliyorlardı.

Hayatı her açıdan idealdi. Büyüklük için doğmuştu ama yine de bir şeylerin büyük ölçüde yanlış gittiğine dair kemirici, yoğun bir duygudan kurtulamıyordu. Kendisine verilen her şey, içine rutubet girmiş bir ev gibiydi. Dışı güzeldi ama içi çürüyordu.

Artık görmezden gelinemeyecek ve bir gün ona varlığının gerçeğini gösterecek bir çürüme.

Servetinin nereden geldiğini merak etmek onu çok rahatsız etmişti, ta ki sonunda babasından madenlere inme ve ailelerinin çalışma tarihini görme hakkına sahip olmasını talep edene kadar.

Sanki sadece gidip yeryüzünün hazinelerinin aşağıdan yukarı çekildiği yerleri görmek istiyormuş gibi görünmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Babası onunla gurur duyuyordu.

Ne de olsa madenler ailenin gücü için çok önemliydi. Dük olan babası, Gabriel'in düşük işlerde çalışarak kendini kirletmemesi ya da uzun süre aşağıda kalmaması gerektiğini açıkça belirtmişti.

Madenler tehlikeli yerlerdi.

Babası bile bunu biliyordu.

Gabriel babasının madenlerden birine gittiğini hiç sanmıyordu. Düklüğün veliahtı olan kardeşi de, güçlerinin kaynağı burası olmasına rağmen, gitmemişti. Elbette bu ve kral tarafından aileye uzun zaman önce bahşedilen unvan.

Şimdi, kendisine garip bir şekilde nazik davranan cesur, isli yüzlü bir adamın eşliğinde toprağın altına doğru indiğini hissederken, hayatı için ödenen bedeli merak ediyordu. Ailesinin yaşam biçimi için.

Madendeki adamlar sert görünümlydü. Bazıları ondan daha gençti ama yine de neredeyse onun iki katı yaşında görünüyorlardı. İnsan hayatının çoğunu yerin altında, karanlıkta geçirince böyle mi oluyordu?

Merak etti.

Yukarıda gördüğü kazançlar için ödenen bedeli merak etti. Çünkü şimdi anlıyordu ki, yeryüzünün çukurlarına inenler sadece erkekler değildi. Kadınlar ve çocuklar da vardı.

Çünkü bazı tüneller oldukça küçüktü ve sadece çocuklar hazineleri toplayıp dışarı çıkarmak için arabaları hareket ettirebiliyordu.

Gabriel'in midesi bulandı ve deneyimli bir madenci olan Tom Baker'a döndü. Fenerinin ışığı, uzun tünelde hava akımları gidip geldikçe dalgalanıyordu.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz lordum?" Tom sordu.

"Bu bir mucize," dedi dürüstçe, her ne kadar dehşet verici bir mucize olsa da. "Bunu her gün nasıl yapıyorsun?"

Tom'un kaşları çatıldı. "Bilmiyorum lordum. Dört yaşımdan beri bu işi yapıyorum. Üzerinde pek düşünmüyorum. Bu benim için bir zamanlar anne sütü kadar doğal."

"Anlıyorum," diye nefes aldı Gabriel, bakışları yer yer ahşap iskelele desteklenmiş, kaba yontulmuş tünelde gezinirken. Dürüst olmak gerekirse, tam olarak göremiyordu ama Tom'un bu hayatı o kadar iyi bildiğini anlıyordu ki bunu tuhaf bulmuyordu.

Ama Gabriel? Lanet olsun, Gabriel hissetti... Bunu kelimelere dökemedi.

Bir sonraki koridora döndüğünde, nemli taşlar ve dar yol boyunca ilerlerken, sıkıştırıldığını ve daraltıldığını hissetti. Zihni onunla oynuyor, onu boğulma korkusuyla dolduruyordu. Gömülme korkusu.

Tünel küçüktü ve onlar ilerledikçe daralıyordu.

Gabriel yutkundu.

"İyi misiniz lordum?" Baker ona sabırla sordu.

Parmaklarını avuçlarının içine sokarken, "Hiç bu kadar kısıtlayıcı bir yerde bulunmamıştım," diye itiraf etti.

Baker nazikçe, "Biraz nefes al," dedi. "Burada aklını kaybetmeni istemeyiz."

"İnsanlar akıllarını mı kaybediyor?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Baker. "Bazıları bunu kaldıramıyor. Karanlık onlara bir şeyler yapıyor ve dar alan... Ve tabii ki her zaman bir çökme korkusu var."

"Bir çöküş," diye yineledi.

Baker lambasını kaldırırken başını salladı ve altın rengi ışıltı nemli duvarlar boyunca parladı. "Evet, tünel aşağı iniyor."

İçinden bir ürperti geçti. "Bu sık sık olur mu?"

Baker kaşlarını çatı. "Hepimizin istediğinden daha fazla. Ne zaman ne olacağını bilemezsiniz. Yani herkesin bir günü var, değil mi?" Baker omuz silkti. "Denizci olsaydım bir fırtınada tepede ölebilirdim. Gerçekten, farklı değil..."

Ama Baker'ın sesinde sözlerini yalanlayan bir gerginlik vardı. Adamın çenesinde bir kas gerildi ve ekledi: "Bu konuyu çok fazla düşünmemeye çalışıyoruz." Gabriel başıyla onayladı. Ölüm tutarlı bir adamdı, canı ne zaman isterse o zaman gelirdi. Kimse o elden kaçamazdı. Yine de bu olması gerekenden çok daha riskli görünüyordu. Tünelleri destekleyen kirişlere baktı. Yeterince güçlü görünmüyorlardı.

"Daha iyi bir iş yapmak için neye ihtiyacınız var?" diye sordu. Baker gülerek, "Daha kısa çalışma saatleri," dedi.

"Yalnızca

Gençlerin paraya ihtiyacı var. Bu yüzden kimse daha kısa saatler çalışmak istemiyor. Yorulduğumuzda, işler zorlaşıyor. Kötü kararlar veririz. Kimse bunu kabul etmek istemiyor elbette ama gerçek bu lordum. Ve tabii ki bazen tüneldeki koşullar..." Sanki diplomatik kelimeler arıyormuş gibi durakladı. "Biraz yıpranmış oluyorlar. Kimse düzeltmeler yapmak için duraklamak istemiyor çünkü düzeltmeler yapmak için zaman ayırmanız gerekiyorsa, madencilik yapmıyorsunuz, değil mi? Sonra kârlar yavaşlıyor ve tepedeki efendiler... Bundan hoşlanmıyorlar, değil mi?"

"Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Gabriel, içinde garip bir his vardı. "Sanırım öyle değil. Ama onarım yaparsak uzun vadede daha verimli olacağımız kesin."

Baker, "İnsanlar ileride ne olacağıyla çok fazla ilgilenmiyorlar," dedi teslimiyetle. "Benim bulduğum da bu. Sadece şu anı düşünüyorlar. Elde edebilecekleri serveti, elde edebilecekleri hazineyi. Efendiler böyle. Peki ya işçiler? Halk evindeki bir sonraki bira. Güzel bir kız. Düşünebilecekleri tek şey bu. Tabii bazı delikanlıların birkaç çocuğu var ve onlar sadece bebeklerini beslemeyi düşünebiliyorlar. Maaş paketleri önemli."

"Gözlemlerinizi için teşekkür ederim." Ve minnettar oldu.

Hayatı boyunca hiç acı çekmek zorunda kalmamıştı. Çocukların karnının doyduğundan emin olmak zorunda kalmamıştı. Ve asla da yapmayacaktı. Babası onu kapı dışarı etse bile, annesinin serveti ona miras kalacaktı. Ailesinin çiftliklerinden gelen büyük bir meblağ. Gerçekten de ayrıcalıklıydı ama Baker nedense ondan daha özgüvenli görünüyordu.

"Bütün bunlar size de garip gelmiyor mu?" diye açıkça sordu. "Ne demek istiyorsunuz lordum?" Baker ona sabırla

Gülümseyin. "Bu hep böyle olmuştur. Sahip olanlar ve olmayanlar var. Genellikle bu gruplar hakkında hiçbir şey değişmez. Ve gerçek de bu."

Başını salladı ve gerçek bir değişim mümkün değilse daha fazla zorlamanın Tom'a bir iyilik olmayabileceğini fark etti. Bu yüzden soru sorma şeklini değiştirdi. "Güzel bir kız arayan biri misin yoksa..."

"Oh hayır." Baker güldü. "Bakmam gereken bir kardeşim var. Babamız birkaç yıl önce bir maden kuyusu kazasında öldü. Annemizin de ciğerleri pek iyi değildi. Rutubetten öldü. Kulübemiz pek iyi onarılmadı-" Baker'ın gözleri endişeyle doldu. "Özür dilerim lordum. İstemedim oldu-"

"Kulübeniz bizim arazimizde, değil mi?" diye sordu Baker, boğazı düğümlenerek.

"Evet lordum, öyle," diye izin verdi Baker. "Tabii ki çatının onarılmasını istedik, ama arazi temsilcisi... Şey, buna pek hevesli değildi."

Gabriel insanlarla konuşma fırsatı bulduğu için birden afillamıştı. Gerçek insanlarla. Onun topraklarında yaşayan insanlarla. Kendi topraklarında değil ama babasının topraklarında ve bir gün kardeşinin topraklarında. Onların hayatlarının nasıl olduğunu öğreniyordu.

Bu bir saldırı gibi geliyordu. Baker'ın neden ona bunları anlatabileceğini düşündüğünü merak ediyordu ama tabii ki bunlardan herhangi birine ilgi gösteren ilk lord oydu. Belki de nedeni buydu.

"Babamla konuşacağım," dedi kararlı bir şekilde. "Bu doğru değil. Kira ödüyorsun. Sağlıklı bir şekilde yaşayabilmelisin."

Baker, "Teşekkür ederim," dedi ve onun saç tellerini çekti. "Bunun anlamı çok büyük lordum. Küçük kardeşim yakında madenlere inecek ve sıcak bir yuva çok hoş olurdu."

"Kaç yaşında?" Gabriel sordu.

"Neredeyse altı," diye yanıtladı Baker gerçekçi bir şekilde. "Bir yıl önce gelmeliydi ama babamın ölümünden sonra biraz ara vermesinin daha iyi olacağını düşündük. Köy okulunda elinden geleni yapıyor ama maaş eksikliğini daha fazla karşılayamayacağız. Aşağı inmesi gerekiyor. Ayrıca burası onun doğuştan hakkı."

"Tüneller mi?" Gabriel kendini hasta hissederek sordu.

"Kesinlikle. Ailemdeki tüm erkekler mi? Burası çalıştığımız yer."

Cevap veremedi başını salladı.

Bu oldukça önemli bir ifadeydi. Ve köşkler, malikâneler, topraklar ve atlar yerine karanlık ve tünellerin insanın doğuştan hakkı olduğu fikrini düşündü.

Kendisini aşağı indiren genç adama baktı ve içtenlikle, "Bana tüm bunları gösterdiğin için teşekkür ederim. Anlamam benim için çok önemli."

Baker başını eğdi ama yüz ifadesi her zamankinden daha acımasızdı. "Anlayabilecek misiniz bilmiyorum lordum, ama anlamak istediğinizi görebiliyorum."

Bir gümbürtü havayı doldurdu. Baker'ın gözleri aniden büyüdü. "Lordum, şanssız olmanız mümkün mü?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Ama başka bir kelime daha söylenemeden, toprakta sanki yaşlanmış, iç çekmiş ve son acı gıcırıltılarını bırakmış gibi bir inilti duyuldu.

Baker onu yakaladı. "Kaçın lordum! Merkez bacaya doğru koşun."

Hızla koşmaya başladılar, kayalara ve nemli toprak izlerine takılarak tökezlediler. Ama sonra Gabriel'in çatlak olduğunu fark ettiği kırılgan kaymaya başladı. Ve tam orta maden kuyusuna, yani tekrar gün ışığına çıkabilecekleri yere geldiklerinde, karanlık çöktü.

Kayalar gürledi ve tünel patladı.

Gabriel etinin parçalandığını ve kemiklerinin kırıldığını hissederken acı dolu bir çığlık attı.

Baker'ın eli onu yakaladı ama karanlıkta ve toz girdabında eli gözden kayboldu.

Baker acı dolu bir çığlık attı.

Kir ve kum Gabriel'in ağzına, gözlerine ve burnuna doldu. Bir an için nefes alamadı.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra kayalar duruldu ve o da fenerin söndüğünü fark etti.

"Tom, orada mısın?" diye seslendi.

"Evet, lordum." Ama sesi zayıftı. "Beni bir şey yakaladı," dedi. "Göğsümde. Hissedebiliyorum. Çok ağır."

"Sadece dayanman gerekiyor," diye ısrar etti, korku onu pençelerken bile. "Biri bizim için gelecek."

Vücudunu parçalayan acı inanılmazdı. Zar zor konuşabiliyordu. Gözlerinin önünde beyaz bir ışık parladı ve kemiklerinin kayaların altında kaydığını hissedebiliyordu.

"Sanmıyorum lordum. Zamanında değil... Benim için değil," diye fısıldadı Tom. "Kardeşıme göz kulak olur musun? Artık bakabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır, Tom," dedi sertçe. "Ona göz kulak olacaksın. Bunu ben sağlayacağım. Sakın cüret etme-"

"Her şey yolunda lordum. Ölüm istediği zaman gelir. Onunla savaşılamazsınız."

Gabriel, Tom'un yaşamasını ve ölümün geride kalmasını dilerken, "Onunla savaşacağım," diye homurdandı. "Onunla her gün savaşacağım."

"Kaybedeceksiniz lordum," diye mırıldandı Baker. "Hep kaybederiz. Sonunda."

"Belki de öyledir," diye karşılık verdi Gabriel, uzanıp Tom'un elini tutabilmeyi dileyerek. Ama adam molozlarla ayrılmıştı ve ikisi de hareket edemiyor gibiydi. "Ama denerken çok iyi bir hayat yaşayabiliriz."

Baker, "Bunu siz yapın o zaman, lordum," diye homurdandı. "Benim için de. Benim için güzel bir hayat yaşa."

Şaşırmış olmasına rağmen, Gabriel'in yüzünden sıcak gözyaşları süzüldü. Küçüklüğünden beri hiç ağlamamıştı. Ama Tom kayıp giderken, sesi karanlığın içinde giderek azalırken, Gabriel evine bir daha asla aynı şekilde bakamayacağını biliyordu. Aygırına bir daha asla aynı şekilde binemeyecekti. Bir daha asla babasının altın tabaklarından yemek yiyemeyecekti.

Çünkü hepsinin bedeli buydu. Hepsinin bedeli ölümdü.

Bölüm 2

Yedi Yıl Sonra Galler

Heather Meadows yalnızdı.

Snowdonia'daki kulübesinin penceresinde durmuş, bir zamanlar kendisine büyük keyif veren Galler'in güzel dağlarına bakıyordu. Şimdi ise öyle acı bir sızı hissediyordu ki buna dayanmakta güçlük çekiyordu.

Henüz otuz yaşında değildi ama nedense kendini yaşlı hissediyordu. Mum ışığı titrerken, ateş yanarken, soğuk içeri girerken yalnızlığı büyüyor, onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Karanlık gece toprağı çoktan ele geçirmişti ve ayın mavi ışığı manzaranın üzerinde dans ediyordu.

Bütün saatlerini ne yapacağını bilmiyordu ve her saat ölçüsüz bir şekilde uzayıp gidiyordu. Özellikle de kış aylarında.

Bir zamanlar hayatı neşe doluydu ve küçük kulübe kahkahalarla, sohbetlerle ve çok fazla sevgiyle doluydu.

Kendini pencereden ve camdan içeri süzülen kemik dondurucu soğuktan geriye doğru itti.

Kar yağmaya başlamıştı bile. Hafif, kabarık pulları ay ışığında hipnotize ediciydi.

Bir keresinde, ah, bir keresinde, o pulların düştüğünü görmeyi ne kadar çok isterdi. Çünkü bu, eldivenleri ve peleriniyle keskin havaya koşmak, dönüp durmak ve dilini çıkarıp bir pul yakalamaya çalışmak anlamına gelirdi. Kendini çocukluğun neşesine kaptırmıştı.

Oğlunun çocukluğu.

Yetişkinliğin tüm katı kurallarından kaçınmıştı çünkü oğlunun neşe dolu olmasını istemişti. Ve o da

olmuştı. Her an neşeliydi. Şey, her an değil. O bile bunun yalan olduğunu biliyordu. Ağlamıştı, telaşlanmıştı ve öfke nöbetleri geçirmişti. Dişlerini kesmişti. Onun uyumadığı pek çok gece olmuştu, bu yüzden o da uyumamıştı.

Ama hayatı ne kadar da neşe doluydu.

Artık o keyif de kalmamıştı ve ona alt katta güzel döşenmiş ama küçük, boş iki oda ve üst katta, içinde bir kutunun içindeki top gibi hayaletleri aramak için gidip geldiği yatak odaları kalmıştı.

Ama hiç hayalet yoktu.

İnsan da yoktu.

Kocası savaşta krala ve ülkesine hizmet ederken ölmüş, bir yıl sonra da ölümcül bir humma oğlunu almıştı. Küçük, güzel oğlunu. Ve bu acıya katlanmak artık çok zordu. Kuzeye gidip kız kardeşiyle yaşayabileceğini düşündü. Ama bunun düşüncesi bile... Her gün acıyan bakışlar.

Hayır, hayır. Kalbini parçalayan kederin, asla üstesinden gelemeyeceğinden emin olduğu acının her gün kendisine hatırlatılmasını istemiyordu. Ve doğrusu, karların içine, Snowdonia dağlarının gecesine çıkıp, buz gibi soğukta uzanıp uyumayı ve bir daha asla kalkmamayı düşündüğü günler oldu.

Oğlu bundan nefret

ederdi. Kocası da öyle.

Fısıltısı onu çağırırsa da, onu bir kenara itti.

Zihninde, her ne kadar gidip onunla buluşmak için can atsa da, küçük oğlunun yüzünün onu zorladığını görebiliyordu.

Ama yapamadı. Burada bırakılmıştı ve bunun bir nedeni olduğuna inanmak zorundaydı.

Ateş onu ele geçirmemişti. Onu ele geçirmiş ama hayatta bırakmıştı, sevdiği çocuğu almış ve onu bir kabuk olarak bırakmıştı. Ruhunu almıştı.

Tamamen adaletsiz ve haksız görünüyordu. Ama hayat adalet için değildi. Bunu iliklerine kadar biliyordu. Ama Snowdonia'da tek başına bir kış daha geçirme fikrini de kabullenemiyordu.

Bir zamanlar bu tepeler kahkahalar ve neşe ile çınlar, kardan adamlar yapılır, kartopu atılır, sürüklenen beyaz tepecikler arasında koşuşturmalar ve çıtırtılar yaşanırdı. Bir mutluluk kalbini, günlerini ve hayatını doldurmuştu.

Oğlunun al yanakları ve soğuk havadaki beyaz nefesi günlerini doldurmuştu. Ah, hayatı ne kadar da güzeldi. Artık sadece sığ bir alaydı.

Çok fakir olmadığı için şanslı olduğunu düşünüyordu. Hiçbir pozisyonu olmamasına rağmen geçinmesine yetecek kadar parası vardı. Öyle olsa bile, bu para ona yalnızlık içinde yaşamasına izin veriyordu. Ve böyle yaşamaya devam ederse, tamamen yalnızlık içinde yaşamaya devam ederse delireceğini biliyordu.

Parmak uçlarını yavaşça masanın üzerinde gezdirdi. Masayı bu gün üç kez cilalamıştı bile. Her şeyi tekrar tekrar yapmaya başlamıştı. Yerleri süpürmek, ortalığı toplamak, zaten kaldırılmış olan eşyaları yerine koymak gibi tekrarlanan eylemler dikkatini dağıtma gücünü kaybetmeye başlamıştı.

Ne yapacaktı? Bilmiyordu. Hiç arkadaşı yoktu. Onları büyük ölçüde kendinden uzaklaştırmıştı. Kederi çok yoğun olduğu için pek çok insan artık ona ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Aslına bakılırsa, köye indiğinde insanlar ondan kaçıyor. Elllerinde paketler, bakışları başka tarafa kayarak yanından geçip giderken onları suçlayamazdı.

Kimse onun kötü şansını yakalamak istemiyordu ya da en azından öyle görünüyordu.

Ama şimdi ne yapabilirdi?

Bir çeşit amaç bulması gerekiyordu. Bir zamanlar hizmetçiydi, sonra oda hizmetçisi, sonra da bir

hizmetçiydi. Hayatının bu olacağını düşünmüştü ama sonra bahçıvan ve hoş bir adam olan John'la tanıştı ve onu alıp götürdü.

Burada bir hayat kurmuşlardı - harika bir hayat, basit bir hayat - ve bu hayat ondan koparılmıştı. Ve şimdi bununla yüzleşemiyordu. Tek mum alevinin karanlıkta ışığını savurarak uzaklaştığı pencereye döndü. Mavi ay ışığı, sadece yıldızların delip geçtiği zifiri karanlığa dönüşüyordu.

Ve ah, kalbi nasıl da rahatlamak istiyordu.

Günlerini geçirmesini sağlayacak bir şey.

Gözleri masanın üstündeki haber sayfasına kaydı. Bir bölüm vardı... Belki de yapabileceği tek şey buydu. Onu rahatlatabilecek tek şey.

İlanı çoktan okumuştı.

Haber sayfasını açabildiği kadar açtı ve gördüğü sayfayı çevirdi.

"Aranıyor. Cornwall'da bir temizlikçi. Yetenekli ve kendi başına çalışabilecek biri olmalı. Küçük ama önemli bir ev. Hizmetçiler dışında sadece iki kişi yaşıyor. Aranana ana nitelik, evin efendisinin çok fazla yönlendirmesi olmadan yönetimi gerçekleştirme yeteneğidir. Lütfen hemen bu adrese yazın."

Bakışlarını kaldırdı. Bu işe yarayabilir miydi? Hizmetçi pozisyonunu doldurabilir miydi? Hayatının her zaman böyle olacağını düşünmüştü. Belki de bu kendi ailesini kurma işi bir hayaldi, hayatının aslında gitmesi gereken yoldan bir sapmaydı.

Sevgili oğlu hakkında böyle düşünmekten nefret ediyordu ama bunu daha fazla yapamazdı. Yatağının ve yanındaki oyuncakların, anıların nöbetini tutamazdı. Onun küçük elini son kez düşündü.

Nefesi boğazında düğümlendi.

Hayır, o kâbusu tekrar tekrar yaşayamazdı ve bu ev yaşayan bir kâbustu. Evet, mutlu anılarla dolu olduğu da doğrudu. Ama o anılar

Kendileri onu çabucak kesiyordu. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı. Bütün gün meşgul olmaya ihtiyacı vardı ve iyi işlemesini sağlamak zorunda olduğu bir ev mi? Bu işe yarardı, değil mi?

Olmak zorundaydı.

Ellerini gazeteden çekti, salona geçti ve yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı. Kendini ağır hissediyordu. Tepeleri kolaylıkla aşabileceğini biliyordu. Güçlüydü.

Ama ruhu? Ruhu onu aşağı çekti.

Merdivenlerden yukarı çıktı ve oğlunun sahiplendiği odanın kapısında durdu. Oda, oğlunun bulduğu ufak tefek şeylerden yaptığı resimler ve küçük oyuncaklarla doluydu. Yatak mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Yastığın üzerinde küçük bir oyuncak kuzu ve tahta bir at duruyordu. Kıyafetleri hâlâ çekmecelerde katlanmış duruyordu.

Yatağa doğru ilerledi ve üzerine oturdu. Onun çocuksu kokusunu hâlâ içine çekebildiğinden emin bir şekilde kendini küçük bir top gibi kıvırdı.

Aralık ayı gelmişti.

Kışın başlangıcıydı. Ayların en karanlığı, en zoru, en acımasız, ölümün hüküm sürdüğü ay. Evet, ışığın gelmesi gerektiğini ve bir noktada karanlığın sona ermesi gerektiğini biliyordu.

Aralık ayının vaadi buydu, değil mi? Mevsimin vaadi?

Ama yine de ışığı göremiyordu.

Onun için hiçbir ışık gelmiyordu. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu. Bunu kendi başına, oğlu için, onun anısı için, çok değer verdiği John için yapmak zorundaydı.

Ve bunu şimdi yapmalıydı, yoksa Aralık ayının soğuk karında sonsuza dek kaybolacaktı.

Gözyaşları yüzünden süzülürken, oğluna harfleri öğretmeye başladığı küçük masaya geçti, bir parça parşömen çıkardı, yazı aletlerinden birini eline aldı ve iş aramak için bir not yazmaya başladı.

Işığı arıyorum.

Bölüm 3

"Şaftı kapatın," diye homurdandı Gabriel.

Wrathborne Dükü eklemlerini maun masasının üstüne bastırdı.

"Yapmayacağım," diye açıkladı. "Babam böyle bir şey yapma fikri karşısında dehşete düşerdi. Ayrıca bizim gibi adamlar böyle işlerle uğraşmaz. Bu bize yakışmaz." Ağabeyinin yakışıklı yüzü küçümsemeyle sertleşti. "Tanrım, insan tırnaklarının altında madenlerin kirini bulmayı bekliyor."

Gabriel kendisinden sadece bir yaş büyük olan kardeşine baktı ve nasıl olup da bu kadar uzun zamandır arkadaşı olan bu adamın birdenbire bu hale gelebildiğini merak etti. Sanki babaları öldüğünde, bir şekilde en büyük oğlunu ele geçirmeyi başarmıştı.

Bir zamanlar Roderick iyi bir adamdı. En azından Gabriel'in emin olduğu şey buydu.

Şimdi, bazı insanların ikiz olduklarını düşünmesine neden olacak kadar kendisine benzeyen adama bakarken, o kadar da emin değildi.

Roderick'in kızıl saçları sabah ışığında parlıyordu. Sert çenesi yontulmuş bir eser gibiydi. Omuzları mükemmel terzilik altında genişti. Bir dükün özeti gibiydi. Mühür yüzüğü sabah ışığında göz kırptıyordu. Her tarafı kâğıtlarla kaplı geniş masasının başında dururken Gabriel kardeşine bir konuda hak vermek zorundaydı. Roderick en azından ofisinde vakit geçiriyordu. Babası her şeyi gözetmenlere ve toprak temsilcilerine bırakmıştı. Roderick, en azından, hükmettiği topraklar üzerinde doğrudan yetki sahibiydi.

Gabriel, "Maden kuyusu tehlikeli," diye uyardı.

Roderick bakışlarını Gabriel'in bacağına dikerek, "Sanırım bilmen gerekiyor," dedi.

Gabriel'in bacağı sakattı. Sadece bir bastonla dolaşabiliyordu ve kendisine miras kalan evden nadiren çıkıyordu. Ama kardeşiyle yüz yüze gelmenin bir etkisi olabileceğini umuyordu.

Görünüşe göre yanılıyordu. Gerçek şu ki, yaralandığından beri toplum içine çıkmayı sevmiyordu. Toplumu kendisine gelmesi için zorluyordu... Geldiği zaman da.

Uzunu tamamen kaybetmediği için oldukça şanslı olduğunu düşünüyordu. Ama bazen, geceleri yatağında yatarken, ağrı o kadar şiddetliydi ki, zorlukla başa çıkabiliyordu, uzunu kaybetmiş olmayı diliyordu. Ama anladığı kadarıyla, uzuvlarını kaybetmiş insanlar bile acı hissediyordu. Çoktan gitmiş bir uzun acısını. Bu yüzden böyle şeyler düşünmüyordu ama acı onun daimi yoldaşydı ve bu yüzden ona karşı savaşmak için elinden geleni yapıyordu. Yaşamak için savaştı. Tom Baker'ın kayıp hayatı için savaşmak.

"Eğer o maden kuyusunu durdurmaz ve onarımını yapmazsanız bu ailenin başına daha çok ölüm gelecek," dedi sesi alçak ve sert bir şekilde.

Roderick, "Onarım yapmak için zaman yok," diye karşı çıktı. "Ayrıca, gözetmenler gayet iyi çalıştığını söylüyorlar."

Bastonunu Axminster halısına vurarak, "Kesin artık," diye bağırdı. "Size duymak istediğinizi düşündükleri her şeyi söyleyecekler. Dük müsün yoksa köpek mi?"

"Onu geri al," diye homurdandı kardeşi, dik duruyordu, kravatındaki mücevher göz kırpyordu.

"Neyi geri alacaksın?" Gabriel meydan okudu.

Roderick, "Her zaman dük olmak istediğini biliyorum ve şimdi benim dük olmam seni öldürüyor, ama böyle şeyler söylemek davayı ilerletmez," dedi.

Dük olmak istemiyordu. Hiçbir zaman da olmadı. Ama kardeşinin gücünü kıskanıyordu çünkü bu tür bir güç gerçek bir değişim yaratabilirdi.

"Büyük kardeşim küçük kardeşi tarafından tehdit edildiğini mi hissediyor?" Gabriel dudak büktü. "Gerçeği söylediğim için duyguları incinmiş hissediyor mu?"

Roderick'in ağzı bir çizgi halinde gerildi. "Tanrım, sen bir erkek çocuğusun."

"Bir çocuk mu?" diye karşı çıktı. "İnsanların hayatını riske atmaya hazırsınız, peki ne için? Başka bir araba için mi? Daha fazla gümüş tabak için mi? Leydi Daphne'yi ya da adı her neyse onu etkilemek için mi? Hayır, sanırım yetişkin olan benim. Erkeklerin hayatını kurtarmak ya da en azından çocukların ölmesini engellemek için bir şeyler yapıp yapılamayacağını görmek için çalışmalara ara vermek istiyorum."

"Bir aziz gibi konuşuyorsun," diye karşı çıktı Roderick. "Belki de seni aday göstermeliyiz."

"Ben bir aziz olamam. Ölmüş olmam gerekir," diye homurdandı Gabriel.

"Bu gidişle böyle bir şey olabilir," diye cevap verdi Roderick, sesi çakıllı bir fısıltıya dönüşmüştü. "Diğer maden sahiplerinden bazılarının senin duyguların ve yazılarının annemin evinde yaptığın toplantılar hakkında ne düşündüklerini duydum. Buna bir son vermelisin," dedi. "Konuşma yazmayı bırakmalısın, Gabriel. Kalabalıkları örgütlemeyi bırakmalısın. Sorun çıkarıyorsun."

"Peki bu hayat ne için," diye sordu Gabriel, "adalet aramak için değilse? Doğru olanı yapmak için değilse?"

Roderick kollarını geniş göğsünde kavuşturarak, "Senin konumun bu değil, kardeşim," dedi. "Sen ikinci oğulsun. Senin gidip bir asker ya da papaz olman gerekiyor."

Gabriel yutkundu. "Ve bu iğrenç değil mi? Bir askerin adalet için savaşmaması gerektiği ve bir papazın sadece kürsüsünde durup İncil'in sözlerini vaaz etmesi ve geçimini sağlayan adamın izin verdiği şeyleri yapması gerektiği?" Adam dehşetle başını salladı. "Bunu söylüyorsun, değil mi?"

Roderick gözlerini kaçırdı, çenesindeki bir kas gerildi. "İşler böyle yürüyor."

Gabriel, "İşler böyle yürüyor," diye yineledi. "Kendini duyabiliyor musun? Eskiden okuduğun kitapları hatırlıyor musun? Fikirleri-"

"Böyle kitaplar çocuklar içindir," diye homurdandı Roderick, gözleri parlayarak. "Onlar idealistler ve filozoflar içindir. Ülkeyi gerçekten yöneten adamlar için değildir."

"Ve şimdi ülkeyi sen yönetiyorsun," diye sertçe karşılık verdi Gabriel. "Peki onunla ne yapacaksın? Daha da yerin dibine mi sokacaksın? Yoksulları daha da mı yoksullaştıracaksın? Yapacağın şey bu mu kardeşim?"

Roderick sessiz, katı ve boyun eğmez bir şekilde durdu.

Gabriel bastonunu daha sıkı kavradı. "Buna bir dakika daha katlanamam." Gitmek için döndü ama sonra durakladı. "Sana meydan okuyorum kardeşim. O madenlere git. Oradaki çalışmaları gör. Geride kalan çocukları gör. İstihdamımız yüzünden mahvolan aileleri gör."

Roderick bakışlarını kısarak, "Bizim işimiz değil," diye cevap verdi. "Onlar Dük'ün emrindeler." Kollarını açtı ve etrafını işaret etti. "Bütün bunlardan vazgeçtiniz. Onlardan kaçtın. Annenin aile evini seçtin."

"Ben de çok memnunum," dedi Gabriel tutkuyla. "En azından koyun kırkmanın da bir onuru var."

Ve vardı. Ona sarıldı. Gecenin karanlık saatlerinde, annesinin ailesinde ve çiftçiliğinde onur olduğu umuduna sarıldı. Gece bastırıldığında uyuyabilmesinin tek yolu buydu.

Bununla birlikte bastonunu aldı, döndü ve kardeşinin ofisinden çıktı.

Tanrım, bir zamanlar birlikte kırlarda midillilere binmişler, köpüklü denizde yüzmüşler ve Cornwall'a yılın büyük bir bölümünde İngiltere'nin çoğundan daha fazla düşen güneşin tadını çıkarmışlardı.

Her şeyi nasıl kaybetmişlerdi?

Biliyordu ama bu onu rahatlatmıyordu.

Onu bir maden ocağında, bir adamın ölümünde ve bir bacağın ezilmesinde kaybetmişlerdi. Gabriel gerçeğe uyandı. Kardeşi hâlâ uykundaydı, yaptıklarının hiçbir acısının ya da sonucunun olmadığı bir tür rüyada yaşıyordu.

Ama Gabriel artık bunu anlamıştı ve bir değişiklik yapmaya kararlıydı.

Kendi basit arabasına tırmanması sevdiğinden çok daha uzun sürdü.

Uşak Hawksforth ona yardım etti.

Gabriel yardıma ihtiyacı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu ama ihtiyacı vardı.

"Lütfen geri dönün Üstat Gabriel," dedi. "Hepimiz sizi çok özledik. Burada çok daha mutlu olacaksınız. Aşçı en sevdiğiniz yemekleri yapabilir."

"Hawksforth," dedi nazikçe, çünkü yaşlı adam ona her zaman nazik davranmıştı, "artık çocuk değilim ve on yıldan fazla bir süredir de değilim. Beni burada görmek istemenize ve buranın benim evim olduğunu düşünmenize sevindim, ama artık değil."

Bakışlarını çok uzun zaman önce inşa edilmiş, tüm topraklar üzerindeki gücün bir işareti olan yüksek taş cepheye kaldırdı. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Uşak yüzünü buruşturdu, beyaz kaşları içe doğru çekildi. "Birçoğumuz yaptığınız işten gurur duyuyoruz ama aynı zamanda başınıza gelebileceklerden de korkuyoruz."

"Oh, ben sert biriyim. Bir tehdidi kaldırabilirim."

"Evet," diye izin verdi tereyağı, "ama bazıları gerçekten harekete geçebilir. Pek çok insanın geçim kaynağını tehdit ediyorsunuz. Madenciler bile... Bazıları korkuyor."

Biraz yumuşadı ve minnettarlığını göstermek için elini Hawksforth'un omzuna koydu. "Dikkatli olacağım. Uyarın için teşekkür ederim."

Ve böylece dizginleri şaklattı ve çifti, bahçıvanların bakımını üstlendiği mükemmel bakımlı çakıllı yolda ilerlemeye başladı.

Evet, Hawksforth'un ne söylemeye çalıştığını anlıyordu. Tüm madenciler onun reform çağrılarından memnun değildi.

İşlerini kaybetmekten korkuyorlardı. Ne de olsa kuzeydeki pamuk fabrikalarında da böyle olmuştu. İktidar sahibi büyük adamlar, kendilerine en az paraya mal olacak ve sonunda kâr sağlayacak en küçük değişiklikleri yapmaktansa, uygunsuz adamlardan kurtulmayı tercih ediyorlardı.

Gerçekten akıl almaz bir şeydi.

Kendini dışlarını gıcırdatırken buldu, kardeşinin doğru olanı yapmak yerine güçlü adamların ligine katılmayı seçmesine bir kez daha öfkelenildi.

En azından her şeyden uzaklaşabilirdi. En azından annesinin ölümünden sonra kendisine miras kalan evine gidebilirdi.

Çok zor yıllar geçirmişti. Bacağı asla iyileşmedi ve iyileşmeyecekti.

Üniversiteye gitmeyi düşünmüştü ama insanların ona bakışından nefret ediyordu. Sanki acınacak biriymiş gibi. Sanki ölse daha iyi olacakmış gibi.

Bu yüzden, annesinin evine kapanmayı seçmiş, sadece ona gelecek ve cesur fikirlerini dikkate alacak kişilerin arkadaşlığını aramıştır.

Araba malikâneye yaklaşırken, Gabriel arabayı durdurdu.

Eşikte duran bir kadın vardı.

Orada ne işi vardı? Akşamın ilerleyen saatleri dışında bildiği hiçbir randevusu yoktu. Yeterli güvenlik prosedürleri ve çalışma düzenlemeleri olmadan madencilik yapmanın tehlikeleri hakkında konferanslar dinlemeye en çok ihtiyaç duyan kasaba ve şehirleri seçmek için gelen erkeklerden oluşan küçük bir toplantısı vardı.

Omuzları geride, omurgası dimdik, başındaki sade hasır şapkası bir amiral şapkası gibi tünemiş bir şekilde duruyordu. Elbisesi basitti ama vücudunu güzelce sarıyordu.

Adamın hemen çekici bulduğu bir şekilde kıvrımlıydı.
Gözlerini kırptırdı.

Ne vakti olduğu için ne de bir çapkın olarak ün salmak istemediği için kendine cilveleşme izni vermiyordu. Böyle bir şey onun için mümkün değildi. İnsan topluma karşı çıkarken son derece dikkatli olmak zorundaydı. Bu onu çok rahatsız ediyordu. Eğer bir çapkın ya da hovarda olsaydı, kimse bir şey düşünmezdi. İstediği kadar metresi olabilir, istediği kadar kumar oynayabilir ve her gece kendini neredeyse unutturacak kadar içebilirdi.

Ancak dünyayı değiştirmek ya da başkalarına yardım etmek istiyorsa, insanların onu yıkmaya çalışmaması için davranışlarında çok daha dikkatli olmalıydı. Zarar vermek de istemiyordu.

Bu yüzden, elbisesinin kıvrımlarının vücudunu sarma şeklinin damarlarında yarattığı çekimi çabucak bir kenara itti ya da en azından burnundan yavaşça bir nefes alıp oldukça düzensiz bir nefes verirken kendine öyle söyledi.

Yıllardır böyle bir arzu dalgası hissetmemiştı. Bunun için zamanı yoktu. O anda kendine söylediği buydu. Şimdi de bunun için zamanı yoktu. Bu yüzden, arabayı durma noktasına çekerken, tekerlekler kendi bakımsız çakıllarının üzerinde takırdarken, ona baktı.

"Evime mi dadanıyorsunuz hanımefendi, yoksa ete kemiğe mi büründünüz?"

Ona döndü, kaşlarını çatı ve tuhaf bir şekilde gülümsedi. "İtiraf ediyorum efendim, ben insan formundayım. Müessesenize musallat olmayacağım. Genelde hayalet görür müsünüz ya da böyle şeyler bekler misiniz?"

Güldü. Kendini tutamadı. Bu kadar hazır bir cevap beklemiyordu. "Hayır, madam. Hayaletler, periler ya da kırlarda ortaya çıkan garip yaratıklar görmeyi beklemiyorum. Ama eşiğimde pusuya yatmış birini de beklemiyorum. Neden kimse sizi içeri almadı?"

"Daha yeni geldim ve kapıyı çalmak için cesaretimi topluyordum."

"Cesaret toplamaya mı ihtiyacınız var? Bir şey mi satıyorsun?" diye sordu, at arabasının üstüne oturmuş, uşağın gelmesini sabırsızlıkla bekleyen atlarının dizginlerini tutuyordu. Ama hatırladığı kadarıyla hiçbir uşak gelmeyecekti.

Şüphesiz, tüm hizmetliler öğleden sonra izinlerinin tadını çıkarıyorlardı. Haftada bir gün izin vermenin zorunlu olduğunu düşünüyordu. Radikal bir karardı ama herkesin sağlığı için en iyisinin bu olduğuna inanıyordu.

Bu kesinlikle lordlar için yaygın bir şey değildi.

Yani kapıyı çalsa bile kimse açmayacaktı.

Evde Alec dışında kimse yoktu. Çocuk Tom Baker'ın kardeşiydi.

Sonra tekrar, çocuk bile evde olmayabilir.

Şeytanın, kanadı kırık kuşları ya da pençeleri yaralı tilkileri aramak için arazide dolaşıyor olması çok daha muhtemeldi. Çocuk doğayla uyum içindeydi ve Gabriel bundan oldukça memnundu.

Bu, onun yeryüzünün karanlık ve nemli tünellerinde olmasından çok daha iyi bir şeydi.

"O zaman burada ne yapıyorsun?" diye sordu, atları sabit tutmak için dizginleri kırbaç direğine bağlarken.

"Benim pozisyonum için."

Dürüst olmak gerekirse onu birkaç pozisyonda düşünebilirdi ama bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Ne kadar cezbedici olursa olsun, böyle tehlikeli fikirlerin aklından geçmesine izin vermiyordu.

Başını yana doğru eğdi. "Sahi mi, tam olarak hangi pozisyon bu?"

"Hizmetçi," dedi kararlı bir şekilde.

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarını çattı. "Ben bu evin efendisiyim ve bir hizmetçiye ihtiyacım yok."

Yüzü bir an için soldu ve kaşlarını çattı. "Efendim, ben kesinlikle buranın kahyası olarak işe alındım. Burası Ridgely Evi, değil mi?"

"Öyle," diye onayladı, temkinli bir şekilde. "Seni kim tuttu? Kesinlikle ben değilim."

Oldukça çekici pembe dudaklarını yalayarak, retikülünden bir mektup çıkardı, ona doğru ilerledi ve cesurca yukarı kaldırdı.

Mektubu eline aldı, açtı ve okumaya başladı.

Lanet olsun, diye düşündü kendi kendine. Görünüşe göre annesinin sevgili arkadaşı Mayhew Kontesi işleri kendi eline almıştı. Yaşlı kızı çok severdi ama bu belki de hayatını yönetmek için fazla ileri bir adımdı. Yine de bu genç kadını, elinde böylesine uzun süreli bir dostundan aldığı iş mektubu varken gönderemezdi.

Kaşlarını çattı. "İnmeme yardım et."

"Lordum?" dedi, açıkça anlamamıştı.

"İnmeme yardım edin," diye tekrar anons etti. "Hizmetçilere izin verdiğimi unutmuşum ve yardım almadan bu araca binip inmek benim için inanılmaz zor. Tam bir baş belası ama işte böyle."

Gözlerini ona dikti. "Bana daha kibar bir tonda ve belki de komuta oldukça önemli bir kelime ekleyerek sorarsanız sevinirim."

Uzun bir süre ona baktı. "Anlayamadım?"

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Lütfen kelimesi lordum, eğer bilmiyorsanız."

Uzun bir iç geçirdi. Görgü kuralları konusunda eğitilmekten hoşlanmıyordu ama kadın haklıydı. İnsanların iyiliğini önemseyecekse, onlara saygılı davranmalıydı. Yine de, bir dükün ikinci oğlu olsa bile, insanların istediği zaman istediği şeyi yapmasına alışkındı.

"Doğru," dedi. "Lütfen" dedi, "kendimi yaralamamam için bana yardım eder misiniz?"

Başını yana eğdi, bu da siyah saçlarından bir tutamın şakağına değmesine neden oldu. "Anlamıyorum lordum. Harika bir fiziksel örneğe benziyorsunuz. Bir curricle'dan inerken kendinizi nasıl yaralayabilirsiniz?"

"Beni harika bir örnek olarak görüyorsun, değil mi?" diye söylendi.

Bunun üzerine kızardı ve adam kızın yanaklarındaki renkten oldukça hoşlandı.

Bastonunu kaldırdı. "Bu, madam. İşte bu, birazdan neden yardıma ihtiyacım olduğunu göreceksiniz."

"Elbette lordum." Arabaya biraz daha yaklaştı ve elini uzattı. "Bu olur mu?"

İçini çekti. "Omzun muhtemelen daha iyi. Omzun ve elin," dedi. "Sonra tek ayağımın üzerine atlayacağım ve ikimizi de yere düşürmemek için elimden geleni yapacağım."

Bunun üzerine kızın gözleri büyüdü. Bir an için onun da kendisiyle birlikte yere düşmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündüğünden emin oldu. "Tamamen ezilmiş olurdum."

İçinden bir kahkaha yükseldi. Ve, lanet olsun, onunla ilgili bir şey adamın içinde bir başka dalgalanma yarattı -kanının ısınması- ve kendine lanet etmek istedi.

Kendini tereddüt ederken buldu. Çünkü aşağı indiğinde, kızın gür formunun kaslı vücuduyla doğru yerlere oturup oturmayacağını merak ediyordu. Öyle olacağını düşündü ve kendini erkeksi bir şekilde kendinden memnun buldu. Yaralanmasından sonra kendini güçlü bir fiziksel zindelik duygusunu korumaya zorladığı için memnundu.

Kendini çok zorladı.

Acının bir önemi yoktu. Acı hayatının bir parçasıydı ve o güçlü olmak istiyordu. Gabriel, bacağı oldukça sert olduğu için yardıma ihtiyaç duysa da, böyle olmasından garip bir şekilde memnun olduğunu fark etti.

Eldivenli elini ona uzattı, omzunu çevirdi ve sanki şimdi ona talimat veriyormuş gibi başını salladı.

Onun bu yönünü oldukça sevmiştii. Söylendiği gibi onun elini tuttu, boştaki elini omzuna koydu, dişlerini sıktı ve aşığı atladı. Kadının da güçlü olmasından oldukça memnundu çünkü aşığı inerken ağırlığının tamamını değil ama bir kısmını kaldırabiliyordu ve sağlam bacağı baskının çoğunu alıyordu.

Acı içinde sarsılırken bir an için yüzünü buruşturdu.

İri bir adamdı ve böyle bir iniş yardımıla bile zordu.

Yine de bir an için oyalandı ve frezya ve sabun kokusu ona doğru yükseldi. Yıllardır deneyimlediği en harika şeydi bu. Basit, hoş ve davetkâr bir yanı vardı.

Ve dehşet içinde, kendini onun gül kokan saçlarının kokusunu içine çekerken buldu. Frezya ve güller. Aralık ayında bir yaz bahçesi.

Bunu nasıl yaptı? diye merak etti. Artan arzusunun kanıtlarını hissetmemesi için kendini hızla geri çekti.

Boğazını temizledi. "Pekâlâ. Yardımınız için teşekkür ederim."

Ve hızla ondan uzaklaşıp bastonunu kaptı. Ucunu çakıl taşlarına sapladı ve üzerine eğildi. Bacağındaki acıya odaklandı. Bu onu serseri şehvetinden uzaklaştıracaktı.

"Gel o zaman," diye emretti. "Bütün bu meseleyi çözmemiz gerekecek."

"Evet, lordum," dedi.

"Bana Gabriel ya da Morrowby deyin. Bu efendiliğim, her ne kadar uygun olsa da, bana pek zevk vermiyor."

"Neden?" dedi. "Devrimle ilgileniyor musun?"

Güldü. "Gerçekten de devrimle ilgileniyorum. Kanlı türden değil, ama zihnın dönmesi. Öyleyse içeri girelim ve tam olarak nereye ait olduğunuzu görelim."

Onun kalmasına izin verebilir miydi? Ne de olsa bir pozisyona ihtiyacı vardı ve kendi varsayımlarına rağmen, doldurması gereken bir pozisyon varmış gibi görünüyordu.

Bölüm 4

Heather, malikânenin sahibini bu kadar değişken ve çekici bulmaya tamamen hazırlıksızdı. Düşündüğünden daha gençti ve daha da sertti.

Hırlama ve homurdanma tarzında onu gıdıklayan bir şey vardı.

Hoşuna gitti.

Daha önce tanıştığı herkesten farklıydı. Çünkü homurdanmalarının ve hırıltılarının ardında, onun yanında kendini güvende hissediyordu; sanki tüm o sert dış görünüşün, o kükreyen adamın altında inanılmaz yumuşak bir şey saklıyormuş gibi.

Başkalarının da görüp görmediğini ya da sadece kendisinin mi gördüğünü merak etti. Bilmiyordu.

Belki de Galler'den Cornwall'a seyahat ettiği ve yol boyunca çok az uyuduğu için hayallere dalmıştı. Ne de olsa halk otobüslerinde en üstte oturmak zorundaydı ve soğuk ve yağmur fazla dinlenmesine izin vermiyordu.

Yolculuk sırasında, aklını tamamen yitirip yitirmediğini merak etmeye başlamıştı. Ne de olsa küçük kulübesinin konforuna alışmıştı. Yakacak odun ya da kömür için yeterli parası vardı, hangisi daha çok hoşuna giderse. Onu rahat ettirecek sıcak yün battaniyeleri ve giysileri vardı ve canı ne zaman isterse sıcak bir tuğla ya da çay içebilirdi. Evet, soğuk bir günde sıcak bir tuğla çok işine yarardı.

Ama Galler'den Cornwall'a bir faytonun tepesinde geçirdiği saatler, tekrarlamak istemediği bir deneyimdi. Ama Lord Gabriel Morrowby onu onaylamazsa tekrarlamak zorunda kalabilirdi.

Kendini rahat hissetmiyordu.

Onu beklemiyordu ve bu nasıl başa çıkacağını bilmediği bir durumdu, bu yüzden cesurca ve özür dilemeden başa çıkacaktı.

Leydi Mayhew tarafından işe alınmış, bir pozisyon ve maaş vaat edilmişti, bu yüzden tüm bunlar biraz endişe vericiydi. Yine de yanlış bir şey yapmamıştı.

Morrowby'yi güzel Tudor malikânesine kadar takip ederken, etrafına bakmaktan kendini alamadı.

Hizmet ettiği son ev yeniydi, her şeyin mermer, temiz çizgiler, altın telkari ve zenginlik gibi görüldüğü bir ışık ve hava yapısıydı. Bu tamamen farklıydı. Burası kuytu köşeleri ve her köşesinde koyu renkli ahşapları olan sıcacık bir yerdi. Evin dışı koyu kirişler ve kırmızı tuğlalarla beyazdı. İçerisi sanki sırlar, eski sırlar, tarihin sırlarını taşıyor gibiydi. Bir an için onun kendisinin bir hayalet olabileceği yönündeki önerisini merak etti.

Ev hayalet dolu muydu?

Buna şaşırmazdı. Zaman kadar eski ya da en azından Tudorlar kadar eski hikâyeleri olan, her köşede ihanetin kol gezdiği bir yere benziyordu. O adamlar ve kadınlar her fırsatta ihanetle karşılaşmışlardı! Biri bıçaklanmayı ya da götürülmeyi bekleyebilirdi çünkü herhangi bir anda hangi tarafta olduğundan asla tam olarak emin olamazdı. Ya da en azından okuduğu kitaplar öyle diyordu.

Ülkenin bu kadar huzursuz olduğu o günlerde yaşamadığı için oldukça memnundu. Evet, şimdi çok daha iyi bir yerdi. Yine de pek çok zorluk vardı ama en azından insan tarlalarına bir ordunun gelmesinden endişe etmek zorunda kalmıyordu. Tabii Fransızlar kazanmazsa, bu da bambaşka bir zorluk olurdu.

Yurtdışında insanların başa çıkmak zorunda kaldığı şeyler oldukça trajikti. İngiltere şanslıydı. Bunu iliklerine kadar hissediyordu. Okumayı severdi ve haber sayfaları onun için çok önemliydi.

Onu. Mümkünse dünyada olup bitenlerden haberdar olmayı severdi.

Kelimeler onun penceresiydi. Ve zihni dışında hiçbir yere gerçek anlamda seyahat etmemişti.

şimdi ülkenin tamamen farklı bir yerindeydi. Oldukça memnun oldu.

Lord Morrowby'yi evine kadar takip etti. İyi ilerliyordu ama omuzlarındaki gerginlikten ve bastonunu tutuş şeklinden canının acıdığını anlayabiliyordu. Neden daha yavaş bir hızda gitmediğini merak etti. Ne de olsa, biraz daha yavaş gitmek daha az acı verici olabilirdi.

Ama hemen fark etti ki bu adam acıdan kaçmaya çalışmayan biriydi. Aksine, sanki acıyı kucaklamış gibi görünüyordu. Bacağının durumu gözünü korkutmayı reddediyordu ve kadın ona ne olduğunu merak etti; sol bacağı o kadar hareketsizdi ki, yürürken üzerine zar zor ağırlık basıyordu.

Yürüyüşünde tuhaf bir salınım vardı ve bastonunun gm, gm, gm sesi onu takip ediyordu.

Kızıl saçları, koridor boyunca uzanan pencerelerden içeri süzülen, etraflarında yuvarlanan öğleden sonra ışığında parlıyordu.

Kalın saçları ona yazın güçlü bir meşe ağacının gövdesini hatırlatıyordu.

Evet, bu doğruydı. Lord Gabriel Morrowby bir meşe ağacı gibiydi, yüksek, canlı, güçlü, belki biraz bükülmüş ve bu bklmeyle daha da güçlenmişti.

Tıpkı bir meşe ağacının kendisine gelenlere yaptığı gibi, uzuvlarının ona güven verip vermeyeceğini merak etti.

Bu düşünce şok ediciydi ve bunun şaşırtıcı doğası karşısında gözlerini kırıştırdı.

Sonunda bir kapının önünde durdu, kapıyı açtı ve içeri girdi. Buranın onun çalışma odası olduğunu hemen anladı.

zerinde onun damgası vardı. Nefesinin kesildiğini hissetti.

Tavandan çeşitli türlerde uçan makineler sarkıyordu. Da Vinci'nin eserlerinin resimlerini daha önce çalıştığı son evde de görmüştü ve bunlar röprodüksiyon olmalıydı. Onların özenli sanatına hayret etti.

Yeşil ipekle kaplı duvarları da tablolar kaplıyordu.

Daha önce gördüğü her şeyden farklıydılar.

Kendini bir tanesinin tam önünde durmuş buldu. Çok ruhani ve tuhaftı. Hayaletlerle kafayı bozmuş muydu? diye düşündü. Tuval canlı ve güzeldi ve renkler neredeyse birbirine karışıyor gibiydi. Diğer büyük evlerde gördüğü elma, sülün, köpek ve at tasvirlerine hiç benzemiyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu, sesi loş çalışma odasında alçak bir gümbürtüye dönüşüyordu.

"Evet," diye itiraf etti rahatça, başını eğerek inceledi. "Gizemli ve tuhaf bir şey."

"Bu onun için iyi bir tanımlama," dedi, hayranlığı sesini derinleştirerek. "Sanatçı El Greco. İspanya'dan. Oldukça eski."

"İspanya," diye nefes aldı. Bu kadar uzak diyarları sadece hayal edebiliyordu. Hayatı boyunca büyüdüğü yerden elli mil öteye hiç seyahat etmemişti. Ve tabii ki evlendikten sonra Galler'e gitmişti.

Ve şimdi o buradaydı.

"Ne kadar güzel," diye fısıldadı saygıyla. "Sanki sanatçı elini uzatıp ruhuma dokunuyormuş gibi hissediyorum."

"Bu bir kahya için oldukça dramatik bir söz ama size katılıyorum."

"Hizmetçilerin böyle merak duygularına sahip olmalarına izin verilmiyor mu?" diye sordu alaycı bir tavırla, ona doğru dönerek.

"Elbette öylesin," dedi, elleri bir tomar kâğıdın üzerinde gezinirken. "Sınıfımın sınırlamalarına yenik düştüğüm için beni affedin."

O da buna güldü. "Sınıfınızın sınırlamaları olduğunu anladığınızı duymak harika. Tüm sınıfların vardır," diye ekledi.

Başını öne eğdi. "Evet, kendimizi son derece üstün görüyoruz ama aslında hiç de öyle değiliz. Sadece servetimiz, gücümüz ve toprağımız var."

Ona göz kırptı.

Gerçekten böyle bir şey söylemiş miydi? Gerçekten bu kadar kendinin farkında mıydı? Yine de gerçek şu ki, sanki gezegendeki en üstün adammış gibi dolaşıyordu. Tuhaf davranışlarının farkında mıydı? Sözcükleri ve biçimi arasındaki çelişkinin? Öyle olduğunu düşünüyordu, ama belki de ayrıcalık duygusu o kadar derinlerine işlemişti ki, bundan kurtulamıyordu.

Ama kaba biri gibi görünmüyordu.

Eğildi ve masasının üzerindeki kâğıtları karıştırarak bir iç çekti. "Şimdi, Bayan..."

"Bayan Meadows," diye teklif etti.

Koyu, kalın kirpiklerinin arasından esrarengiz bir bakışla ona baktı. "Bayan Meadows, bu akşam yapmam gereken çok şey var. St. Ives'ta vereceğimiz bir sonraki dersler hakkında konuşmak üzere birkaç beyefendiyi ağırlayacağım."

"Anlıyorum," dedi. "Ne kadar ilginç. Peki neyi tartışacaksınız? Atlar mı?" diye sordu.

Dudakları kırırdamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Benim hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Mektupla işe alındım. Galler'de yaşıyordum ve ilanı görüp Leydi Mayhew ile iletişime geçtim. İlan benim gazete sayfamdaydı..." Ve sonra nefesi kesildi. "Sen," diye fısıldadı.

"Ben mi?" diye sordu kaşları kalkarak.

"Kimse bana tam olarak kimin için çalışacağımı söylemedi. Mektuplar kesin değildi," diye acele etti. "Sadece Leydi Mayhew tarafından Ridgely'de çalışmak üzere işe alındım. Bir beyefendi için çalışacağımı ve evde başka bir üyenin daha olacağını söyledi. Sağduyu ve kendi başıma idare edebilme yeteneğinin, geliştirmem gereken tek önemli şeyler olduğunu söyledi. Bu konuda oldukça açıktı.

ilerlemek ve yapılması gereken işleri fazla talimat gerekmeden devrilmek gerekiyordu."

Güldü. "Benim Leydi Mayhew'ime benziyor. Beni deli etse de tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor."

"Birinin neye ihtiyacımız olduğunu bilmesi iyi bir şey," dedi eldivenli ellerini sade elbisesinin önünde kavuşturarak. "Büyük bir zahmetten kurtarır. Ama sen Gabriel Morrowby'sin," dedi.

Doğruldu. "Gerçekten de öyleyim."

"Gazetelerdeki aynı Gabriel Morrowby."

Elini özenli bir şekilde çevirdi, ancak kravatının hemen yanında boğazında bir kas gerildi. "Evet," dedi ve onun yargılanmayı ya da nasıl bir adam olduğunu düşündüğünü söylemesini beklediğini anlayabiliyordu.

Reforma inananların tarafında mı yoksa karşı çıkanların tarafında mı yer alacaktı?

"Çok iyi yaptınız efendim," dedi içtenlikle. "Galler'de çok fazla madencilik var, biliyorsunuz."

Başını salladı ama kafası karışmış gibiydi. "Ve sen Galler'den misin? Pek öyle görünmüyorsun."

Gülümsedi. "Galler'de yaşayan herkes aslen Galli değildir. Galli gibi de konuşmazlar. Ben Galce bilmiyorum," dedi, "ama uzun yıllar orada yaşadım ve... Madenci köylerini gördüm. Keşke..." Sesi kesildi.

"İster misin?" dedi.

"Keşke daha fazla insan dünyayı senin gördüğün gibi görse," dedi dürüstçe. "Benim John'um bir madenci değildi. O, yeryüzüne inip ölüleri çıkarmaya çalışmak yerine, yeryüzünün güzel ve canlı varlıklarıyla ilgilenirdi."

"Ölüleri ayıklayın," diye y i n e l e d i . "İşte bu bir deyiş. Onu senden çalabilir miyim?"

"Evet, elbette," dedi, "eğer yardımcı olacaksa." Ve ona yardımcı olduğu fikri oldukça hoşuna gitmişti.

"Bu çok faydalı," dedi. "Yaşayanlara karşı daha dikkatli olmalıyız. Çok az insan yaşayanları gerçekten önemsiyor."

"Ve sen de o birkaç kişiden birisin, değil mi?"

Heather ona karşı bir sempati dalgası hissetti çünkü haklıydı. Pek çok insan, dünyada yaşayan insanların hayatlarını gerçekten umursamadan dünya hakkında büyük açıklamalar yaparak hayatını sürdürüyordu. Sıradan insanların yaşamlarını, iyi ücretleri, temiz koşulları ve bir doktora erişerek hastalıklardan kurtulmayı çok az kişi önemsiyordu. Bir doktor tutabildikleri için şanslıydı. Ama bu hiçbir işe yaramamıştı.

Bir an nefes alamadı, dünyanın daha nazik olmasını ve bu hayatın masumlarına karşı bu kadar acımasız olmamasını diledi.

"Yüzünüzde çok tuhaf bir ifade var," dedi nazikçe. "İyi değil misin?"

"Oh, önemli değil," dedi zoraki bir gülümsemeyle, yüzünü buruşturmaya yakın ve yanaklarını acıtan bir gülümsemeyle.

"Yalan söyleme," dedi yumuşak bir sesle. "Bu sana yakışmıyor."

Uzun bir süre ona baktı, boğazı düğümlenirken bile ne yapması gerektiğini düşündü. "Sadece hoş olmayan, kişisel bir şey hakkında düşünüyordum. Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Madem kişisel bir mesele, o zaman istemediğin sürece bundan bahsetmemelisin," dedi, yüzü yumuşayarak. "Burnumu sokmak istemem."

Güldü ve hâlâ gülebildiği için kendini rahatlamış buldu.

"Ne?" dedi, ilgisini çektiği belliydi.

"Aslında bunun sizin için doğru olduğunu hiç sanmıyorum lordum. Bahse girerim oldukça iyi gözetliyorsunuzdur."

Ona tuhaf, sinsi bir gülümseme verdi. "Aslında öyle."

Boğazını temizledi. "Benimle ne yapacağınızı sorabilir miyim? Bu belirsizliği tatsız buluyorum."

Bakışlarında garip bir çıtırtı dans etti ve o kadar çabuk kayboldu ki hayal gördüğünden emin oldu.

"Elbette," dedi. "Seni kararsız bırakmakla ne büyük kabalık ettim. Bir hizmetçi tutmaya niyetim yoktu, ama bu

Açıkçası müdahaleci arkadaşım bir taneye ihtiyacım olduğunu düşünüyor ve muhtemelen de var. Genelde bazı konularda haklıdır ve ben de her konuda onun kararlarına uymaya çalışırım. Kâhyamı ve diğer personeli çok yorduğuma şüphe yok. İşleri idare etmesi için birinin getirilmesi gerekiyor ki ben de huzur içinde işime devam edebileyim. Böyle bir göreve uygun olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

Kendini yukarı çekti. Çabucak öğrenmesi gereken çok şey olacaktı. Ne de olsa oda hizmetçiliği ve kâhyalık eğitiminden bir çırpıda kâhyalığa geçiyordu.

"Evet," dedi hemen, "yapabilirim."

Çünkü bunu reddederse, onu bekleyen tek şey anılarla dolu boş bir kulübeydi ve o geçmişe geri dönmeyecekti. Gabriel Morrowby ile geleceğe adım atacaktı.

Bölüm 5

Gabriel ya hayatının en iyi ya da en kötü kararını veriyordu.

Belki kulağa melodramatik geldi, ama kesinlikle öyle hissettirdi bu durumda bu şekilde. Açıkça arzuladığı bu kadının, hayatının büyük bir bölümünü yönetmek üzere evine girmesine izin vermek pek akıllıca görünmüyordu.

Yine de, Leydi Mayhew'in dediği gibi hayatının yönetilmesi gerekiyorsa, bunu görmezden gelmeyecekti. Başarısızlıkların birikmeye başlamasına izin veremeyecek kadar çok işi vardı ve eğer karşısında duran ve çok yetenekli görünen bu hanımefendi başarısızlıkların ortaya çıkmasını engellemesine yardımcı olabilecekse, onu göndermeyecekti.

Biraz garip ve biraz zor olacak olsa bile.

Annesinin yönetici arkadaşı neden birkaç yıllık bir kadını işe almamıştı ki? Elbette tüm hizmetçiler böyle olmalıydı, genç ve güzel değil.

Yine de buradaydılar.

"Size odalarınızı göstermemi ister misiniz?" diye birden ağzından kaçırdı.

Sanki aniden ortaya çıkacak bir hizmetçi arıyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Bunu yapacak başka kimse yok mu? Sizin konumunuzda ve meşgul yapınızda biri için oldukça önemsiz bir iş gibi görünüyor."

"Haksız değilsiniz," dedi kaşlarını çatarak. "İşin yoğun doğa kısmı hakkında, ama evde kimse yok. Hizmetçilerim öğleden sonra izinli. Akşam için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için yaklaşık iki saat içinde geri dönecekler."

"Affedersiniz?" dedi, sanki onu duymamış gibi.

"Anlaşılmıyor muydum?" diye sordu. "Zavallı öğretmenim çok üzülürdü. Mükemmel bir diksiyon öğrenmem konusunda çok ısrarcıydı."

"Bugün izinli mi?" diye tekrarladı, şok olmuştu.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve onun onayından son derece memnun olduğunu fark etti. "Evet. Bence bir insanın kendine zaman ayırması onun sağlığı için hayati önem taşır. Çoğu hizmetkârın ayda bir kez yarım gün izinli olduğu gerçeğini fazlasıyla biliyorum. Bana göre bu çok saçma. Ben kendime çok fazla izin vermiyorum" dedi. "Sabahtan akşama kadar çalışıyorum ama kesinlikle keyif aldığım ve bana iyi gelen şeyler yapıyorum. Ayrıca, ne zaman izin alacağıma ben karar veririm. İşte böyle." Boğazını temizledi. "Sen de haftada bir gün izinli olacaksın. Sensiz de idare ederiz, söz veriyorum."

Dudaklarından bir kahkaha döküldü ve yüzünü tamamen değiştirdi. Bakışlarında eğlence ve şaşkınlık vardı. "Bensiz yaşayabildiğinizi duyduğuma sevindim. Ne de olsa bir süredir bunu yapıyormuşsun gibi görünüyor."

"Evet," dedi ve ekledi, "ama görünüşe göre iyi değil. Benimle gel," dedi.

Ve böylece bastonunu sıkıca kavradı, bacaklarının hissine ve çalışma odasından çıkarken sakatlanmış kemiğinin etrafında kayan ve bükülen kaslara odaklandı.

Onu göndermek cazip gelmişti ama aptal değildi ve bir hediyeye karşı çıkmayacaktı. Leydi Mayhew ona, muhtemelen hayatını daha iyi hale getirecek gerçek bir insan hediyesi göndermişti. Böyle bir şeyi geri çevirmek aptallık olurdu.

Çoğu zaman gerçekten neye ihtiyacı olduğunu bile bilmiyordu. Okumaya, dersler ve makaleler hazırlamaya odaklanarak çok fazla zaman harcadı.

Bacağını arkasından sürükledi ve yüzünü buruşturdu. Yürüyüşünün tuhaf olduğunu ve insanların arkasından sendelemesine neden olabileceğini biliyordu. O

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve kesinlikle henüz herhangi bir yorum yapmamıştı. Merdivenlere geldiklerinde yüzünü buruşturdu.

Bu, yeni insanlarla birlikte olmanın en sevmediği yanıydı ama uzun zaman önce bununla başa çıkmayı öğrenmişti. Bodmin Moor'un kenarındaki Ridgely House'da kendini izole etmesinin nedeni de buydu.

Böylece merdivenleri çıkmak için zaman alan bir mücadeleye başladı. Önce bir bacağını yukarı kaldırdı, sonra diğerini yukarı sürükledi. Ve sonra bunu tekrarladı. Her adım acı vericiydi.

Yatak odalarını zemin katta tutmayı seçebileceğini düşündü, ama böyle bir düşkünlüğü ya da acımayı reddetti.

"Yine yardım ister misiniz lordum?" diye cüret etti.

"İhtiyacım olduğunda sana söyleyeceğime söz veriyorum," dedi onun cesur teklifi karşısında şaşırarak. Çoğu kişi böyle bir şey yapacak cesarete sahip değildi. "Ve unutma, bana Gabriel ya da Morrowby diyeceksin."

"Bu çok tuhaf," dedi kararsızca.

"Bütün bu ev çok tuhaf," diye alay etti. "Buna alışsan iyi olur ya da başka bir pozisyon bul."

"Oh, hayır. Sana yardım etme fikri hoşuma gidiyor," dedi hızla, zengin sesi merdivenlerden yukarı, adamın etrafına süzülüyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

Boğazını temizledi. "Sadece kendime bir iş sağlayıp kendimi meşgul etmekle kalmayıp aynı zamanda dünyaya da yardım ettiğimi bilmek bana iyi gelecek."

"Kulağa oldukça hoş geliyor," dedi, omzunun üzerinden geriye bakarak ve koyu renk saçları ve hasır bonesinin altındaki solgun yüzünü görerek.

"Eğer evinizi düzenli tutarsam, daha fazla insana yardım edebileceksiniz. Yaptığınız iş çok önemli ve benim bu işte yapabileceğim her küçük katkı çok değerli."

Durakladı, eli korkuluğu kavradı. "Teşekkür ederim. Şapkama bu tüyü koyacağım ve her şeyi takdir edeceğim

bana verebileceğin yardım için."

Bu iltifat onun içini ısıttı. Gerçi bu bir iltifat değildi. Bir gerçeği dile getirdiğini hissettiğini söyleyebilirdi ama yine de bu bir iltifat gibi geldi ve hoşuna gitti. Çoğu zaman, insanların onun bir taklitçi olduğunu düşünüp düşünmediklerini anlayamazdı. Ama değildi. Yaşadığı dönemin sosyal koşullarının gerçekliği hayatını değiştirmişti.

Olduğuna sevinmişti.

Geceleri uyanık yattığı, vücudunun acı içinde olduğu ve bunun hiç yaşanmamış olmasını dilediği zamanlar olmuştu. Ama şimdi bunun hayatının en büyük hediyesi olduğunu biliyordu. Maden kuyusu her şeyi değiştirmişti.

Yine de Tom'un yaşamasını diledi.

Evet, Tom Baker her şeyi değiştirmişti.

Gabriel sonunda uzun sahanlığa geldiğinde tereddüt etti. "Seni üst kata çıkarabilirim ama bunun senin pozisyonun için uygun olduğunu sanmıyorum. Hizmetçilerin evde belli bir statüye sahip olmaları gerekir ve ben de senin hareket edebilmeni ve yapman gerekenleri yapabilmeni istiyorum. Ayrıca, yardımına ihtiyacım olabilir. Bu yüzden seni benimle aynı kata yerleştireceğim."

"Öyle misin?" diye sordu, sesi yükselmişti.

"Bu ev büyük," dedi, "ama sizi uzağa yerleştirmenin iyi bir fikir olacağı kadar büyük değil. Yani." Bir panel kapının önünde durakladı. "Bu sizin olacak."

Kolu çevirdi ve kapıyı açtı. Kadın içeri adım attı ve nefesini tuttu. Onu şaşırtması hoşuna gitmişti. Onun da bundan hoşlanması hoşuna gitmişti. Onun memnun olmasını istiyordu. Bu garip bir düşünceydi ve onu baştan çıkarmaya çalışmadığı için Tanrı'ya dua etti.

Hayır, sadece iyi bir adam olmaya çalışıyordu, değil mi? Onu tavan arasına tıkmak yerine? Kendisine hizmet edenler için her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı.

Odanın içinde dolaşarak mobilyalara, tuvalet masasına, kitaplara ve güzel döşenmiş yatağa baktı.

Goblen perdeleriyle. Sonra pencereye yöneldi. Elleriyle pervazı kavradı.

"Burada bir çocuk var mı?" diye sordu sertçe.

"Var, evet," diye izin verdi, onun hızlı sorusu karşısında afallamıştı.

Sırtı gerildi ve bir an için soğuk suyla yıkanmış gibi göründü. "Anlıyorum," dedi.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır, hiç de değil. Tabii ki hayır," diye atıldı. "Neden bir sorun olsun ki?"

Kadının sözlerinin hızlı ve özlü bir şekilde art arda gelmesinden, gerçekten de bir sorun olduğunu anladı. Ama onun da dediği gibi, bu konuda iyi olmasına rağmen, fazla burnunu sokmak istemiyordu. Onun ne gördüğünü merak etti.

Şüphesiz, serseri bir top ya da belki de bahçedeki bir oyuncak. Alec sürekli bir şeyleri bırakıp gidiyordu. Aslında bu oldukça sevimliydi, çünkü dikkati başka bir şey tarafından dağıtılınca kadar her neyle ilgileniyorsa ona tamamen kapılıyordu.

"Çocuk hakkında bilgi alabilir miyim?" diye nefes aldı, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu, parmak eklemleri artık bembeyazdı.

"Evet, bir çocuk var," dedi usulca. "On iki yaşlarında. Burada yaşıyor. O benim oğlum değil. O benim vesayetim altında. Onu yanıma aldım, görüyorsunuz."

"Ne kadar asilsiniz." Bunu hiç alay etmeden söylemişti. Ona dönmemiş olsa da bunu kastetmişti.

"Bu asilce değil," dedi sıkıca. "En azından bunu yapabilirdim. Kardeşi bana rehberlik ederken bir maden kuyusunda öldü."

Arkasına döndü, gözleri irileşmiş, yanakları renklenmiş ve gözleri duyguyla parlıyordu. "Olay mı?" dedi.

"Bunun farkında mısınız?"

"Ülkenin yarısı bundan haberdar olmalı," diye belirtti. "Haber gazetelerini okuyan herkes sizin bir maden kazası geçirdiğinizi ve bacağınızın yaralandığını kesinlikle biliyordur."

Kadın adamın uzuvlarına baktı ve adam kadının vücudunu inceleme şeklinin kendisini ısıttığını hissetti.

"İşin içinde bir çocuğun olduğunu bilmiyordum," dedi.

Kaşlarını çattı. "Gazeteler, işçi sınıfına yardım etmek için aşağıya inen ve yaralanan soylu lord hakkında yazmaya bayılıyor. Ezilerek ölen madenci Thomas Baker'dan ya da ağabeyine ve onun sağladığı fonlara çaresizce ihtiyaç duyan küçük kardeşinden bahsetmiyorlar. Alec yetim ve yalnız. Buna izin veremezdim. Bu yüzden Alec benimle yaşamaya geldi. Ona elimden geldiğince iyi bakıyorum. Yine de, nasıl düzgün bir baba, hatta ağabey olunacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Kardeşimle pek iyi anlaşıyorum."

"Bunun için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle misin?" Uzun bir nefes aldı. "Kardeşimi tanısaydın, olmazdın."

Başını iki yana salladı. "Aile karmaşıktır," dedi. "Her zaman. Ama dünyada yalnız olmak da çok zor." "Öyle misin?" diye sordu nazikçe, bir yara sezmişti. "Dünyada yalnız dünya?"

Ve kalbinin yumuşadığını hissetti. Kalbi yumuşaktı. Bunu biliyordu. Her zaman öyleydi.

Alec'i bu yüzden yanına almıştı ve bu yüzden reformları organize etmek için canla başla çalışıyordu ve evinin korumasından olabildiğince çok kişiye yardım etmek için elinden geleni yapıyordu.

Asla sert ve soğuk olmazdı ama bu onu öfkeliendiriyordu. Nezaketi, yumuşak kalbi, dünyanın acımasızlığına karşı yakıcı bir öfke duymasına neden oluyordu ve bu öfkeyi dizginlemek onun için zordu. Ya da acıyı rahatça nefes almaya devam edecek kadar bastırması.

"Yalnızım," diye itiraf etti. "Her zaman öyle değildim," dedi çabucak, "ama şimdi öyleyim."

"Evde bir çocuk olmasından rahatsız olmayacak mısınız?" diye dikkatlice kontrol etti. "Çocukları sevmiyorsanız bunun zor olabileceğinin farkındayım."

"Çocukları severim," dedi ve bir an için parlak, safir gözlerinde bir parıltı belirdi. Ve sesinde onu ciddi bir şekilde duraklatan bir nota vardı.

Bunu kalbine batan bir iğne gibi hissetti, içindeki acıyı ve ona doğru geçip kollarına almak ve başına gelen acı her neyse onu yatıştırmak istedi.

Sormak dilinin ucundaydı ama kadının duruşundan sormasını istemediğini anlayabiliyordu. Bunun yerine başını eğdi.

"Güzel. Alec'le ya da benimle çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmayacaksınız. Şimdi sizi dinlenmeniz için yalnız bırakacağım. Buna ihtiyacınız olduğuna şüphe yok."

Ve geri çekilmeye ihtiyacı vardı. Hiç tanımadığı bir kadın tarafından gün ışığına çıkarılan ve içinde kıpırdanan bu duygulardan uzaklaşmaya.

Bölüm 6

Heather'ın kalbi durmaksızın çarpıyordu.

Yatak odasında tek başına dururken ellerini açıp kapattı, yumruk yaptı ve sonra gevşetti. Damarlarında dolaşan kanının hissinden kurtulmayı umarak ellerini salladı.

Yemyeşil dokunmuş eski halının üzerinde yürümeye başladı. En az yüz yıllık görünüyordu. Tonları çok az solmuştu ama bu, zümrüt ve safirle yapılmış süslü desenlerinden bir şey eksiltmiyordu. Odayla ilgili şeylere odaklanmaya çalıştı. Tavan mazgallıydı, mavi ve altın rengine boyanmıştı. Tudor gülleri her kareyi süslüyordu ve kendini bu çiçeklerin yapraklarına odaklanırken buldu.

İki büyük aileyi bir araya getirmek ve kaostan çıkarmak için bir sembol. Tabii ki ailelerden biri fethetmiş, diğeri ise boyun eğmek zorunda kalmıştı. Odanın içinde volta atıyor, önce yatağa sonra da koyu renkli ahşaba bakıyordu. Pencereye geri döndü ve küçük top ile sopanın yere atılmış olduğu yere baktı.

Kendi oğlu sopalar ve toparla oynamayı, onları sağa sola savurmayı, zıplatmayı ve tekmelemeyi çok severdi.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Oğlunun anılarından kaçmak için gelmişti ama burada o anıların içine o kadar yoğun bir şekilde itiliyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Geri dönüp Galler'deki evine mi koşmalıydı? Hayır, yapamazdı. Orada onun için hiçbir şey yoktu ama burada, onu karanlığından çıkaracağını umduğu evdeydi ve bu ev onu yoldan çıkarıyordu.

Burada durup zihninin kendisini ele geçirmesine izin veremezdi. Hayır, zihninin düşünce üstüne düşünce üretmesine izin vermenin tehlikesini biliyordu, yapışkan kaplamasını sıyrıp atamayacağını düşündüğü kadar yoğun bir kedere sarılana kadar onu daha da aşağı çekiyordu.

Ve böylece nefesini tuttu, bonesini çıkardı, yatağın üzerine fırlattı ve salona doğru yürüdü. Onu burada bırakmış ve bu gece kendisini ziyarete gelecek beyefendiler için hazırlık yapmak üzere kendi işini yapmaya gitmişti.

Onun da bazı açılardan kendi dünyasında kaybolduğunu hissediyordu. Sürekli haber sayfalarında olması ya da sürekli reformlar yazması ve insanları burada ağırlaması önemli değildi.

Bu evi terk etmedi.

Evi onun için bir hapishaneydi, tıpkı kulübenin onun için olduğu gibi ve dışarıdaki büyük dünyanın üzücü olduğunu anlıyordu.

Kaçmak için bir şans yakalamıştı, sadece bulmak için...

Hayır, böyle düşüncelere dalmasına izin vermeyecekti.

Karanlık koridora doğru ilerledi. Gece çökmeye başlamıştı, çünkü Aralık ayındaydı. Yılın en karanlık günleri yaklaşıyordu. Koridorda ilerlerken dışarıdan hiç yeşillik getirilmediğini fark etti.

Gelecek mevsime dair hiçbir ipucu ya da işaret yoktu. Ve çocuğu düşündü.

On iki yaşında.

Kalbi burkuldu. Onunla yüzleşebilecek miydi?

Elbette yapabilirdi! Elbette çocuklardan kaçınmak zorunda kalacak kadar zayıf değildi.

Yine de bu düşünce bile gözlerini yakıyordu. Gözlerindeki yaşları çabucak sildi ve zihnini daha pragmatik bir şeye yöneltti.

Çocuk kutlama yaptı mı?

Lord Gabriel Morrowby Noel'i kutladı mı?

Ona böyle şeyleri kutlayacak ya da süslü püslü şeylerle ilgilenecek bir beyefendi gibi gelmemiştir.

Böyle bir kutlamanın.

Yine de çocuklar kutlamayı çok severdi.

Başını iki yana salladı. Böyle bir saçmalığı kabullenmesine izin veremezdi.

Ne de olsa onun pozisyonu bu değildi.

Bunun yerine, mutfaklara giden yolu bulmaya kararlı bir şekilde koridorlarda ilerledi. Arkadaşa ihtiyacı vardı. Hizmetkârlar akşamki toplantıya yardım etmek için şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Yetenekli bir insandı ve koridorlar ve merdivenler arasında kaybolmayacaktı. Kararlıydı. Ve sonunda mutfaklara doğru dar bir şekilde inen arka geçidi buldu.

Çok büyüktüler ve açıkça daha eski bir zamandan alınmışlardı. Tavan yükseliyordu. Ferforje kolları olan büyük bir şömine vardı ve her tarafta tencereler kaynayıp dışarı taşıyordu. Uzun bir orta masa sebze, ekmek ve keklerle doluydu.

Oda alev alev yanıyordu ve çok sıcaktı.

Sıcaktan oldukça memnundu. Üst kat biraz soğuktu. Bütün büyük evler öyleydi. Bu kadar geniş alanları ısıtmak imkânsızdı. Bu yüzden herkes devasa şöminelerin etrafında toplanırdı. Ama burası? Burada sıcaklık vardı ve dostluk var gibiydi. Şarkı bile söyleniyordu! Mutfak hizmetçilerinden bazıları şarkı söylüyordu.

Ve orada, notaları ve sözleri dinlerken, Noel'e ilk selamı. Çobanpüskülü, sarmaşık ve geyiklerin neşeli melodilerini söylüyorlardı.

Böyle zamanların neşesini onların kalplerinde hissettikleri gibi hissedip hissedemeyeceğini merak etti. Bunu bir daha hissedebilecek miydi?

Bir zamanlar Aralık ayı onun için yılın en sevdiği zamanıydı. Şimdi ise ona sadece elinden alınanları hatırlatıyordu. Ve tabii ki en karanlık geceler, en kısa günler ve kendine acımak için en çok fırsatın olduğu dönemle eşleşiyordu.

Hizmetçilerden biri başını yana eğmiş, kırmızı bukleleri yüzüne dökülmüş bir şekilde ona baktı,

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Violet!" diye seslendi yaşlı bir kadın telaşla. "Müstakbel hizmetçiyle bu şekilde konuşma. Bundan hoşlanmayacaktır."

Violet'in çikolata rengi gözleri büyüdü. "Beni affedin Bayan, kabalık etmek istememiştim."

Heather kıza güven veren bir bakış atarak, "Elbette yapmadın, Violet," diye cevap verdi. Gülümsedi. "Ve bu geçerli bir soru. Burası benim alanım değil, değil mi? Gördüğünüz gibi, bana yapacak bir şey verecek ya da en azından bu akşam çalışmamı sağlayacak birini arıyordum. Resmi olarak yarına kadar başlayacağımı sanmıyorum ve bana evi gezdirecek kimse de yok. Çünkü hepiniz özel bir hazırlık içindesiniz. Ama itiraf etmeliyim ki odalarımda yalnız kalmak istemiyordum ve buradaki neşe çok hoş bir şey."

Violet sırtarak, "Herhalde acıkmışsınızdır," dedi.

"Tabii ki öyle!" Aşçı tıslayarak haykırdı. "Yukarı göndermek için bir tepsi hazırlıyordum. Tanıdığım çoğu hizmetçi, hizmetçilerle birlikte yemek yemek istemez."

"Burada yemeyi tercih ederim," dedi Heather. Ve o anda, en lezzetli kokularla dolu odada dururken acıktığını fark etti.

"Çayınızı Üstat Alec ile içebilirsiniz," dedi Violet.

Heather yutkundu. "Efendi Alec?" Hayır diye bağırarak istedi! Dönüp geri çekilmek, aniden hastalandığını söylemek istedi. Ama o kadar küçük düşmeyecekti. Böyle bir gönül cimrisi gibi davranırsa kendi sevgili oğlu onun hakkında ne düşünürdü?

Ayrıca, bu odadaki tüm hizmetçiler? Onu dinlemeleri gerekiyordu. Yarın uşak dışında evin reisi o olacaktı. Güçlü olduğunu gösteren bir moral duygusu yaratması gerekiyordu.

Bu yüzden sıkı bir gülümseme verdi ve başını eğdi.

Gözlerine ulaştığından şüpheliydi.

Aşçı ellerini bir havluya sildikten sonra, "Nasılsınız Bayan Meadows? Hoş geldiniz ve size çok ihtiyaç var. Kâhya Tynley çok beceriklidir ama bir süredir

Yapılması gereken her şeyde boğulmak üzereyim. Bugün sizi bekliyorduk ama Lord Hazretleri'nin beklediğini sanmıyorum."

Cook'un gözlerinde öyle neşeli bir parıltı vardı ki Heather yine güldü. "Lord hazretlerinin bilmediği şeyleri sık sık biliyor musun?"

Cook göz kırptı. "Oh, hepimiz lord hazretlerinin hayatının sorunsuz geçmesi için elimizden geleni yapıyoruz. Her şeyi bilmesine gerek yok. Gördüğünüz gibi onu koruyoruz. Buna ihtiyacı var."

"Öyle mi?" diye usulca sordu. "Çok güçlü birine benziyor."

Cook dudak büktü. "Oh, o çok güçlü. Güçlü. Zihinsel olarak güçlü. Sürekli dövüşüyor ama bu tür bir dövüş mü? Onunla ilgilenilmesi gerekiyor, anlıyor musun?"

"Sanırım anlıyorum." Dünyayı ele geçirmek için harcamak zorunda olduğu enerji miktarı, hiç şüphesiz kendine bakma yeteneğinden çalışıyordu.

Bu yüzden mi evden çıkmıyordu? Enerjisini saklıyor muydu?

Bugün hariç, onu evden çıkarken görmüştü. Gitmesine ne sebep olmuştu?

"Özür dilerim. Bugün bir yere ziyarete mi gitti?" Aşçının ağzı gerildi. "Kardeşi, Dük." "Oh," dedi kadın. "İyi geçinemediklerini söyledi."

Dedikoduya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etti ve hemen çenesini kapattı. Ama o böyle bir şey söylemişti ve gazetelerde bir kardeş kavgasına dair bir şeyler ima edildiğini hissetti.

Cook üzgün bir ifadeyle, "Doğru," dedi. "Ben Bayan Hoffman. İkisini de küçüklüklerinden beri tanırım. Aralarından su sızmazdı ama bu iki sinir bozucu delikanlı babaları öldüğünden beri geçinemiyorlar. Dünyanın nasıl gitmesi gerektiği konusunda farklı fikirleri var. Bu onları ayırdı. Dük buraya hiç gelmiyor, Lord Gabriel de oraya neredeyse hiç gitmiyor. Bugün onu oraya neyin getirdiğini bilmiyorum. Madenlerle ilgili bir şey olduğuna şüphe yok. Ne de olsa tüm madenler Dük'ün arazisinde."

"Bu herkes için çok zor olmalı," diye gözlemledi Heather.

"Lord Gabriel için zor bir durum elbette," diye yanıtladı Cook. "Hepsinin kapatılmasını istiyor. Tabii ki güvenli bir şekilde yapılmadığı sürece tüm bu şeyleri kazmanın bir anlamı olmadığını söylüyor."

Aynı fikirde olduğunu söylemek istedi ama aşçının yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Lord Gabriel iyi bir adam," dedi Cook nazikçe. "Ama insanların çoğunun geçimini madenlerden sağladığını ve alternatif bir gelir şekli geliştirilinceye kadar bunun işe yaramayacağını anlamıyor. Kimse bunu gerçekten desteklemeyecektir." Sanki morina ciğeri yağı yutmuş gibi kaşlarını çatı. "Kesinlikle efendiler değil."

"Ne önerirsiniz?" Heather içtenlikle sordu.

Aşçı sarsıldı, fikrinin dikkate alınmasına şaşırdığı belliydi. "Tüm reformcuları güzel bir yemekle besleyelim ve bakalım iktidar sahiplerini insanlar için doğru olanı yapmaya ikna edebilecek miyiz? Sadece birkaç ekstra odun, daha kısa çalışma saatleri, daha iyi ücret, çocuklar için iyi okullar, bu tür şeyler. Bunların hepsi bana çok makul geliyor."

"Thomas More'un Ütopya'sı," diye nefes aldı.

"Doğru," dedi Cook gülerek. "Bunun kim ya da ne olduğunu bilmiyorum."

"Her şeyin mükemmel olduğu ve yıllar önce kafası kesilen idealist bir adam tarafından yazılmış bir yer."

Cook başını salladı. "Bir kurgu eseri. Ve adam idealleri uğruna kafasını mı kaybetti? Elbette kaybetti. Lord Gabriel için endişeleniyorum. Gerçekten de endişeleniyorum. Ayrıca hiçbir şey mükemmel değildir... Burası bir ütopya mı? Asla var olamaz."

Heather buraya gelişini ve farklı bir şeye kaçacağını nasıl varsaydığını düşündü. Zaten mükemmel olmaktan çok uzaktı. Belki Cook haklıydı, ama umut etmeye cesaret etti... Belki de ütopyaı aramanın hiç peşinden gitmemekten daha iyi olduğunu umut etmeye cesaret etti.

Cook güçlendirici bir nefes aldı. "Şimdi gel ve buraya otur. Efendi Alec birazdan dönecek. İkiniz için çok güzel bir kuzu yahnisi yaptım. Kesinlikle donacak."

"Ama dışarısı çok soğuk değil," diye yanıtladı

Heather. "Ah. Sen buralı değilsin, değil mi?"

"Hayır, ben Galler'denim."

"Sesin Galli gibi gelmiyor," dedi aşçı.

"Bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisiniz. Aslında Galli değilim ama orada yaşadım ve soğuğa oldukça alıştım."

Cook hızlıca başını salladı. "Cornwall İngiltere'nin en sıcak yerlerinden biri olabilir ama oldukça nemli oluyor. Alec Usta suya girdiğinde rüzgar kırların üzerinden esmeye başlar ve biz de onu bir şahin gibi izlemek zorunda kalırız. Bir keresinde İrlanda Denizi'ne daldı." Gözleri büyüdü ve dehşetle ürperdi. "Size söyleyeyim, Lord Gabriel bu yüzden neredeyse hepimizi asıyordu."

"Neden hepinizi suçlasın ki?" Heather, çocuğun soğuk denizde tek başına olduğunu düşününce bir korku dalgası hissetmesine rağmen haykırdı. "O... değil mi?"

"Evet, o efendinin vesayeti altında ama hepimiz Alec'e göz kulak oluyoruz. Ve gerçek şu ki, kardeşinin başına gelenlerden sonra hepimiz onu iyi tutmak istiyoruz."

"Bu asil bir çaba," diye iltifat etti. Bütün ev, dünyanın çoğundan çok daha üstün kalplere sahip insanlarla dolu görünüyordu.

"Böyle düşünmenize sevindim, Bayan Meadows. Bu akşamki yemeğinizin tadını çıkarın. Ve yarın, belki siz ve ben çay içeriz ve siz de bana kahya olarak nasıl devam etmek istediğinizi bildirirsiniz." Sonra Cook'un yüzü aydınlandı. "Ah! İşte geldi."

Ve böylece bir çocuk mutfağa daldı. Saçları rüzgârdan çılgınca dağılmıştı. Gözleri şaşırtıcı derecede parlak bir maviydi. Yanakları al aldı ve giysileri yamuk yumuktu.

Geldi ve Violet'in uzun masaya getirdiği bir kase yahninin tam önüne oturdu.

onu bekliyor.

Alec bir parça ekmek aldı ve parçaladı.

Ona kaba tavırlarıyla baktı ve bunu hemen hissetti.

Dünyayı merak eden o eşsiz vahşı, çocuksu ruh. Evet, bir parça ekmeği kapıp çoğunu ağzına atarken işte oradaydı. Onun her şeyi bir kenara bırakıp sadece burada, şimdi ve anı yaşama becerisine hayranlık duyuyordu.

Ve kalbi sızladı. Ah, nasıl da acıyordu. Acısı şok ediciydi ama geri çekilmedi. Hayır, olduğu yerde kaldı.

Alec bakışlarını onunkilere dikti, yüzünde bir gülümseme belirdi ve "Sizi tanımıyorum. Misafir misiniz?"

"Yeni kahya ben olacağım," dedi.

"Olamaz," diye inledi ama bakışları muziplik doluydu. "Kuralları çok mu seviyorsun?"

"Bazı kurallar," diye izin verdi. "Ama bazı kurallar elbette esnetilebilir."

Düşünerek başını salladı. "Bunu sevdim. Bir görev yöneticisi olmayacaksın, değil mi?"

"Belki birkaç yönden," diye itiraf etti. "Kuralları çiğnemeyi sever misin?"

Omuzlarını silkti. "Hayır, pek sayılmaz. Kuralları çiğnemek tehlikeli. Ama ben burayı seviyorum. Çok fazla özgürlük var." Bakışlarını kısarak temkinli bir şekilde sordu: "Bunu elimden almayacaksın, değil mi?"

"Sizi kırlara çıkmaktan alıkoymayacağım, Efendi Alec," dedi. "Açık hava bizim için mükemmeldir."

"Bana sadece Alec de," dedi. "Yemek yemelisin. Biraz beslenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Buna güldü, kalbi yeniden sızladı ve çocukların akıllarına gelen her şeyi nasıl sık sık söylediklerini hatırladı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. Oldukça solgun. Bütün vaktini içeride mi geçiriyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, aslında öyle."

Dehşete düşmüş görünüyordu, bir kaşık yahni ağızının yarısına kadar gelmişti. "Bunu yapmamalısın. Ruhun için çok kötü olur. Kardeşim hayatının büyük bir bölümünü madenlerde geçirmek zorunda kaldı ve bunu yaşamak için bu işi yapmak zorunda olmayan hiç kimseye tavsiye edemem. O yüzden benimle dışarı gel. Sana kırları gezdireyim, kısa sürede iyi görüneceksin."

Olağanüstü bir şeydi.

Alec hiçbir çekingenlik göstermeden onu kendi dünyasına davet ediyordu ve o da... Dünyanın etrafında döndüğünü hissetti ve kaçmak istedi. Bunun yerine ona gülümsedi, kaşığını aldı ve "Elbette. Benim için bir onurdur."

Bölüm 7

Gabriel'in deneyimine göre uykusuzluk tamamen acıdan kaynaklanıyordu.

Ama acı çekmiyordu. Yani, her zamanki gibi değil.

Bu bir yenilikti ve hiç hoşuna gitmemişti, çünkü bu çok farklı bir işkenceydi. Bastonunun yanında durduğu geniş yatağında dönüp dururken dişlerini sıktı.

Keten çarşafı avuçlarının arasına aldı, gözlerini tavana dikti ve alçak sesle kükremeyi düşündü. Ama bütün ev halkını uyandırmak istemiyordu. Bunun yerine, dikkatlice yataktan çıkmaya başladı. Kendini fırlatıp atmayı, özgürlüğe kavuşmayı arzuluyordu ama o günler geride kalmıştı.

Hayır, bunun yerine uzuvlarını tam olarak istediği şeyi yapmaya ikna etti. Ve dikkatlice, ellerinin yardımıyla sol bacağını yan tarafa geçirmeyi başardı. Kemikleri itiraz edince yüzünü buruşturdu. Sanki içerideki bir şey kemiğinin dışına yerleştirilmişti ve bir daha asla uslu durmak istemiyordu.

Parçalanmış uzantıya baktı.

Ona bakmak bir kabustu. Uzun zaman önce onunla arkadaş olduğunu sanıyordu ama bazen bacağının, içinde hissettiklerinin dışı vurumu olduğunu düşünüyordu; kırılmış ve acı içinde kıvranıyordu.

Ve çocukluğunun ideallerinden ve sahte doğasından gerçekliğe koparıldığından beri böyleydi. Her şeyin ne kadar sahte olduğunu, babasının malikanelerinin parlak ve güzel dünyasında yaşarken nasıl bir yanılsama içinde olduğunu anlamamıştı.

Her yıl Londra'ya giderlerdi. Sık sık yurt dışına seyahat etmişler ve o da her şeyin güzelliğini görmüştü. Kendini dar tabakasının dışına itene kadar dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğunu anlamamıştı. Ve şimdi o acı bacaklarında görünüyordu ve hala kalbinde hissedebiliyordu.

Başını eğdi ve bir elini saçlarının arasına soktu. Bu delilikti. Bayan Heather Meadows'u düşünüyor olamazdı.

Bu tamamen açıklanamaz bir şeydi.

Disiplinli bir adamdı. Yıllar boyunca onu ayakta tutan tek şey buydu. İnsan sürekli acı içindeyken disiplin inanılmaz derecede gerekliydi. Aksi takdirde, yatağında kalmanın cazibesine kapılmak çok olası bir şeydi. Ama aynı zamanda yatakta kalmanın daha fazla acıya, kas kaybına, yetenek kaybına ve kendini hızla çocuklaştırmaya giden bir yol olduğunu da biliyordu.

Gabriel kendini yataktan kalkmaya zorlarken bacakları titriyordu. Bastonunu aldı, sonra cüppesini karıştırarak çıplak bedeninin üzerine çekti. Şam kumaşının ağır kıvrımları bacaklarının etrafında sallanıyordu.

Çıplak dolaşmaması gerektiğini biliyordu ama kıyafetlerini giyecek zamanı yoktu. Bu onun çok uzun zamanını aldı. Zaten büyük cübbe, giysilerinin olabileceğinden çok daha fazla gizleyiciydi. Böylece giyinik bir hayalet gibi koridorda ilerledi. Bazen kendini hayalet gibi hissediyordu. Buruşmuş, yanmaya hazır bir kâğıt gibi.

Bazen gerçeği öğrenmemiş olsaydı hayatının nasıl olacağını merak ediyordu. Bir yerlerde bir balo salonunda dans ediyor, aptal bir kadınla sevişiyor, kendisi de aptal oluyor olur muydu? Bunun mümkün olduğunu düşünüyordu ama belki de değildi. Belki de bu her zaman onun yoluydu ve bunu sorgulamamalıydı.

Böyle gecelerde yapabileceği tek şeyi yaptı. Ona göre iki seçenek vardı. Aşağı inip bir şişe konyak içebilirdi ama bunun felaket bir karar olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Uyandığında, içki içmiş olmayı dilemekten hoşlanmıyordu.

bacağından değil, karnındaki ve başındaki yanma hissinden ölmüştü.

Hayır, bunu yapabilecek tek şey gece havasıydı. Böylece sessizce evin içine doğru ilerledi, koridorlarda fısıldayarak ilerledi, halıların ve cilalı ahşapların üzerinden kayarak sonunda ön kapıdan çıkıp kırları öpen bahçelere girdi.

Gözlerini gökyüzüne dikti. Yıldızlar onu demirlemişti. Çok güzeldiler, parlıyorlardı, canlıydılar, ışıklarını çok uzaklardan ona gönderiyorlardı. Onu bazen kendini içinde hissettiği bataklıktan çekip çıkarıyorlardı.

Burada, denizin rutubetinin onu peleriniyle sardığını hissederek mi? Bir şekilde kendini güvende hissediyordu.

Uzun bir nefes çekti. İsterse havadaki tuzun tadını bile alabilirdi. Denize ve dünyanın geniş ulaşım ağına bu kadar yakın yaşamayı seviyordu. Bazen bir gemiye atlayıp bir daha geri dönmemenin, her şeyi olurluna bırakmanın, uğruna savaştığı her şeyi unutmanın, Thomas Baker'ı ve onun yıkıcı son anlarını unutmanın ne kadar harika olacağını düşünüyordu.

Ama yapamadı.

Bu bir korkağın rüyasıydı ve o bir korkak değildi. Başını geriye attı, gözlerini kapattı ve nemli havanın teninin üzerinden kaymasına izin verdi.

Yaşadığını hissetti. Bir an için huzur içinde.

Sonra onun düşünceleri bilincine geri döndü. En hafif deyimiyse bu çok üzücüydü. O sadece bir hizmetçiydi. Evini idare etmek için buradaydı. Hepsi bu kadardı. Yine de ona karşı tepkisini inkâr edemiyordu. Onu görmezden gelmek zorunda kalacaktı. Ondan vebadan kaçır gibi kaçması gerekecekti. Yapabileceği tek şey buydu. Onun yardımına ihtiyacı vardı ama kesinlikle onun etrafında olması gerekmiyordu.

O anda ensesinde çok garip bir his hissetti, sanki kadın onun düşüncelerini dinliyordu. Elbette bu çok saçmaydı. Ama sonra dönmek zorunda hissetti ve

bahçeye bakan pencerelere baktı ve solgun bir yüz gördü.

Gecenin içinde yüzen, peri gibi bir oval.

Onunla.

Sarsıldı, yakalandı ama pencereden uzaklaşmadı. Bunun yerine bakışları buluştu. Gece havasında aralarında birkaç metre vardı ve aralarında bir pencere camı vardı. Ama yine de birbirlerine baktılar, garip bir ana kilitlendiler.

Ne zamandır onu izliyordu? Onun hakkında burada ne düşünüyordu?

Bilemezdi. Bunu söylemek imkânsızdı. Ama kızın ondan saklanarak kaçmak yerine bakışlarını ondan ayırmamasına hayranlık duydu.

Yine de bu, ona duyduğu açlığı alevlendirdi. Ona sahip olma, onu kollarının arasına alma arzusu, onun cesareti karşısında daha da arttı.

Bencilce bir düşünceydi.

Kadın onun hizmetçisiydi, oynanacak bir şey değildi ve o hiçbir durumda, hiçbir şekilde insanlarla oynamazdı.

O böyle bir adam değildi.

İşkence gibi gelse de önce bakışlarını ayırdı. Uzun bir nefes çekerek bedenini başka yöne çevirdi, ayı gördü ve gökyüzünde süzülen tanrıçaya bakarken bile onu düşünürken buldu kendini.

Acaba Bayan Heather Meadows bu karşılaşma hakkında bir şey söyleyecek miydi?

Hâlâ bakıyor muydu?

Lanet olsun, geriye bakıp görmeyi çok istiyordu. Öyle olması için dua etti... Ve olmaması için de dua etti. İçindeki savaş gerçektir ve dehşet vericiydi.

Burada, karanlıkta savunmasız bir şekilde yakalanmıştı. Bakışlarını ileride tutmaya zorlayarak, ayak bileklerinde parlayan damlacıkları hissederek nemli çimlerin üzerinde yürümeye başladı.

Yatağına dönüp uyumaya çalışmalıydı ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Evet, belki de hâlâ onu izliyordu. Her nasılsa, garip bir şekilde, bundan endişe duymadı, kendini güvende hissetti, sanki bir şekilde Bayan Meadows onu güvende tutuyordu.

Ağızından bir nefes çıktı. Bu, hayatı boyunca bir kadına karşı hissettiği en güçlü ve kesinlikle en saçma duyguydu.

Ve bu düşünce içinden geçerken, bir başkası kök saldı.

Heather Meadows ay gibiydi: parlayan, güzel, izleyen. Ama o kadar soğuk ve mesafeli miydi?

Bundan çok şüpheliydi ama bunu zaman gösterecekti.

Bölüm 8

Heather'ın içinden geçen güçlü duygular hem çelişkili hem de üzücüydü. Çok uzun zamandır keder ve öfke dışında böyle bir dalgalanma hissetmemişti. Aslında ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Ama dün akşam Lord Gabriel'le yaşadığı tuhaf olayı ele alması gerektiğini biliyordu.

Erkenden aşağı inmiş ve Cook'a Lord Gabriel'in kahvaltısını ne zaman yaptığını sormuştu. Ve bu bilgiyle kahvaltı salonunun dışında durarak omuzlarını geriye attı, göğsünü yukarı kaldırdı ve ellerini önünde kavuşturdu.

Şüphesiz, böyle bir şey hakkında onunla doğrudan konuşabilecek güce ve karaktere sahipti. Ama yine de, Tanrım, olanları kelimelere dökemiyordu. Nasıl oluyordu da bir bakışta bu kadar çok şey gerçekleşebiliyordu?

Tek bir kelime bile etmeden!

Şimdi hemen uzaklaşıp pencerelerini çerçeveleyen ağır safir renkli perdelerden birinin arkasına saklanmayı diliyordu. Ama o kadar korkak biri değildi ve bu yüzden onunla bakışlarını kilitlemiş ve bakışlarının devam etmesine izin vermişti.

Verdiği tepkinin gücü onu ona bakmaya devam etmeye zorlamıştı. Yüzünün onun önünde dönüşmesi, vücudunun enerjiyle çatırdaması. Ayın altında şam cübbesiyle duran bir tanrıya benziyordu. Merdivenlerden koşarak inmek ve kendini onun kollarına atmak, onu tanımak, ellerini sırtında hissetmek, onu kendine doğru çektiğini hissetmek ve

Kulağına fısıldıyordu... Aklından geçen her düşünceyi ona anlatıyordu.

Onunla birlik olma hissi garipti. Ne de olsa bir süredir kendini herkesten ve her şeyden ayrı hissediyordu.

Çok samimiydi.

Pencerede çıplak durup ona bakıyor da olabilirdi. O da bahçede çıplak duruyor olabilirdi! Düşünmesi bile şok edici bir şeydi ama öyleydi işte. Kendisi de böyle hissetmişti ve onun da benzer duygular yaşadığından emindi. Ta ki adam, birbirlerine bağlı bakışlarının gücüne bir an daha dayanamayacakmış gibi kendini uzaklaştıran kadar.

Ve ah, adam arkasını döndüğünde kendini ne kadar çaresiz hissetmişti.

Ve sonra korku içinde fısıldamaya başlamıştı. Onu üzmüş olmaktan korkuyordu. Onu kırdığı ya da çok yanlış bir şey yaptığı korkusu.

Pozisyonunu kaybetmeyeceğini, yanlış bir şey yapmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Ve işte burada duruyordu. Sadece merak ettiğini ve bacağı göz önüne alındığında iyi olmasını umduğunu anlamasını sağlayacaktı. Evet, zamanının çoğunda acı çektiği belli olduğu için endişelenmek öncelikli duygusuydu.

Ve onun acısı için endişeleniyordu ama gözlerini kaçıramamasının nedeni bu değildi.

Hayır, endişeden çok daha fazlasını hissetmişti. Karnının alt kısmından başlayıp kalbine doğru ilerleyen, onu tüketen, kanına işleyen, tenini ısıtan ve kendisini güçlü hissettiren içgüdüsel bir duygu girdabıydı bu. Hayatı boyunca böyle hissettiğini hatırlamıyordu.

Heather yüzünü buruşturdu.

Bu düşünce, şimdi bu kadar çok şey hissetmek için kendi içinde bir ihanet gibi hissettirdi. Ama bunun gerçekliğini inkâr edemezdi. Sanki gerçek kuzeyini bulmuş ve onu gösterme arzusunu durduramayan bir pusula gibiydi.

Boğazını temizledi, kolu parmaklarının arasına aldı, çevirdi ve içeri girdi.

Lord Gabriel kahvesini içerken durdu ve özenle boyanmış fincanının porselen kenarından ona baktı. Bakışları daraldı, kaşları çatıldı ve diğer eli haber kâğıdını sıkıca kavradı.

Adam onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu ve bu da kadının omurgasında bir endişe dalgası yarattı.

"Günaydın lordum," dedi.

"Günaydın," diye cevap verdi, sesi sert ve güçlüydü.

Ve adamın kendisine tekrar Gabriel demesini sağlamaya çalışmadığını fark etti. Bu bir geri adımdı, samimiyetten bir adım uzaklaşmaktı, ona doğru değil.

Yutkundu. "Kahvaltınız hoşunuza gitti mi?"

"Kahvaltım yıllardır olduğu gibi tamamen aynı. Evet, benim zevkime göre."

"Tamamen aynı mı?" diye alay etmeye cüret etti. "Belki de çeşitli..."

"Kahvaltılarımın çeşitliliğini tartışmak istiyorsanız," diye araya girerek bakışlarını haber kâğıdına çevirdi, "bunu Cook ile yapabilirsiniz. İkiniz arasında çok ciddi bir tartışma olacağına eminim. Bunu tartışacak zamanım yok."

"Lordum," dedi kadın, adamın konuşma tarzına şaşırarak. Dün nazik ve kapsayıcıydı. Şimdi ise sanki düşünceleri onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi konuşuyordu.

"Yapacak çok işim var Bayan Meadow." İçini çekti, fincanını indirdi. "O yüzden bana söyleyecek bir şeyiniz varsa, s ö y l e y i n . "

"Dün gece..." diye söze başladı ama sesi boğazında düğümlendi.

Haber kâğıdını şaklattı, sonra da sanki aralarında o tuhaf duygu akışı hiç yaşanmamış gibi sert bakışlarla ona baktı. "Peki ya dün gece?" diye sordu.

Dudaklarını yaladı, sonra devam etti, "Şey, sen bahçedeyken-"

Sözünü keserken çenesinde bir kas gerildi. "Uyuyamadığım için bahçedeydim. Sanırım siz de yeni ve yabancı bir evde uyuyamadınız."

"Bu doğru. Görüyorsunuz, sık sık anılarım ve düşüncelerim oluyor-"

"Evet, gece vakti anıları yeniden üretme ve düşüncelerimize korkunç şeyler yapma konusunda en verimli zamandır." Sanki onu kovuyormuş gibi dikkatini tekrar kâğıdına verdi. "Temiz havada güzel bir yürüyüş yapmanızı tavsiye ederim. Her zaman uykuya geri dönmeme yardımcı olur."

"Oh, anlıyorum," dedi. "Ama seninle tuhaf bir an yaşadık ve bunu konuşmak istedim."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Garip bir an yaşadık."

"Evet, sanırım öyle oldu."

"Bayan Meadows," diye homurdandı alçak sesle, "Leydi Mayhew'in size ihtiyacım olduğunu düşünmesine çok sevindim ve bu yargıyı kabul etmeye hazırım. Size gerçekten ihtiyacım olup olmadığını görmek istiyorum ama sizinle çok fazla iletişim kurmama gerek yok. Ben meşgul bir adamım. İnsanları pek sevmem. Cook'un size söyleyeceği gibi. Bu evde kalmamın bir sebebi var. Bodmin'e gitmiyorum. St. Ives'a gitmiyorum. Kardeşimi zar zor görüyorum. Sadece beni ziyarete gelen insanlarla görüşüyorum, böylece onlara ülke çapında kendi işlerinde yardımcı olabiliyorum. Cornwall'dakilerin yaşamlarını iyileştirmeye çalışmaya özel bir önem veriyorum. Bunun ötesindeki her şey dikkat dağıtıcıdır ve ben dikkat dağıtıcı şeylerle ilgilenmiyorum."

Kanının donduğunu hissetti. "Anlıyorum," dedi. "Bağışlayın beni. Sorun çıkarmak istememiştim."

"Hiç sorun yaratmadınız Bayan Meadows," dedi sanki onu çok az düşünmüş gibi. "İlginiz için teşekkür ederim. Hangi kahvaltıyı seveceğimi düşündüğünüzü görmek için sabırsızlanacağım. Ve tabii ki evin idaresi de size ait. Çok meşgul olacağım. Sizin yardımınıza ihtiyacım olmayacak. Çok yetenekli olduğunuza eminim. Hanımefendinin de dediği gibi, pozisyonunuzun en önemli özelliği benim rehberliğim olmadan çalışabilmeniz."

Sakinleşti ve sabit bakışlarını kaldırdı. "Bu konuda hâlâ rahat mısın?"

"Elbette öyleyim," dedi, ruhu çökerken bile. Onunla kurduğunu düşündüğü bağı onlardan uzaklaştığını hissetse bile.

Cehennem gibi hissettirdi.

İçinden bir acı dalgası daha geçti. Bir süredir bir bağ kurma umudu hissetmemişti ve şimdi onun gibi birinin, bir lordun, onunla arkadaş olmak isteyebileceğini, onu bir hizmetçiden fazlası olarak görmek isteyebileceğini düşündüğü için kendini tamamen aptal hissediyordu. Hissedebilirdi...

Bu düşünceyi bir kenara itti.

Hızlı bir reverans yaptı ve hızla odadan çıkmak için döndü.

"Bayan Meadows," diye seslendi.

Bir eli kapı kolundayken durakladı.

"Senin tarafından rahatsız edilmek istemiyorum," diye tekrarladı kararlı bir şekilde, sesi sertti, "ama açık olmak istiyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Senden mutsuz değilim. Sadece yalnız kalmayı tercih ediyorum."

"Evet lordum," dedi arkasına bakmadan ve başı dik bir şekilde kapıdan içeri girdi.

Gabriel henüz kızarmamış tostunu odanın öbür ucuna fırlatmak istedi ama bu bir çocuğun yapacağı bir hareketti. Ve dün ağabeyinin kendisini suçladığı gibi bir çocuk olmasına izin veremezdi.

Arada sırada, bir şeyleri fırlatarak, sağa sola çarparak ya da böyle durumlar için hazırladığı büyük yastığa vurarak iyi bir kavga çıkarmayı severdi. Ne de olsa insanlar onu çileden çıkarıyordu ve öfkesini bir şekilde boşaltması gerekiyordu. Bir boks partneri yoktu, olmasını da istemezdi.

Boks yapmak için ayağının üzerinde yeterince iyi duramıyordu.

Bu yüzden bastonunu aldı ve öfkelendiğinde yastıklara vurdu. İnsanlara bağarmaktan daha iyiydi. İnsanlara bağarmayı sevmiyordu ama konuşmasının sesini kontrol etmekte biraz sorun yaşadığını biliyordu.

İnsanlar ona daha önce hırladığını söylemişti.

Sadece birkaç kez kibarca sorduktan sonra hırladı. Gerçek buydu. İnsanlar genellikle nazik mantığı dinlemeyi reddederlerdi. Daha iyi bildiklerini düşünürlerdi. Belki de biliyorlardı. Ama ona göre, insanlar aynı şeyleri tekrar tekrar denemiş ve hiçbir sonuç alamamışlardı.

Değişiklik olsun diye onun fikirlerini denemeleri gerekiyordu. Ve eğer insanları istediği yere getirmek için biraz hırlamak gerekiyorsa, biraz hırlamak buna değerdi.

Ama Bayan Meadows'a hırlamak istememişti. Bu onun hatası değildi.

Onu içeri alamaması onun suçu değildi. Kimsenin girmesine izin vermemesi. Sadece en yakınındaki insanların en çok acıya neden olabileceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Babası ve daha da kötüsü kardeşi gibi insanlar. Bu ihaneti asla unutamazdı.

Her günü atlatabilmek için acısını, anılarını ve duygularını dikkatlice izole etmişti. Ve eğer bu izole parçalara bir şey olursa, acısından, anılarından, düşüncelerinden ve Thomas Baker'ın toprağın altında olmamasını dilemekten kurtulamayacaktı.

Tamamen değişmiş olan kardeşi hakkındaki duygularıyla da başa çıkamazdı.

Thomas Baker'ın cenaze masraflarını karşılamış ve tüm maden işçileri ve köylüler cenazeye katılmıştı. Baker toplumun sevilen bir üyesiydi. Gabriel etrafındaki insanların yüzlerindeki ifadeyi asla unutamamıştı.

Alec'in yüzündeki ifade.

Çocukla elinden geleni yaptı ama tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. Onunla her gün yürüyüşe çıkıyordu.

Alec'in iyi olduğundan emin olmak için. Yalnız olmadığından, ona değer verildiğinden.

Ama yine de Gabriel çocuğun içeri girmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Kimseyi içeri almak istemiyordu. Özellikle de Bayan Meadows'u.

Dün gece nelere tahammül edemeyeceğinin bir kanıtı olmuştu. Geri dönmeye, eve geri dönmeye, onun odasına girmeye ve uğruna çalıştığı her şeyi bir kenara atmaya ne kadar yaklaşmıştı.

Sadece bir anlık zevk için.

Ama zevkin insanları nereye götürdüğünü görmüştü.

Zevk insanların başkalarını kullanmasına neden oluyordu ve ona böyle bir şey yapmayacaktı. Yapamazdı. Bunu kendine de yapamazdı. Aynada kendine bakamazdı ve aynada kendine bakabilmeliydi.

Bunu tekrar yapabilmesi biraz zaman almıştı, çünkü Tom Baker'ın ölümü yüzünden yıllarca kendini suçlamıştı.

Yapmamalı mı?

Ne de olsa Gabriel istemeseydi adam o gün, o madene asla inmezdi.

Ama zamanı geri döndürmek mümkün değildi. Sadece ileriye doğru gidilebilirdi.

Sadece telafi edilebilirdi ve o da her gün bunu yapıyordu ve hizmetçisiyle arasındaki aptalca bir bağlantının her şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti.

CHAPTER n

Bir zamanlar Noel'in on iki günü Gabriel'in yılın en sevdiği zamanıydı. Ama son yıllarda bu günlerden korkmaya başlamıştı.

Basit gerçek buydu. Bacağının üzerinde biraz sallanarak çalışma odasında dolaştı. Kalçasını tuttu ve masaj yaptı. Kasları özellikle gergindi ve bu durum bazen sırtını da etkiliyordu.

Acısının kaynağını bulmak için parmaklarını sıkıca sarılmış ete daldırdı ama deneyimleri ona bunu asla bulamayacağını öğretmişti. Hayır, bu acının kaynağını bulmak için sonsuz bir arayış içindeydi. Yine de aramayı bırakamıyor, bir gün vücudunda dolaşan ve bir zamanlar kırık olan kemiklerinden yayılan acıyı sona erdirebileceğini ummaktan vazgeçemiyordu. Kemikleri iyileşmişti ama garip bir şekilde.

Kaderin insafına kalmak insanların lanetiydi diye düşündü -kırık kemikler, ölüm, hastalık. Hayatta olduğu için minnettardı. Hayatta olduğu için minnettar olmalıydı. Başka her şey çok tehlikeliydi.

Yıllar önce de bu karanlık düşünceler aklından geçmişti ama artık o yola girmesine izin vermiyordu. Artık değil. Tom Baker'ın hayatı çoktan elinden alınmışken olmazdı.

Gabriel, gecenin karanlık saatlerini atlatabileceğinden emin olmak için hayatına ve işine durmaksızın sarıldı.

Dikkatinin karanlık pencereye kaymasına izin verdi.

Güneş çoktan ufkun altına batmıştı, çünkü karanlık artık çok çabuk geliyordu. Sıradan insanların nasıl olduğunu merak ediyordu,

mum alacak parası olmayan insanlar uzun geceleri atlatmayı başardılar.

Ateşlerinin etrafında toplandılar mı?

Bitmek bilmeyen geceye karşı yanan közleri parlatmaya yetecek kadar odun bulabildiler mi? Annesinin arazisindeki tüm ailelere yakacak odun verilmesini sağlamayı kişisel bir görev haline getirmişti; kendi arazisindeki ormanlardan toplayabilecekleri ve geceyi aydınlık tutmak, karanlıkta bir fener olmak için yakabileceklerdi.

Pek çok lord karanlığı ve en ufak bir ışık bulmaya çalışan insanları umursamıyordu. Ormandan düşen odunları toplamak suçlamalara neden olabiliyordu. Ve kendi sınıfının sapkın zalimliğini anlamakta zorlanıyordu.

Karanlığı yayacak biri değildi. Bu yüzden uzun bir iç çekti ve şakaklarına masaj yaptı, çünkü oradaki ağrı giderek artıyordu. Son birkaç gündür bütün gün çalışma odasıındaydı.

Yaptığı iş çok zaman alıyordu ve çok fazla okuma ve çok fazla yazma gerektiriyordu. Elleri sık sık kramp giriyor, dirsekleri ağrıyor ve sırtı sık sık protestolarla doluyordu.

Saatlerce masasının üzerinde eğilmek omurgasına garip şeyler yapıyordu. Çalışırken ayakta durmayı, odanın içinde elinden geldiğince volta atmayı benimsemişti. Çalışırken volta atarak daha fazla zaman geçirebilmek için sözlerini not etmesi için birini tutmayı bile düşünüyordu.

Bugün mü? Bugün düşünceleriyle savaşıyordu. Kaybediyordu.

Tekrar tekrar Bayan Meadows'un yanına döndüklerinde asi protestolarına devam ettiler.

Heather Meadows.

Onu düşüncelerinden çıkarmaya o kadar kararlıydı ki, kendi iradesinin efendisi olabileceğinden emindi. Bu gülünç bir şakaydı. Lanet kadın, sanki orada bir köşede duruyormuş gibi düşünceleri aracılığıyla çalışma odasını işgal etmeye devam ediyordu.

Ona karşı hatalar yapmıştı; buna hiç şüphe yoktu. Kahvaltı masasında pek nazik davranmamıştı ama onun gitmesine ihtiyacı vardı. Kalbinin ve bedeninin derinliklerinde yükselen duyguları kaldıramıyordu.

Onunla bu kadar kısa bir süre birlikte olan bir kadının böyle bir etki yaratması ve bu kadar tuhaf şeyler düşünmesine neden olması elbette saçmaydı. Yine de buradaydılar ve onu sabah yemeğiyle baş başa bırakırken yaşadığı hayal kırıklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Bunu neden yapmıştı?

Neden onu bu kadar hayal kırıklığına uğratmıştı? Nedenini biliyordu.

Korku, değil mi?

Öyle olmalıydı. Ve daha önce hiç korkak olduğunu düşünmemişti. Korkunun insanlara en kötü şeyleri yaptırdığını biliyordu. Yine de kararlıydı ve hâlâ kararlıydı, onu bu yolda tutanın mantık ve akıl olduğu fikrine tutunuyordu.

Yutkundu, gözlerini kapadı, sonra uzun bir iç çekti. İnsan olmak çok zor bir şeydi. Bazen topraklarında koşuşturan tilkileri ve sincapları, gökyüzünde dans eden kuşları ve denizde sıçrayan balıkları kısıkanıyordu.

Çünkü bazen lanet olası düşüncelerinin beyninde dolaşıp durmamasını diliyordu. Keşke sadece kırlara, parlak gökyüzüne, denizlere çıkabilseydi ve yaşayabilseydi.

Evet, tamamen anı yaşamayı, sadece gerekli olanı düşünmeyi, dolu dolu yaşamayı nasıl da arzuluyordu.

Ama bir erkeğin hayatı hiç de öyle değildi. Küçük bir çocukken, sadece şimdiyi düşünme yeteneği hızla yok olmuştu.

Hayatın amacının yaşamak olduğu fikri babası, öğretmenleri ve toplumun büyük makinesi tarafından çabucak yok edilmişti.

Yaşamak erkekler için de kadınlar için de hayatın amacı değildi. Hayır, onlar çabalamak, savaşmak, fethetmek, hayal etmek, endişelenmek, sürekli günlük ekmeğinin peşinde olmak, dünyayı değiştirmek ya da gücü elinde tutmak, ülkeleri fethetmek, insanları yok etmek için doğdular.

Gabriel ateşe doğru ilerledi ve şömineye tutunarak sıcaklığın acı çeken kemiklerine işlemesine izin verdi.

İngiltere dünyanın en büyük ulusuydu. Yüzlerce yıldır öyleydi ve çok uzun bir süre daha öyle olacaktı, tabii ki tüm durumu kendisi berbat etmedikçe.

Ve bunu yapabilecek kapasitedeydi. Büyük lordları tanıyordu ve artık o kadar da büyük değillerdi. Belki de hiç olmamışlardı. Belki de hepsi bir yalandı. Büyüklük. Ama o büyük olmayı arzuluyordu.

Başkalarının hayatlarını daha iyi hale getirmek için.

Denizdeki balığın büyük olmayı arzulayıp arzulamadığını merak etti. Yoksa denizdeki balık, gümüşü pullarıyla buz gibi sulara yüzerek ve yapmak için doğduğu şeyi yaparak zaten büyük olduğunu biliyor muydu?

Yapmak için doğduğu şey bu muydu? Küçük bir çalışma odasına mı? Kendini şefkatten, bağlantıdan, yakınlıktan mahrum etmek mi? Öyle görünüyordu. Ama suçluluk ve pişmanlık tahammül edemeyeceği duygulardı. Ve eğer bir çaresi varsa, onu kullanacaktı.

Bayan Meadows'u hayal kırıklığına uğratalı birkaç gün olmuştu ve bunun böyle kalmasına izin veremezdi. Kendini toparlamak zorundaydı. Daha iyisini yapmak zorundaydı.

Hayatının amacı buydu. Daha iyisini yapmak.

Ve böylece kapıya doğru yürüdü. Kapıya doğru topallayarak yürüdü. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ adım atabildiğini düşünmek hoşuna gidiyordu ama o daha iyisini biliyordu.

Bu hafta tam bir canavar gibiydi.

Aptal, kendine acıyan, kaba ve zalim, bencil, sadece kendi duygularını düşünen bir canavar. Koridora doğru yöneldi. Daha iyisini yapabilirdi.

Bastonu yanında gmbrdedi. Gm, gm, gm, yol boyunca gitti.

Ve sonra kendini daha dikkatli hareket etmeye, daha sessiz olmaya, Aralık gecesinin durgunluğunun etrafındaki boşluğu doldurmasına izin vermeye zorladı.

Merak uyandıran bir zamandı. Noel'i her zaman sevmişti. Evet, o neşeli on iki günlük kutlamaya giden günleri, ışığın gelişinin kutlanmasını, karanlığın geri püskürtülmesinin kutlanmasını, neşe ve sevgi olasılığının kutlanmasını hep sevmişti.

Noel'de gençliği danslar, şarkılar, portakallar ve karanfil kokularıyla doluydu. Çobanpüskülü, sarmaşık ve kseotu her yeri süslemişti.

O on iki gün boyunca babasının evini dolduran müziğin sonu gelmemişti.

Ve burada, artık onun olan büyükannesi ve büyükbabasının evinde, ceviz saklamak, oyuncak bulmak, neşeyi paylaşmak, şarap içmek ve incirli puding yemekten oluşan sonsuz bir parti olmuştu.

Komşularla paylaşmışlardı.

Büyükannesi ve büyükbabası arazide yaşayan insanlara her zaman yemek ve hediyeler verirdi. Büyükannesi ve büyükbabası nasıl yaşanacağını bilirdi ve sık sık annesinin babasının soğuk evinde nasıl hayatta kaldığını merak ederdi. İnsan diyarına getirilmiş ve solup gitmekte olan bir peri yaratığı gibi, bundan hiç zevk almıyor gibiydi.

Ama ona toprak ve canlı sevgisini öğretmişti. Bu yüzden madenlerin derin ve karanlık yüzünü kutlayamadığını biliyordu.

Ama yıllardır Noel'in on iki gününü kutlamamıştı. Köylülerin hediyelerini aldığından ve topraklarındaki insanlar için bir şeyler yapıldığından emin oluyordu, ama buna katılamıyordu.

Kendi kalbi için... Kendi kalbi eğlenemezdi. Kapısının önünde durdu ve Heather Meadows'un

Noel'e yaklaşan bu günleri kutlarsa, eğlenmeyi severdi.

Ve sonra, dehşet içinde, sesi duydu.

Hıçkırıklar havada sallanıyordu. Bastırılmış hıçkırıklar. Belli ki sessiz olmaya çalışıyordu ama hıçkırıklar kapıdan geçip adamın ruhuna ulaştı.

Yoğun bir şekilde deldiler.

Duyulmayacak şekilde nefesi kesildi. Acısı odanın içinden kayarak ona ulaşıyor ve onu daha da yakınına çekiyordu.

Kapıya doğru eğildi ve alnını sessizce soğuk panele dayadı.

Yüce Tanrım, bunu o mu yaptı?

Ridgely House'daki ilk günlerini bir ızdıraba mı çevirmişti? Soğukluğu ve canavarca davranışlarıyla bu sefalet kesinlikle katkıda bulunmuştu.

İliklerine kadar biliyordu.

Ona hayrandı, işine hayrandı. Peki o ona ne yapmıştı? Bir ruh cimrisi gibi davranmıştı. Etrafındakilere karşı nazik olamadıktan sonra dünyayı iyileştirmek için yazıyor olmasının bir önemi yoktu elbette.

Ve keder onu yuttu.

Tanrım, acıyordu. Canını acıttı, ama bacağının acıdığı gibi değil. Bu, vücudunda içgüdüsel derin bir ürperti yarattı.

Hıçkırıkları, Yüce Tanrım? Bastırmaya çalışsa da çok güçlüydüler.

Sonra elini kaldırdı. Onunla konuşmak zorundaydı. Özür dilemeliydi. Durumu düzeltmeliydi. Parmaklarını yumruk yaptı ve kapıyı çaldı.

O daha bir şey söyleyemeden, keskin ve yoğun bir sesle, "Git buradan. Ben gayet iyiyim."

Sessizdi. Tamamen iyi miydi? Pek sayılmaz. Yine de içeri girmesini istemedi.

"Git," dedi sert bir sesle. "Lütfen, şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum. Eğer bana iyilik etmek istiyorsanız, hemen şimdi geri çekileceksiniz."

Ve orada öylece durdu, ne yapacağını bilemeden oyalandı. Onun isteklerine saygı mı duyacaktı yoksa rahatsızlığının perdesini mi aralayacaktı? Israr etti mi? Çok arzuladığı affedilmeyi kazanmak için kendini şımarttı mı?

Eli tekrar panelin önünde durdu, kapıyı çalmak üzereydi. Tekrar ısırdı, "Lütfen git."

Ve bu kez sesindeki yalvaran nota onu bir bıçak gibi kesti.

"Lütfen git," diye yalvardı şimdi. "Üzüntüm bana ait ve bunu başka kimseyle paylaşmak istemiyorum."

Sözcükler ağzından kaçtı ve onlara karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Ve böylece, çok utanarak, çok hayal kırıklığına uğrayarak, ama onun isteklerine saygı duyması ve kendisini ona zorla kabul ettirmemesi gerektiğini bilerek, kapıdan yavaşça geri çekildi.

Gabriel topallayarak uzaklaştı, kalbi ağırdı, olduğu gibi devam edemeyeceğini biliyordu, değişmesi gerektiğini biliyordu.

Çünkü Heather Meadows acı çekiyordu, belki de en az onun kadar acı çekiyordu.

Belki daha fazla. Peki ya içinde yaşamasına izin verdiği kendini beğenmişlik?

Bunun artık devam etmesine izin verilemezdi. Öyle mi?

Heather nefesini tutmuş, panelin diğer tarafındaki kişinin onun istediğini yapıp yapmayacağını görmek için bekliyordu. Her kimse gitmesini diledi.

Varlığının her zerresiyle onları istedi. Yatağın üzerinde dik oturdu, gergindi. Gözleri kapalı kapıya dikilmişti. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gözleri bulanıklaşmıştı.

Saçları yüzüne ve omuzlarına dağılmıştı. Yüzündeki keder dağınıklığını sildi, kendine kızdı, kederin onu buraya kadar takip etmesine öfkeleni.

Son birkaç günü özverili bir çalışma ve gayretle atlatmıştı. Kendini işine vermişti ve şimdiden başarılıydı. Diğer hizmetkârlar onu çok sevmişti.

Yaşlı, nazik ve bilge uşak Tynley onun bir mucize olduğunu düşünüyordu. Cook'la her gün çay içerlerdi.

Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı.

Kendini ait hissediyordu. Ona ait olduğunu hissettirmişlerdi ve kalbindeki acı biraz olsun hafiflemeye başlamıştı.

Elbette hâlâ Lord Gabriel'in ve orada yaptığı hatanın acısı vardı.

İşini kaybedip kaybetmeyeceğini öğrenmek için o ilk günleri beklemişti ama adam ciddiydi. Onunla ya da yaptığı işle hiç ilgilenmiyordu ve görünüşe göre ondan memnun değildi.

Ondan tek istediği işini yapmasıydı ve o da işini yaptı ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Bunu gülümseyerek yaptı. Eve yeşillik getirmek için aktif olarak çalışıyordu çünkü çocuk Alec'in Noel zamanında umut varmış gibi hissetmesini istiyordu.

Çocukla çok fazla zaman geçirmiyordu. Her zaman kırlardaydı ve bu onun için iyi bir şeydi.

Bu onun için de iyiydi, çünkü kalbi henüz çocukla birlikte olmaya dayanamıyordu.

Eninde sonunda onunla çıkmak zorunda kalacağını biliyordu. Bunu yapacaktı. Yapacaktı, kendi kendine söz verdi, ama içinde oğlunun resmi olan küçük madalyonu tutarak otururken, keskin bir nefes aldı ve bekledi.

Kapıyı çalmaya ve üzüntüsünü bölmeye cüret eden her kimse geri çekilmesini bekledi. Aklından neler geçtiğini merak etti ve sonra, onu çok rahatlatan bir şekilde, her kimse geri çekildi.

Kapının diğerk tarafındaki ahşabın gıcirtısını duydu ve rahatlayarak gözlerini kapattı. Bacaklarını yatağın kenarına doğru uzattı ve çıtırdayan ateşe doğru ilerledi. Odasını sıcak hissettiren o güzel, sıcak ocağa. Önünde diz çöktü ve turuncu, titrek alevlere baktı. Küçük madalyonu kalbine doğru tuttu.

Çok iyi iş çıkarmıştı ama tabii ki üzüntüsü onun için gelmişti.

Tabii ki, her zaman olurdu.

Bu kesinlikle kederin yoluydu. Bir şeyin yokluğu inkâr edilemezdi.

Jamie'yi nasıl da özlemişti. Onun Ridgely House'u, Bodmin Moor'u ve Cornwall'ın güzelliğini görmesini ne kadar isterdi. Alec'le birlikte bozkırda koşabilmeyi, oradaki vahşi yaratıkları ve kuşları görebilmeyi ve bir midilliye binebilmeyi ne kadar çok isterdi.

Aşçıdan ona tatlı ve kuzu yahnisi yapmasını isteyebilmeyi ne kadar çok isterdi. Oh, nasıl da diledi...

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzüldü. Keşke diyerek gözlerini kırıştırdı. Keşke demek insanın hayatını boşa harcamasıydı ve o kendi hayatını boşa harcamayacaktı.

Yapamadı.

Kendisine hediye edilmişti ve bu yüzden onunla elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

Yavaşça, sanki seksen yaşında bir kadınmış gibi ayağa kalktı, döndü ve kapısına doğru ilerledi. Elini kapının üzerine koydu.

Orada uzun bir süre durakladı ve bir an için kapıyı çalan kişinin hâlâ diğer tarafta durduğundan emin oldu.

Ve bir an için onun Gabriel olduğundan, acısını paylaştığından ve iyi olmasını istediğinden emin oldu.

Bir şekilde o his, o yükselme hissi? Ona bir şeyler yaptı. Neredeyse elini koluna koyup çevirecekti ama yapmadı çünkü kederi kendisine aitti ve bunu paylaşmaya hazır değildi.

Ama ve basit hissetmek . olmak sarılmış
yukarı içinde Kucaklaması onu gece
boyunca taşıdı.

Bölüm 10

"Neden hep böyle üzgün görünüyorsun?"

Alec'in açık sözlülüğü onu ürkütmemeliydi.

Onun dürüstlüğünü zaten tecrübe etmişti ve onun tecrübesine göre çocuklar doğruyu söyleyenlerdi.

Oh, onlar hayal gücünün ve yaratılan dünyaların mükemmel tedarikçileriydiler, ama yetişkinlerin söylediği tüm yalanları, tüm sahte güvenceleri gördüler ve her şeyin özünü gördüler.

Biri iyi olmadığında, çocuklar bunu bilirdi. Birisi üzgün olduğunda, çocuklar bunu bilirdi. Yetişkinler çocuklardan saklayabileceklerini düşündükleri şeyleri saklayamazlardı.

Alec de farklı değildi.

Alec, Ridgely House'un duygusal barometresini hissediyordu ve onun duygularını da hissediyordu. Gerçekte, ona cevap vermek istemiyordu. Az önce Lord Gabriel'i cevap vermek istemediği için kapısından kovmamış mıydı?

Ama burada, Bodmin Moor'da, bir keçi ya da dağ koyunu gibi toprağın üzerinde gezinen çocuğun yanında dururken, kalbinin bir anlığına teslim olmak, onun şeffaflığını kendi şeffaflığıyla karşılamak için can attığını hissetti.

Ve kendini durduramadan ağzından kaçırıldı: "Oğlumu özledim."

Gözlerini kırptırdı, sonra çömeldi; parmakları, Kanal'dan esen rüzgârda ileri geri eğilen, sert bozkır otlarının üzerinde kayıyordu.

Dikkatle incelerken uzun bir süre sessiz kaldı. "Öldü mü?" diye tekrar açıkça sordu.

"Evet, öldü," diye onayladı. Sanki ciğerleri o anda çökmüş gibi hissetti. Tekrar nefes almak istemiyordu ama alacaktı. Elbette alacaktı. Hep öyle yapardı.

"Benim annem de öldü. Babam da öyle. Ve erkek kardeşim."

Onun kaybı karşısında yas tutmaya cesaret edebilir miydi? Elbette etti. Bir çocuğun kaybı önemliydi. Ancak aşçıdan anladığı kadarıyla, kısa bir süre içinde tüm dünyasını, tüm ailesini kaybetmişti.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi, kalbi artık sadece kendisi için değil, onun için de kanıyordu.

Elleri bıçakların üzerinde hareketsiz kaldı. Yüzünü yukarı kaldırdı ve onu içine çekti. Gözlerinde yaş yoktu ama yüzünde duygu vardı. Ham, güçlü duygular.

"Ben de öleceğimi sanıyordum," dedi. "Kardeşim öldüğünde başka bir çukur kazmaları ve beni de onun yanına koymaları gerektiğini düşündüm. Tom olmadan yaşamak istemiyordum. Annem ve babam olmadan hayatta kalmamı o mümkün kılmıştı. Ve beni madenlerden uzak tuttu, öğrenmemi sağladı. Ama o gittikten sonra bir yetimhaneye gitmek zorunda kalacağımı düşündüm."

Hatıralar bakışlarına sızarken kaşları çatıldı. "Başka ailem yoktu ve kimsenin beni yanına alacak parası yoktu. Pek sayılmaz. Herkes kıt kanaat, öğün öğün, günü gününe yaşıyor. Kendi başlarının çaresine ancak bakabiliyorlar. Sonra tabii ki Lord Gabriel geldi. Ve bana kalacak bir yer teklif etti. Kardeşimi çok takdir ettiğini ve onun için doğru olanı yapmak istediğini söyledi. Gelip burada, kırların yanındaki topraklarında yaşayabileceğimi ve asla madenlere inmek zorunda kalmayacağımı söyledi. Bir daha asla açlık nedir bilmeyecekmişim." Alec'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu söylemedi ama ben biliyordum. Ve böylece geldim. Başta kalbimi taş gibi katı tutmaya kararlıydım, çünkü madenlerin iyi korunmamasının nedeni Gabriel'in ailesi. Ama Lord Gabriel? O farklı biri. Kendimi burada buldum ve kırlar beni iyileştirdi."

"Seni iyileştirdi mi?" diye yineledi, bunun doğru olduğuna inanamıyordu ama yine de inkâr edemiyordu. Gelişen bir çocuk gibi görünüyordu.

"Bu doğru," dedi. "Burada, kırlarda, hayatın ne olduğunu öğrendim."

"Anlamıyorum," dedi dürüstçe.

"Sorun değil," dedi. "İçeride kalmaya alışkınsın, değil mi?"

Güldü, çok şaşırmıştı. "Evet, öyle yapmam gerekiyor. İçeride kalmak bir hizmetçinin görevidir."

Gerçek şu ki, bu yürüyüşe neredeyse hiç gelmeyecekti. İçeride kalması gerekiyordu. Tavan aralarından kilerlere kadar her yeri yönetmek, düzenlemek onun egemenliği ve alanıydı. Ama Alec'le dışarı çıkmak için biraz boş vakti varken onun davetini reddetmesi gerçekten de çok kötü olurdu.

Haklı mıydı?

Kırlar iyileşebilir mi?

Yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. Bu bir kış güneşiydi. Gökyüzü hâlâ çelik gibi hissettirmeyi başarıyordu ama mavisi parlaktı ve güneşin garip bir ışıldama niteliği olan altın rengi bir parıltısı vardı. Sanki zaman sonsuza kadar durabilirmiş, sanki Bodmin Moor'da zaman diye bir şey yokmuş gibiydi.

Ve rüzgâr fısıldayarak içeri giriyor, onun ve onun saçlarında geziniyor, yanaklarının canlılıkla yanmasına neden oluyordu. Onunkiler de kıpkırmızıydı ve bunu ellerinde ve bacaklarında uçuşan eteklerinde hissedebiliyordu. Rüzgâr oyuncu bir peri gibiydi.

Burada, bozkırın üzerindeyken kendi içine, anılarına, acılarına dönmesinin zor olduğunu fark etti.

Ona doğru baktı. "Seni nasıl kurtardı?"

"Artık burada, hayvanların arasında bir şeyler gördüm. Hepimiz yeryüzüne geri dönmeliyiz," dedi yumuşak bir sesle. "O zamanın ne zaman geleceğini bilmiyoruz ama mutlaka gelecek. Ve bu her an olabilir."

Yüzünü buruşturdu. "Bu çok doğru ve çok akıllıca."

"Bu akıllıca değil" dedi hemen. "Bu sadece gerçekleri kabul etmektir. Çoğu insan bunu yapamıyor gibi görünüyor, ama burada göreceksiniz. Fareler böcekleri yer. Kuşlar fareleri yer. Ve bazen kuşların hiç avı olmaz. Ama bazen kuşlar tilkiler tarafından avlanır.

Elbette. Hepimiz bunun bir parçasıyız," diye devam etti, "ve sonra öldüğümüzde bedenlerimiz dünyaya geri dönüyor. Ve her şey yeniden başlıyor, anlıyor musunuz? Hepimizin bir şeyin, harika bir şeyin, güzel bir şeyin parçası olduğumuzu anlamak huzur bulmama yardımcı oldu."

Gözyaşlarını geri kırıptı.

Küçük oğlunun soğuk toprağa gömülmesi fikri uzun zamandır korkunç geliyordu ama Alec burada çok farklı bir şey öneriyordu.

"Oğlun," dedi Alec. "O her şeyin içinde, biliyor musun? O ebedidir."

Ona baktı. Söylemesi çok güçlü bir şeydi.

Alec sanki bir hayale dalmış gibi devam etti. "O toprağın, havanın, ağaçların, çiçeklerin ve kelebeklerin içinde. Ve kışın, dünyayı yeniden güçlü kılmaya ve baharı patlatmaya hazırlanıyor. İşte kış budur. Yaşamdan hemen önceki ölüm," diye fısıldadı ellerini pantolonunun üzerinde gezdirirken. "Ama hayat her zaman geri döner."

Kendisini yavaşça çözölen bir düğüm gibi hissederek ona baktı. "Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

Adam dikkatle ayağa kalktı ve onu şaşırtacak şekilde elini eline aldı. "Çünkü o ilk gece karşına oturduğumda acını hissedebiliyordum." Alec yüzünü buruşturdu. "Neredeyse dayanamayacaktım. Neredeyse mutfaktan kaçıp kırlara geri dönmek zorunda kalacaktım çünkü onu bir kefen gibi giyiyordun. Çok kalındı. Nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ama sonra fark ettim ki... Sana yardım edebilirim. Görmene yardım edebilirim ve burada, bozkırda bulduğum huzuru bir başkasına da verebilirim? Bu beni iyi biri yapar, değil mi?"

"Evet," dedi parlak bir sesle, gözleri yaşlarla dolsa da gülüyordu. "Bu seni gerçekten iyi biri yapıyor, Alec. Teşekkür ederim."

Başını yana doğru eğdi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Ona baktı, çocuksu yüzüne ve bakışlarındaki ciddiyete dikkat kesildi. Uzandı ve bir elini

Kıvırcık saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Yapıyorum çünkü sonunda bir arkadaş buldum."

"Öyle mi?" dedi, kaşları merakla çatılmıştı. "Sen, Alec."

"Oh," dedi sırtarak. "Aşçı ya da mutfaktaki kadınlardan birini kastettiğinizi sanmıştım."

"Hepsi çok nazik davrandı. Ama herkes korkuyor," diye itiraf etti, "keder hakkında konuşmaktan. Üzüntümün etrafında dans ediyorlar. Ama sen değil."

Ona gitmesini söylediğinde kapıdan geri çekilen Gabriel'i düşündü.

Ama Alec değil.

Alec ölümü iyi tanıyordu ve bu yüzden korkmamıştı. Ölümün yolunda yürümüştü ve onun elini tutup bu yolda ona yardım etmeye karar vermişti.

Bu belki de birinin onun için yaptığı en nazik şeydi.

"Kendini çok daha iyi hissetmeyeceksin," diye uyardı. "Hemen değil. Bir süre için değil. Ama sana söz veriyorum, buraya kırlara, güneşe, yağmura ve soğuğa gelersen, hayvanları izlersen, otların rüzgârda dans edişini görürsen ve yüzlerce yıldır burada olan taşlara tanık olursan, bunu hissedeceksin," diye fısıldadı. "Sadece göz açıp kapayıncaya kadar burada olmamıza rağmen, ne olduğunu hayal bile edemeyeceğimiz kadar güçlü bir şeyin parçası olduğumuzu hissedeceksiniz. Bu mucizevi bir şey," diye nefes aldı.

"Ah, Alec," diye cevap verdi ona hayretle bakarak. "Sen bir şair olmalısın."

Güldü. "Gabriel de öyle diyor. Kelimelerle aramın iyi olduğunu ve eğer istersem beni üniversiteye göndereceğini söylüyor."

"Yapmalısın," diye ısrar etti, onun küçük elinin tadını çıkarıyordu. Ve şok edici bir şekilde, hem kendi oğlunun eline duyduğu özlemi hem de Alec'e yakınlaşmanın sevincini hissetti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti etrafına bakarken. "Burayı seviyorum. Buradan ayrılma fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Ama yaratılan şeylerin daha fazlasını görme fikrini seviyorum. Dünyamız olağanüstü. Onca acıya rağmen çok fazla güzellik var," dedi yumuşak bir sesle. "Ve tanışılmayı bekleyen o kadar çok dost var ki."

Bunun üzerine bir hıçkırığa boğuldu, kalbi onun saf kalbi ve ne kadar çok şeyin üstesinden geldiğine dair duygularla doldu.

O kadar çok insanı geri çevirmiş, onları dışlamış ve tamamen yalnız kalana kadar üzüntü ve yalnızlığı seçmişti. Ama şimdi Alec yanındayken, küçük eli onunkinin içindeyken, yalnız olmadığını biliyordu.

Ridgely House bir karşılama yeri idi.

Burası ve çalışanları onu kollarını açarak karşılamıştı. Ama şimdi o da açık bir kalple karşılandığını fark etti.

Bundan memnundu.

"Gelin," dedi Alec. "Görecek daha çok şey var. Size en sevdiğim mağarayı göstermek isterim. Ve sonra sana yerdeki en muhteşem küçük deliği göstermek isterim. Orada fareler yaşıyor, biliyor musun?"

"Fareler," diye bağırdı.

"Saçmalama," diye sordu. "Bana aptal olmadığına söz ver."

Ona çok ciddi bir bakış attı. "Farelerin kilere girmesine izin vermeyi sevmiyorum."

"Burası kiler değil," dedi sabırla. "Burası bozkır ve onların ait olduğu yer de burası. Bir de tavşanlar var. Tavşanlar harikadır," dedi, "çünkü size nasıl korkmayacağınızı öğretirler."

"Bir tavşan sana korkmamayı nasıl öğretebilir?" diye güldü.

Ona bilmiş bir bakış attı. "Burunlarının ve kulaklarının seğirdiğini ve tüylerinin korkudan titrediğini görebilirsiniz, ama yine de yuvalarından çıkıyorlar, değil mi? Güvenli yerlerinden çıkıp kırlarda koşuşturuyorlar.

Her an büyük bir kuşun gökyüzünden uçup onları yakalayabileceğini biliyorlar. Ama bunun onları durdurmasına izin vermiyorlar, değil mi?"

"Hayır," diye nefes aldı. "Öyle değil."

"Tavşanları seviyorum," dedi kararlılıkla, "bu yüzden. Büyük bir savunmaları yok ama korkmuyorlar. Ya da korksalar bile devam ediyorlar çünkü hayatlarını yeraltında geçiremeyeceklerini biliyorlar."

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu hissetti ve onun bilgeliğini başıyla onayladı.

Ridgely House'daki her gün bir keşif gibi görünüyordu.

Ve Alec en büyük keşiflerden biriydi.

Kimse hayatını saklanarak geçiremezdi.

"Hadi o zaman, Alec. Bana şu fareleri göster," dedi elini sıkarken.

Ve birlikte kırlara doğru koştular... Gülüşerek.

Bölüm 11

Heather, Lord Gabriel'i bir haftadan uzun süredir görmemişti.

Bu kadar dost canlısı, bu kadar misafirperverken birden ortadan kaybolması oldukça şaşırtıcıydı.

Adamın kendisinden bu kadar uzak duracağına inanmamıştı.

Yanlış bir şey yapmadığını iddia etmesine rağmen, gerçekten öyle olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama bu kadar korkunç muydu? Ayın ışığı altında dururken penceresinden ona bakması?

Aklına gelen tek şey buydu.

Yoksa gece kapısını çalan gerçekten o muydu? Kadının kederi onu dehşete mi düşürmüştü?

Elbette böyle bir şey onu kendisinden uzaklaştırmazdı.

Ama her neyse, sanki o evde hiç yokmuş gibi davranıyordu. Ve aslında, davranışları ilk geldiğinde etkileşime girdiği adama hiç benzemiyordu.

Geçen günler içinde ona kafasındaki canavar demeye başlamıştı. Ridgely Evi'nin Canavarı.

Korkunç ya da iğrenç olduğu için değil, hırlamayı sevdiği için. Onu hiç görmemiş olsa da evde olduğunu biliyordu çünkü çalışma odasından yükselen gür sesini duyabiliyordu. Ve bastonunun yere vuruşunu.

Erkekler Lord Gabriel'le bir şeyler konuşmak için eve geldiklerinde, ses seviyesi de inatçılık gibi sık sık yükseliyordu. Bir de mağarasında kaldığı gerçeği vardı.

Evet, yaptığı şey buydu. Bir ayı gibi, ateşi çıtırdarken ve mumları yanarken çalışma odasının karanlığına çekilirdi. Bunu biliyordu çünkü yiyeceklerle birlikte beyaz mumların da sürekli olarak tedarik edilmesini sağlıyordu.

Yine de kimseyi görmek istemediği açıktı. Hizmetçinin temizlik için gelmesini bile istemiyordu.

Adamın kendi ateş ızgaralarını temizlemesi ve külleri kapısının önündeki bakır kaba bırakması onu şok etmişti.

Onun hayatını kolaylaştırmak için buradaydı ama söyleyebileceği tek şey, hayatını daha da zorlaştırmış olduğuydu. Yoksa her zaman kendi ateş ızgaralarını mı temizlemişti ve bu kadar tamamen kendine mi kalmıştı?

Aşçıya ya da Tynley'e sorması gerekecekti. Bunun onun yeni bir alışkanlığı olup olmadığını öğrenmek için henüz cesaretini toplayamamıştı ama herkes bu davranış biraz normalmiş gibi devam ediyor gibiydi ya da en azından kimse onu sorgulamıyordu.

Bu yüzden görevlerine odaklanmak için elinden geleni yapmıştı. Ve çok sayıda görevi vardı. Kitapları düzenlemesi ve evi kataloglaması gerekiyordu. Herkesin birlikte nasıl çalıştığını daha iyi anlayabilmek için her bir mutfak hizmetçisi, hizmetçi, oda hizmetçisi, uşak, sağdıç, bahçıvan ve seyisle görüştü.

Evi iyi yönetmek için evin kapsamını bilmesi gerekiyordu. Kileri baştan aşağı incelemesi ve kaç kavanoz reçel olduğunu, kış için kaç şeyin kaldırıldığını ve dükkanda ne kadar et olduğunu tespit etmesi gerekiyordu. Kasapla, bakkalla ve köyden gelen tüm tüccarlarla ne sıklıkta muhatap olduklarını anlaması şarttı.

Bu küçük bir şey değildi ve not defteri zaten yerine getirmesi gereken görevlerle doluydu.

Lord Gabriel kendi yemeklerine karar vermekten hoşlanmadığı için her gün Cook ile buluşuyordu ve bu yüzden onun favorileri olan yemekleri öğrenmeye başlamıştı.

Basit, dayanıklı yiyecekleri severdi -patates, kuzu, sığır eti, güveç
-Onu güçlendirecek şeyler. O daha çok

Sabahları sıcak çikolata dıřında pek tatlıya dūřkūn olmadıęını gōrūnce řařırdı.

Her sabah hizmetçiler tarafından banyo yaptırılırdı.

Yatak odası onunkinin hemen aşağısındaydı ve ondan nasıl bu kadar iyi kaçtığını bilmiyordu ama henūz onu odasından çalışma odasına giderken yakalayamamıştı.

O uyurken aşağı mı indi?

Hālā uyuduęundan emin olmak için mi kapısının önünde oyalanıyordu? Onu yakalamak için būtin gece uyanık kalmayı dūřūndū ama adam onun iřvereniydi ve bōyle bir řey aptalcaydı.

Kapıyı yumruklayıp onunla bir gōrūřme talep edebilirdi ama bu pozisyonunu korumak istiyordu ūnkū onu meřgul ediyordu. Yapması gerekeni yapıyordu ama yine de kapının ardındaki canavara karřı duyduęu rahatsız edici takıntıyı durduramıyordu.

Ona hırlar mıydı?

Aslında bu fikir oldukça hořuna gitmiřti, adamın sesinin gūrūltūřu onu sarıyor, gōzlerinin ateřli çıtırtısı onu içine alıyordu. Ama gōnderilmek istemiyordu, bu yūzden bunun yerine dikkatli olmayı seçmiřti.

Ve řimdi bugün, bu akřam, ūūncū kattaki her odayı arařtırıyordu. Elinde not defteri, metodik bir dikkatle ūstlendięi bir gōrevdi bu.

Her bir odanın ayrıntılı bir kaydını tutuyor, her bir mekānın amacını ve önemli mobilyalarının çoğunu not ediyordu.

Ayrıca gizli geçitleri de arařtırıyordu. Bu tūr evler onlarla doluydu.

Bunu birlikte eęitim aldıęı son kahyadan ūęrenmiřti. Bu tūr gizli yollar ve odalar dikkatle incelenmeliydi ūnkū bir evin sırlarını ya da en azından mūmkūn olduęunca çok sırrını bilmek bir kahyanın iřiydi. Sonuçta, bu yerlerin bile temiz tutulması ve tozdan, hayvanlardan ve rutubetten arındırılması gerekiyordu.

Akşam geç olmuştu ve şamdanını alıp koridordan aşağı indi ve evin daha eski bölümlerinden birine doğru yol aldı.

Duvarlara vurarak içi boş paneller aradı ve sonra başka bir karanlık koridora saptı, mumu etrafına gölgeler ve altın bir parıltı saçıyordu.

Geçit, evdeki diğer geçitlere kıyasla oldukça küçüktü ama yine de peşinden gitti.

Sonunda kendini, ahşaba oyulmuş ilginç bir girdap işi olan bir panelin önünde dururken buldu. Çok güzeldi.

zerinde boyalı kalkanlar vardı. şüphesiz, bunlar geçmiş günlerin aile armalarıydı.

Gabriel'in annesinin ailesinin bu eve ne kadar zamandır sahip olduğunu merak etti.

Annesinin portresi, hanımefendinin ailesinin portrelerinin çoğu gibi alt kattaydı.

Oğluna olan benzerliğini görebiliyordu. Yine de, burada, evde, Heather kendini bu macera duygusunu severken buldu.

Yıllardır yaşamadığı kadar macera yaşadı.

Evi, kuytu köşelerini ve gizli yerlerini araştırmak onu bir amaca yönlendiriyordu.

ne doğru eğildi ve parmaklarını tahtanın üzerinde gezdirdi, ta ki yukarı doğru uzanan garip bir parça bulana kadar.

evirdi ve çok hoşuna gitti, haklı olduğunu gördü. Panel kaydı ve tıkladı.

Gizli bir saklanma yeri bulmuştu! Panel açılıp aşağıya doğru uzanan boş, siyah bir dikdörtgen ortaya çıktığında nefesi kesildi.

"Burası bir rahibin deliği," diye gürledi bir ses.

Kalbi hızla kaburgalarına çarparak gerildi ve etrafında döndü.

Sırtının artık boş olan açıklığa dayandığını hissetti ve neredeyse içeri yuvarlanıyordu.

Bir el dışarı fırladı ve onu tutarak sabitledi.

"Dikkatli olun, düşmenizi istemeyiz," dedi.

"Ben olsam çok uzağa gitmezdim," diye karşılık verdi, ayağının tamamen kaydığını hissetmesine rağmen. "Derin değil, değil mi?"

Onu sert bedenine doğru sıkıca tuttu. "Hayır, ama yine de tekrar düşmeni istemem. Kendine zarar verebilirsin. Hizmetçimi öldürmekle suçlanmadan da yeterince zorluk çekiyorum," diye yumuşak bir şekilde alay etti.

Adamın yüzüne bakarken bir an için kollarında gerildi.

Çok güzel bir adamdı.

Çenesi güçlüydü ve sakallarının gölgesi vardı. Kokusu limon ve mürekkepti. Sarhoş ediciydi.

Adamın sert vücudu kadınınkine baskı yapıyordu ve avuç içi kadının sırtının alt kısmına yayılmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sıcaklığı yadsınamazdı, bastonuna dayansa bile gücü müthişti.

"Evinizin kayıtlarını tutuyorum," diye cevap verdi, hâlâ onun kucağında olmanın şaşkınlığı içindeydi.

"Elbette bir yerlerde kayıtlar vardır."

"Eğer öyleyse bile henüz bulamadım. Son hizmetçinin kitaplığını kontrol ettim ama o benim şu anda yaptığımı yapmadı. Ya da yaptıysa bile kitabı yanında götürmüş ya da kaybetmiştir."

"Yaşlı Bayan Coxby ne kadar dikkatsiz," diye gürledi dudakları kıpırdamadan önce. "Belki de yanında götürmüştür. Bu beni şaşırtmazdı. Ailesine karşı çok korumacı davranan yaşlı bir kadındı. Eğer gidip kendiniz araştırmak isterseniz, bozkırın öbür tarafında yaşıyor."

"Dürüst olmam gerekirse, kendi keşfimden oldukça keyif alıyorum," diye itiraf etti.

"Dürüstlüğü severim," dedi. "Karanlıkta şamdanla dolaşmayı seviyor musun?"

"Hayır," diye karşı çıktı kararlılıkla, adamın onu hâlâ yakınında tuttuğunu fark etmemişti. "Burası hakkında bir şeyler öğrenmeyi ve burayı araştırmayı seviyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Çok mu merak ediyorsun?"

"Öyleyim," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Burası çok güzel bir yer." "Katılıyorum."

Alt dudağını ısırarak adamın kollarında hafifçe döndü ve neredeyse düşmek üzere olduğu boşluğa baktı.

Adamın sert göğsünü hâlâ kendi göğsünde hissedebiliyordu ve hatta kalbinin atışını bile hissettiğini sanıyordu.

Heather bir an için gözlerini kapadı ve onun hissinin tadını çıkardı. Kendini tehlikeli bir şekilde skandala yakın hissediyordu.

Ama onu hissetmekten hoşlanıyordu.

Aman Tanrım, yaptı! Ve o anda, başka birinin dokunuşu için ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Bu korkutucu bir farkındalıktı.

Bir an için nefesi kesildi ve yüzünü buruşturdu.

Bunu duymuş muydu? Kadının o küçük nefes alışını, o hava çekişini duymuş muydu?

Vücudunu onunkine yaslamayı arzuladığını biliyor muydu? Ama böyle bir şey yaparak konumunu tehlikeye atamazdı. Bu aptallığın zirvesi olurdu.

"İnsanların yüzlerce yıl önce burada saklandığına inanabiliyor musun?" diye nefes aldı.

"Çok cesurca bir davranıştı," diye düşündü. "Özellikle de bunun onları öldürebileceğini bildikleri halde."

"Aile de cesurmuş," diye gözlemledi, "Onları burada saklamak."

"Evet. İnsanın inançlarının ve kanaatlerinin gücü olağanüstü bir şey," diye kabul etti. "Şimdiki insanların çoğu, böyle bir inanç uğruna ölmeye razı olurlar mı bilmiyorum."

Başını yana eğdi, onu ve yüzünü kaplayan gölgeleri düşündü. "Ah, bilemiyorum. Bence pek çok insan isterdi. Bence pek çok insan bunu yapar."

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

"Şu haline bak," diye ısrar etti. "Belli ki damarlarında hâlâ annenin ailesinin inançlarının gücü dolaşıyor."

Sonra yavaşça gülümsedi. "Annem rahip deliğini ve bu ailenin romantik doğası olarak gördüğü şeyi severdi."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Atalarımızın Kuzenler Savaşı'na kadar uzandığını ve ailemizin birkaç kez beyaz gülden kırmızıya dönüştüğünü anlatmayı çok severdi."

Bunun üzerine nefesi kesildi. "Ciddi olamazsın herhalde?"

"Elbette öyleyim." Adamın karanlık bakışları kadının üzerinde gezindi. "Bugüne kadar yaşamış tüm İngiliz aileleri böyledir. İttifaklarımızı iyi seçmek zorundayız, bilmiyor musun?"

"Peki şu anda yaptığınız şeyi bu yüzden mi yapıyorsunuz?" "Ne demek istiyorsun?"

Bu kadar dürüst olduğu için deli olup olmadığını merak ederek tereddüt etti. "Tabiri caizse ceketini kendi sınıfına karşı mı çeviriyorsun?"

Kaşları kalktı. "Ne kadar zekice. Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye nefes aldı, adamın onu asla bırakmamasını umarak. "Ne görüyorsun?"

"Geleceğin aristokratlarda değil halkta olduğunu."

Onun bu hayali fikri karşısında kaşlarını çatı. "Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bazı insanların her zaman gücü elinde tutacağını düşünüyorum," dedi. "Ama şu anda olanların devam edebileceğini sanmıyorum. İşler bu şekilde ilerlerken devam edemez ve etmesini de istemem. Onlar sadece kaba."

"Ve dünyanın daha nazik olmasını mı diliyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Biliyorum. Senin gibi," diye cüret etti. "Ve çok üzgünüm," diye atıldı aniden.

"Ne için üzgünsün?" diye sordu, sesi onun için gürlüyordu.

"Sizi gücendirdiğimi biliyorum ve hakkımda kötü düşünmenizi istemem. Sen-"

"Senin hakkında kötü düşündüğüme neden inanıyorsun?" diye fısıldadı. Kadın kaşlarını kaldırdı. "Benden kaçıyordun."

"Öyle mi?" diye sordu.

Yavaşça arkasını dönerek küçük, gizli odadan uzaklaştı ve kolunun kıvrımına doğru eğildi. "Öyle ve bunu sen de biliyorsun. İlk tanıştığımızda gayet iyi anlaştığımızı düşünmüştüm."

"Yaptık," dedi yumuşak bir sesle. "Belki de fazla iyi." "Çok mu iyi?" diye sordu kadın.

"Çok iyi," diye onayladı.

Verdiği cevap, kalbini uyandırmadan önce bacaklarına bir beklenti ürpertisi gönderdi.

Bölüm 12

Bir hata yapıyordu.

Bu bir hata olmalıydı ama yine de karşı koyamadı. Çalışma odasından çıkmış ve onun bir elinde mum, diğer elinde defterle koridordan geçtiğini görmüştü.

Solgun yüzünü saran siyah saçları ve vücuduna yapışan sade yün elbisesiyle onu öyle büyülemişti ki. Koridordan aşağıya doğru sürüklenmişti ve adam görünmez ve inkar edilemez bir yolla ona bağlandığını hissetmişti.

Kadının kendisini pencereden izlediği geceye benzer şekilde, adam da onu izlemek zorunda hissetti.

Ve böylece yavaşça, bastonuyla elinden geldiğince sessizce onu takip etmişti. Kadın onu duymamıştı, kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

Ne düşündüğünü merak etmişti.

Şimdi onun da tıpkı kendisinin yıllar boyunca yaptığı gibi eve aşık olduğunu biliyordu.

Burayı kardeşinin evine tercih ediyordu. Orası artık onun için bir anıt mezardı. Soğuk bir yer, zenginlik ve güç için bir anıt.

Burası büyükannesi ve büyükbabasıyla ilgili sırlar, hikâyeler ve anılar barındırıyordu ve babasının şokuna rağmen kırlarda koyunlarla oynadığı ve bir zamanlar onları kırmaya yardım ettiği çok daha mutlu zamanları vardı.

Bu olayın sonunu hiç duymamıştı ve annesi de duymamıştı. Gabriel'in o günden sonra bir daha tarlalara ve kırlara gitmesine izin verilmemişti. Sadece çobanları ve köpeklerini iş başında gözlemlemesine izin verilmişti.

Şimdi, koridorda durmuş, rahibin deliği arkalarında kalmış, genç kadına bakıyordu.

Aklına ve bedenine en garip şeyler.

Evet, onu merak ediyordu, hem de çok merak ediyordu ve kızın soluk soluğa kalışına bakılırsa, o da kendisi için aynı şeyi hissediyordu. Onu korkutmak istememişti ama gözlerinin nasıl parladığını görmüştü, sadece şaşkınlıktan değil, arzudan da.

Bir de kollarında oyalanma şekli vardı. Onun kıvrımlı bedenini kucağında hissetmeyi seviyordu. Onun bir daha kendini bırakmasına asla izin vermek istemedi.

Lanet bir bobindi.

Bu delilikti. Çılgınlık olmalıydı.

"Biliyorsun," dedi usulca. "Seni bir canavar olarak görmeye başladım."

"Canavar mı?" diye sordu, onu aramaya çalıştığı o gece de aynı şeyi düşündüğü için şaşırmıştı. Ama "Sanırım ben bundan daha iyiyim" diye alay etti.

"Oh, öylesin," diye güvence verdi. Sonra da ona muzip bir bakış attı. "Sen nazik bir canavarsın. İyi bir hayvansın ama yine de bir hayvansın."

"Ne şekilde?" diye sordu, başparmağının yün kaplı kaburgalarında gezinmesine izin vererek.

"Bir ayı gibi," dedi. "Her zaman kendi başına, her zaman mağaranda, saklanarak, içine kapanarak."

"Tamamen içime kapanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Hayır, sanırım bu doğru," diye mırıldandı. "İnsanlara kükremek için arada bir içeri girmelerine izin veriyorsun, ama neden aniden kendini kapattın? Bunun benim yüzümden olup olmadığını kimseye sormadım." Sanki cevabından korkuyormuş gibi gözleri büyüdü. "Benim yüzümden mi?"

Kısık bir inilti çıkardı ve alnını onunkine değdirmek için can attı. "Lütfen Bayan Meadows, yanlış bir şey yapmadınız. Beni gücendirecek hiçbir şey yapmadınız. Ben doğruyu söylüyordum. Senden hoşlanıyorum. Sizden çok hoşlanıyorum ama duygularıma yenik düşemeyeceğimi anlamalısınız. Hislerime güvenmiyorum. Onlar tarafından hayal kırıklığına uğratıldım... Ve riske giremem-"

Başını salladı. "Anlıyorum. Ben sizin çalışanınızım. Ben de dikkatli olmalıyım. Kolay iffet sahibi bir kadın olduğumun duyulmasını istemem. Ben sadece bir kez evlendim ve kocam benim tek..."

Nefesi boğazında düğümlendi.

Kadının ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. Ve ikisinin de ne düşündüğünü biliyordu. İkisinin de yalnız olduğunu.

İkisi de başka bir insanın dokunuşuna hasretti. Her ikisi de birbirlerinin kollarına düşmeyi, birbirlerinin kucaklamasını hissetmeyi ve orada yardım bulmayı arzuluyordu.

Ona duyduğu açlık dalga dalga onu yutarken yutkundu.

"Canavar gibi davranmak beni cezbediyor," diye gürledi usulca. "Ne şekilde?" diye karşılık verdi, dudakları aralanarak.

"Seni öpmek için," diye fısıldadı, bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. "Seni gördüğüm anda yapmak istediğim şey buydu. Seni kollarıma almak, sarmak, başını arkaya yatırmak ve öpmek istedim."

"Kulağa pek de canavar gibi gelmiyor," dedi, sesi hafifçe titrerken bile.

"Öyle değil mi?" diye nefes aldı. "Çünkü bir beyefendinin yapması gereken bu değil. Bu bir canavarın yapacağı şeydir. Bir canavar istediğini alır. Ve Tanrı yardımcım olsun, ben seni istiyorum."

Sanki bu fikir birden aklına gelivermiŞ gibi gözlerini kırptırdı ve bu gerçekten de çok hoşuna gitti.

"Belki de bir öpücüğün çok fazla zararı olmaz," dedi. "Bu seferlik istediğini alman için... Özellikle de bu benim de istediğim şeyse."

Sanki ikisinin karanlık bir koridorda bulunmasının son derece makul olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu ama daha fazla ısrar etmesine gerek yoktu.

Sanki yıllarca kendini inkâr etmiş gibi birdenbire kendini kaybetti. Gabriel ağzını onunkine indirdi ve nazik olmayı arzulamasına rağmen bir canavar olduğunu fark etti, çünkü içindeki açlık onu öylesine doyumsuz hale getirmişti ki, sahip olduğunu bile bilmediği bir tutkuyla onu öptü.

Adamın ağızı kadınınkini aldı, onu sahiplendi, yuttu, kendi ağzıymış gibi damgaladı ve kadın da aynı şeyi ona yapmak istercesine kollarını adama doladı.

Sırtını dikleştirdi, kalçaları adamın gövdesine doğru sallandı.

Öpücüğün her zerresini kabul etti ve karşılığında onu öpmeye başladı. Adamın dili kızın ağzının kenarlarında gezindi ve kız bir nefes verdi.

Öpüşmeleri gökyüzüne yükselen korlar gibi kükrüyordu; sıcak, güzel, ilkel.

Bir süre sonra aniden geri çekildi. Adam yüzünü buruşturdu ve onun kendisini affetmesi için yalvarması gerekeceğinden emin oldu.

"Neden kendimizi inkâr etmek zorundayız?" diye ağzından kaçırdı. "Buraya yalnız kalmamak için geldim ve şimdi birdenbire yalnız kalmak zorunda olmadığımı fark ettim. Bana sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlasını sunuyorsunuz."

"Peki bu nedir?" diye sordu.

"Bir başkasının nazik dokunuşu," diye itiraf etti güçlü bir inançla. "Hafızanın acısı olmadan birine yakın olmak. Buna sahip olamayacağımızı mı düşünüyorsun?" diye ısrar etti. "Birbirimize arkadaşlık edemeyeceğimizi mi düşünüyorsun? Sen de yalnızsın. Bunu sende görüyorum. Sen de benim gibi acı çekiyorsun. Belki birbirimize merhem olabiliriz."

Tereddüt etti ama kadının önerdiği şeyi arzuladığını da inkâr edemezdi. "Kulağa çok tehlikeli geliyor."

"Hayat tehlikelidir," diye karşı çıktı. "Sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Kendi hayatımı bana karşı kullanıyorsun," diye inledi.

"Umduğum şeyi bulmak için elimdeki tüm araçları kullanacağım." "Peki siz ne umuyorsunuz, Bayan Meadows?" diye sordu.

Yumuşakça.

Öpüşmeleriyle başlattığı şey için pişmanlık duymuyordu ama şimdi sonunda daha fazla acıya neden olabilecek bir şeyi başlattığından endişeleniyordu. Hem onun için hem de kendisi için daha fazla acı.

Yutkundu, kendisiyle savaş halindeydi. "Sana kalbimi sunamam-"

"Ve ben bunu istemiyorum," diye araya girdi. "Sen benim seviyemin çok stndesin. Benim gibi birini asla sevemezsin."

Bu sözler içinde acı bir not bıraktı. Bu tür sınıfsal yapılar fikrinden nefret ediyordu ama kadın büyük ölçüde haklıydı. Aralarındaki ilişkiye toplum asla sıcak bakmazdı. Kendi hizmetkrları şok olurdu. Köylüler dehşete düşerdi. Onun gibi bir adamın kendi seviyesindeki biriyle evlenmesi gerekirdi. Kitaplardaki peri masalları gibi değildi. Gerçek asla öyle değildi. Gerçek her zaman kurgudan çok daha acımasızdı.

"Birbirimize sahip olabiliriz," dedi. "Belki geceleri odanızın sessizliğinde. Sen bana sahip olabilirsin, ben de sana. Uzun karanlık saatler boyunca birbirimize eşlik edebiliriz. Birbirimizin kalbindeki yalnızlığı hafifletebiliriz." Sanki bu fikre kendini adanmış gibi başını salladı. "Belli ki acı ekiyorusun. Ne zamandır kendini yalnız tutuyorsun?"

Gözlerini kaçırdı. Bunu tartışmak istemiyordu. Gerçekten istemiyordu. Ama sonra kendini itiraf ederken buldu: "Kazadan beri." Kaşlarını çattı. "şey, tam olarak değil. Olaydan sonra kendimi insanlarla yakınlաřmaya zorladığım kısa bir dönem oldu ama yapamadım." O zamanların acımasız anılarını hatırladıkça boğazı yanıyordu. Ve bunun asidik doğası o kadar keskindi ki neredeyse nefesi kesiliyordu. "ok korkunçtu," diye itiraf etti. "Yalanlar, herkese iyi görünmeye çalışmak, sanki her şey olması gerektiği gibiymiş gibi davranmak."

Başını salladı. "Anlıyorum."

şok olmuştu ve bir şekilde kızın onu anladığını fark etmişti.

"Benimleyken rol yapmana gerek yok," dedi.

"Benimleyken tam olarak olduğun kişi olabilirsin."

"Sanki sana güvenmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun," dedi ve sözlerinin kulağa ne kadar soğuk gelebileceğini fark etti.

Uzun bir süre ona baktı, sonra uzaklaşmaya başladı.

"Haklısın. Beni hiç tanıımıyorsun. Beni hiç tanıımıyorsun."

sadece bir fikir..."

"Bekleyin Bayan Meadows," diye ısrar etti. "Neden bilmiyorum ama birçok yönden sizi herkesten daha iyi tanıdığımı hissediyorum. Eşiğimde durduğunuz gün sizde bir şeyler vardı ve beni izlediğiniz gece sizde bir şeyler vardı."

"Ben de aynı şeyi hissettim," diye fısıldadı. "Bir bağlantı. Elbette bunu bir kenara atmamalıyız. Hayat yeterince acıyla dolu. En azından birbirimize eşlik edebiliriz."

"Şirket," diye yineledi ve elini kızın yanağına götürüp avucuyla kavradı. Başını geriye doğru eğdi ve başparmağıyla alt dudağında gezindi. "Samimiyet. Bu tehlikeli bir yol. Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu. "Tüm tedbiri elden bırakacak mıyız?"

"Hayır," diye cevap verdi, ellerini adamın omuzlarına doğru uzatırken bile. "Gerçekten çok dikkatli olacağız. Çünkü ikimiz de yaralıyız."

"Yalnız kalmaya çalışarak çok uzun zaman geçirdim," diye itiraf etti. "Ama bu artık bana hizmet etmiyor. Bana güç verdiğini sandığım şey şimdi beni zayıflatıyor. Haklısınız. Birbirimize yardım edelim."

Başını salladı ve koyu renk bukleleri adamın elinin üzerinde oynaşmaya başladı. "Bırakın birbirimizi tanıyalım. Birbirimize teselli sunmamıza izin verin."

"Teselliye ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim," diye karşılık verdi, "ama içimdeki ağrı hiç geçmedi. Her zaman bunun sadece bacağımdan kaynaklandığını düşünmüştüm," dedi usulca.

"Bu sadece senin bacağın değil," diye yanıtladı. "Daha fazlası var."

Başıyla onayladı ama bugün, şu anda, bu salonda Thomas Baker hakkında konuşmak istemiyordu. O da hemen anladı.

"Beni bu yüzden gönderdin," diye homurdandı. Kadın gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Kapını çaldığımda."

"Sen olduğunu sandım," dedi usulca. "Senin ruhunu hissettim." Yüzünü buruşturdu. "Bu kulağa delice geliyor olmalı ama hissettim."

"Hayır, kulağa delice gelmiyor," diye karşı çıktı. "Sen pencereden bana bakarken böyle hissettim. Seni yanımda hissettim," dedi. "Her nasılsa, düşüncelerimi toparlamak için bozkıra çıktığımda sanki beni koruyor, acımdan saklıyordun. Ama sen beni kapından gönderdin çünkü kederini kelimelere dökmeye ya da birinin buna tanık olmasına katlanamıyordun."

şok olmuş bir halde ona baktı. "Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye onayladı. "Hiç kimsenin gerçekten görmesine izin veremedim. Görmek de istemiyorum. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman. O gün madende olanlardan sonra olmaz."

"O zaman bir anlaşma yapalım," diye başladı, sesi zengin ve tutku doluydu. "Benden sana kederimi göstermemi istemeyeceksin, ben de senden bana seninkini göstermeni istemeyeceğim."

Parmak uçlarını hafifçe kızın yanağında, koyu renk saçlarında gezdirdi ve gözlerinin içine baktı. "Katılıyorum."

"O zaman yakında benim odama geleceksin ve arkadaşlığımız başlayacak."

Bölüm 13

Heather bu sabah Gabriel'e sıcak çikolatasını kendisi getirdi.

Bu fikir aklına geldiği için oldukça memnun hissetti. Başını. Ve bir elinde gümüş tepsiyi dikkatle dengede tutarak çalışma odasının kapısının önünde durdu.

Kapıyı hızlıca tıklattı, sonra kolu çevirdi ve neredeyse sıcak çikolata kabını ve beraberindeki fincanı yere deviriyordu.

Heather bir şaşkınlık çığlığı attı ve Lord Gabriel de bir şok sesi çıkardı. Yaptığı şey yüzünden değil, ona verdiği tepki yüzünden diye düşündü.

Gömleğini çıkarmış, su dolu bir leğenin önünde duruyordu. Su damlacıkları mükemmel teninde dans ediyordu. Göğsü görülmeye değerdi. Kaslı tepeler ve vadilerden oluşan bir şaheserdi.

Tanrım, o bir sanat eseriymiş, bazı duvarlarda gördüğü tablolar kadar güzeldi.

Kızıl saçları da nemliydi, köşeli yüzünden geriye doğru savrulmuştu ve pantolonu? Pantolonu kalçalarına ve bacaklarına ikinci bir deri gibi yapışıyordu.

Bastonu masasına dayanmış, bir el kadar uzağında duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye aceleyle sordu, ama her şey apaçık ortadaydı ve sorduğu aptalca soru yüzünden kendini aptal gibi hissediyordu.

"Kendimi soğuk suyla yıkamayı seviyorum," dedi şaşkın bir gülümsemeyle. "Yorulduğunda beynimi çalıştırıyor."

"Öyle mi?" dedi boğazını temizleyerek.

"Gerçekten de öyle." Bir parça keten aldı ve kendi içinde büyüleyici bir süreç olan kendini kurulamaya başladı. "Bu, dünyanın her yerinde stoacılar tarafından kullanılan asırlık bir taktiktir.

yüzyıllar. Thomas Jefferson görünüşe göre her sabah ayaklarını soğuk su dolu bir kovaya sokmayı seviyor."

Bay Jefferson'ı ve yazdıklarını elbette duymuştu. "Peki Bay Jefferson'la tanıştınız mı?" diye sordu merakla.

Bir iç çekti. "Görmedim. Anladığım kadarıyla oldukça görkemli ve zor biri. Birçok güçlü adam öyledir."

"Oh," dedi. "Çok güçlü adamlarla tanıştın mı?" Ve sonra kendini tekmelemek istedi. Elbette tanışmıştı.

"Şey, son zamanlarda değil," dedi nazikçe. "Tanıştığım adamların çoğu önemli adamlar, ama gerçekten güçlü olduklarını düşünmüyorum. Senin düşündüğün anlamda değil. Ayrıca, etrafta olmaları çok zor olabiliyor."

"Oh, anlıyorum," dedi.

Alaycı bir nefes üfledi. "Değişken insanlarla ilgilenmiyorum."

Bunun üzerine dudakları seğirdi.

"Kahretsin," dedi eğlenerek. "Benim ikiyüzlü olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Tam olarak değil," diye söze başladı, elinde sıcak çikolatasıyla ona doğru ilerlerken. "Ama oldukça değişken birisiniz."

"Öyle miyim?" diye haykırdı.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Lanet olsun," dedi. "Evet, şu canavar şey."

Masanın dağınık yüzeyini incelerken başını salladı ve tepsiyi koymak için en güvenli yeri düşündü. "Kendini mağaranda saklamaktan oldukça... hoş davranmaya geçtin."

Göz kırptı. "Belki de benim doğam böyledir. Beni bir kez tanıdığınızda, tüm huysuz yanlarım oldukça hoşunuza gidiyor."

Daniel Defoe'nun Moll Flanders'ı ile teneke üzerine bir rapor arasında küçük bir yer bulurken, "Hırıltını hep sevmişimdir," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Oh, evet," diye güvence verdi, tencereyi ve fincanı ayarlarken. "Sesiniz çok güzel. Size sıcak çikolatanızı doldurabilir miyim?"

"Lütfen yap," dedi.

Tepsiye baktı ve kaşları çatıldı.

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun," dedi, ağır, güzel işlenmiş gümüş sıcak çikolata kabını eline alırken tereddüt ederek.

"Keşke iki fincan olsaydı," dedi dürüstçe.

"Öyle mi?" diye nefes aldı, adamın ne ima ettiğini fark etmişti.

Başını yana eğdi, bu da nemli saçlarının elmacık kemikleriyle oynamasına neden oldu. "Benim için tabağa biraz dök, fincanı da sen al."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Elbette pek çok köylü çayını fincan tabağından içerdi ama bu nedense neredeyse onun dokunuşu kadar samimi gelmişti.

"Yakın olacağımızı unutma," diye hatırlattı. Kadın güldü.

"Öyleyiz."

Ve böylece fincanı tabağından aldı ve her bir kaba biraz sıcak çikolata doldurdu.

"Gel," dedi. "Yoksa sana getirmemi mi istersin?" Bakışları adamın çıplak göğsünde gezinirken yutkundu. "Kesinlikle gömleğini giymelisin."

"Neden?" diye alay etti. "Dikkatini mi dağıtıyor?" "Evet," dedi dürüstçe. "Şimdi gel bakalım."

"Tanrım," diye düşündü, açıkça memnun olmuştu. "Ne kadar iyi bir kahya oldun. Belki de senden emir almak hoşuma gidiyordur."

"Bundan çok şüpheliyim," diye karşılık verdi, şimdi pahalı koyu renkli sıvıyla dikkatlice doldurulmuş mavi çiçeklerle boyanmış porselen tabağı ona uzatırken. Adam tabağı eline aldı, kadın da fincanı.

Her biri bir içki aldı.

Zengin çikolata dilinin üzerinde kayıyordu.

Mutluluktü.

Hayatı boyunca bu kadar zengin ya da lüks bir şey tatmamıştı. Ne de olsa hizmetkârların genellikle böyle şeylere gücü yetmezdi. Ama orada durup sıcak çikolatayı yudumlarırken ve onu da içine çekerken fark etti ki

Onu varlığından bile haberdar olmadığı bir dünyayla tanıştırdı.

Hizmet etmek bir yana, yakın olmayı bile hiç düşünmediği biri.

"Bu sabah ne yapıyorsun?" diye sordu cesurca.

Masasına sanki bir değirmen taşıymış gibi baktı. "Avam Kamarası ve Lordlar Kamarası'ndaki kişilerin listelerini gözden geçiriyorum. Herhangi bir zamanda kimin hangi yönde oy kullandığını bilmenin son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Ve tabii ki Cornwall'daki kalay madenciliğiyle ilgili son raporları gözden geçiriyorum ve üretilen yeni makineleri inceliyorum."

"Anlıyorum," dedi kadın, kaşları çatılmış bir halde, adamın incelediği her şeyi düşünürken. "Peki kalay madenciliği hakkında bilgi sahibi olmak bu konuda reform yapmanıza yardımcı oluyor mu?"

"Öyle," dedi. "Yerel sahiplerin ne düşündüğünü bilmek de bana yardımcı oluyor. Bazıları gerçekten iyi insanlar. Elllerinden gelenin en iyisini yapmak istiyorlar ama bir şeyleri değiştirmeye güçleri yetmiyor. Bazıları babam gibi inanılmaz derecede güçlü ve çok paraları var, bazıları ise zar zor geçiniyor. Ve bu ikisi arasında bir ayırım yapmak önemlidir."

"Çok fazla iş gibi görünüyor," diye itiraf etti. "Hiç yorulduğunuz oluyor mu?"

Sanki cevap vermekte zorlanıyormuş gibi birkaç dakika sessiz kaldı. "Biliyorum," dedi. "Ama duramam. Çok az bir değişiklik için dağlar kadar iş var. Dürüst olmak gerekirse, benim yaşam sürem içinde de fazla bir değişiklik olacağını sanmıyorum. Yaşlanana kadar bu konuda çalışacağım ama pes etmeyeceğim."

Kendini adamışlığı ve meydan okumanın kapsamı karşısında yılgınlığa kapılmayı reddetmesiyle kadının nefesini kesti.

Ama şimdi ödüllendirilmeyen hedeflerinin doğasını düşünürken içinde bir hüznü vardı.

Boğazını temizledi ve sıcak çikolatasından bir yudum daha aldıktan sonra, "Hiç keyif aldığın bir şey yaptın mı?" diye sordu.

Uzun bir süre ona bakakaldı, üzüntüsü geçip yerini şaşkınlığa bıraktı. "Evet," dedi. "Dışarı çıkmaktan hoşlanıyorum. Bazen Alec'le kırlara gidiyorum. Kitap okurum. Okumaktan çok hoşlanırım. Ve şey," diye duraksadı, "satranç oynamayı severim, ama uzun zamandır oynayacak kimsem olmadı. Alec pek hevesli değil."

"Bana öğretebilirsin," diye teklif etmeye cüret etti.

"Sanırım yapabilirim," dedi parlayarak. "Öğrenmek ister misin?"

"Oh, çok fazla. Beynimi eğlendirecek her şey," diye atıldı. "Görüyorsunuz ya, beynim her türlü belayı yaratmaya meyilli."

"Öyle mi?" diye güldü ve hiç de kırıncı değildi. Muhtemelen empati hisseden birinin sesiydi.

"Seninki de aynı şeyi mi yapıyor?"

Tabağını yere koymadan önce gözlerini kırptırdı. "Evet, sorun yaratıyor, yani. Neden çoğumuzun sorun çıkaran beyinlere sahip olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Gerçekten söyleyemem," dedi dudaklarını büzerek. "Bu yüzden birbirimizi ayakta tutmak için elimizden geleni yapmalıyız. Şimdi işimin başına dönmeliyim lordum. Yapacak çok işim var. Noel yaklaşıyor ve Alec'in güzelce dekore edilmiş bir ev görmesinin ve mevsimin tadını çıkarabilmesi için bazı eğlenceler düzenlenmesinin çok önemli olduğuna karar verdim. Geçmişte personel için kutlamaları onayladığınızı biliyorum."

"Evet," dedi. "Bu çok iyi. Genelde Tynley ayarlar."

"Zavallı Tynley," diye cevap verdi. "Sanırım bir şey daha ayarlamak zorunda kalırsa aklını yitirecek ve saçını başını yolacak."

Gabriel inledi. "Lanet olsun. Bunu ona ben mi yaptım?"

Ona nazik ama sert bir bakış attı. "Evet, Lord Gabriel, sanırım öyle, ama sorun değil. Size gerçeği söylemek istemedi. Gördüğünüz gibi sizden çok hoşlanıyor ve onayınızı istiyor."

"Onda olduğunu bilmiyor mu?" Gabriel hayretle sordu.

Durakladı ve sonra şöyle cevap verdi: "Siz özellikle vermediğiniz sürece kimsenin sizin onayınızı aldığını bildiğini sanmıyorum."

Kadının sözlerini tartarken uzun bir nefes aldı. "Yani biraz iltifat etmemi mi öneriyorsun?"

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyorum," diye teşvik etti. "Herkes tanınmaktan hoşlanır."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Belki bu Noel neşesinin ilk turu olabilir. Herkese iltifat edeceğim. Seninle başlayayım mı?" diye alay etti.

Başını hızla salladı ve yanaklarının yandığını hissetti. "Ah, canım," dedi. "Hediye için balık avlamıyordum. Şimdi gerçekten gitmeliyim."

"Ama anlaştığımız gibi bu akşam beni göreceksin?" Sanki hayır diyeceğinden korkuyormuş gibi tereddütlü görünüyordu.

"Evet, lordum, yapacağım," diye cevap verdi, kalbi hızla çarparken bile.

"Satranç," dedi.

"Satranç," diye kabul etti ve sonra istediğini elde edebileceğinden emin olmaya karar verdi. "Ve bir Noel kütüğünün getirilmesini, bir dizi yeşilliği ve iyi neşeyi artırmaya yönelik kutlamaları kabul ediyor musun?"

"İstediğin her şeyi ekle," dedi usulca. "Sen ne istersen, ben de onu isterim," dedi bakışlarına bir gölge düşmeden önce. "Ben sadece... Şey, sanırım burayı biraz hayal kırıklığına uğrattım."

"Sorun değil, lordum," diye güvence verdi, kalbi onun ani başarısızlık duygusu için acıyordu. "Bazen başka bir şeyle çok fazla ilgilenirken bir şeyi yarıda bırakırız ve sizin dikkatiniz çok önemli konularla meşguldü. Tabiri caizse gemiyi döndürmek için her zaman vakit vardır."

Başıyla onayladı ama hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Seni üzmemiştik," dedi yumuşak bir sesle.

"Yapmadınız. Sana söz veriyorum." Ve bununla birlikte, onun yanına geçti ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Burada olmana çok sevindim. Geldiğin için çok minnettarım. Değiştirilmesi gerektiğini bile bilmediğim şeyleri değiştiriyorsun."

Ona gülümsedi. "Ve işte benim iltifatım. İlk Noel hediyem. Teşekkür ederim, Gabriel."

Ve böylece ellerini onunkilerden ayırıp koridora doğru yöneldi.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz sırtını ahşap panellere dayadı ve boyalı tavana baktı.

Üzerinden geçen dalgayı açıklayamıyordu. Kendini harika hissetti. Kendini rahat hissetti. Yaşadığını hissediyordu ve bu gerçekten de çok iyiydi.

Umut ve Ridgely House'un verdiği güçle, işini yapmaya, evi çok mutlu bir Noel ve güzel bir Aralık için şekillendirmeye hazır bir şekilde koridorda ilerledi.

Ve bu onun zevkle yaptığı bir şey olacaktı.

Bölüm 14

Bozkırdaki karla karışık yağmurun içinden çıkan şekil, Gabriel'i tekrar karanlığa sürüklemek için soğuktan gelen bir el gibi hoş karşılanmamıştı.

Durdu ve elini yanında bulunan koğuş arkadaşına doğru uzattı.

"Alec," diye uyardı alçak ve sakinleştirici bir sesle, "eve dönsen iyi olur."

Alec sanki gökyüzünden püsküren karla karışık yağmuru bir şekilde görebilecekmiş gibi uzaklara baktı.

Toynakların gürültüsü onlara doğru geliyordu. Gabriel yarış atının sesinden ve üstündeki adamın cüssesinden bunun kim olduğunu anladı.

Kardeşinin büyük kürkü iri gövdesinin etrafında dönüyordu ve Wrathborne Dükü güçlü aygırının dizginlerini çekmeden önce sertçe atını sürdü.

Alec, geçmiş geleneklere karşı koyamayarak Dük'e ön ayaklarını hızla çekiştirdi. Sonra döndü ve eve doğru koşmaya başladı.

Dük, "Çocuk her şeyden korkuyor," dedi.

"Hayır, ama senin bir piç olduğunu biliyor."

Kardeşi attan indi ve dizginleri eldivenli avucunun içinde sıkıca tuttu. "Ben öyle bir şey değilim ve bunu sen de biliyorsun."

"Ciddi anlamda söylemiyorum dostum," diye iç geçirdi, kardeşinin ne zaman bu kadar ciddileştiğini merak ediyordu. Bu kadar acımasız. Bir zamanlar neşe doluydu. "Sen mecazi bir piçsin. Gittiğin her yerde büyük bir rahatsızlık ve hoşnutsuzluk yaratabilirsin. Ama bu şekilde olmak zorunda değil, biliyor musun?"

"Dükler insanları rahatsız edebilir. Bunun farkındayım," dedi Wrathborne. "Şimdi seninle konuşmamız gerek."

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Yeni bir hizmetçiniz var, doğru mu?" "Evet.

Onu Leydi Mayhew gönderdi."

Bu, kardeşinin duraksamasına neden olmuş gibi görünüyordu ve bundan oldukça memnun olmuştu. Gabriel kardeşini şaşırtmayı seviyordu. Kardeşi her şeyi bildiğini sanıyordu ama bilmiyordu.

"Öyle mi?" diye nefes aldı kardeşi.

"Evet," diye yanıtladı, kardeşinin açıkça istediği gibi daha fazla bilgi eklemeden.

"Peki o Galli mi?" diye sordu kardeşi, kar yağışı azalmış olsa da siyah saçlarında hâlâ parılıyordu.

"O Galler'den. Arada bir fark var," diye belirtti Gabriel. Artık kardeşiyle oynamaktan zevk alıyordu. Bir zamanlar şakalaşıp eğlendikleri zamanlardaki gibi değil. Hayır, kardeşinin yeni katılığını müzakere etmesini izlemek hoşuna gidiyordu.

Kardeşinin gözleri kısıldı. "Duyduğuma göre çok da güzelmiş."

"Öyle mi?" Gabriel yemi yutmayı reddederek sordu.

Dük, "Dedikoducular böyle söylüyor," diye uyardı. "Otuz yaşında bile olmayan genç ve güzel bir kadının sizin evinizde, sizin çatınız altında yaşadığını söylüyorlar."

Başını yana eğdi. "Eğer benim evimde yaşıyorsa, kesinlikle benim çatım altındadır," dedi. "Ve evet, otuz yaşının altında. Aslına bakarsanız, yirmi beşine yakın olduğunu tahmin ediyorum. Ama solan bir çiçek değil. Acı çekmeyi biliyor ve dünya deneyimi var ya da en azından Tynley'den anladığım bu."

"Tynley bilir," diye mırıldandı kardeşi. "O her şeyi bilir. Ve Leydi Mayhew. O bu konuda ne diyor?"

"Bayan Meadows geldikten kısa bir süre sonra bana bir not gönderdi, hain davranışı için özür diliyor ama bunun en iyisi olduğunu söylüyordu. Morina karaciğeri yağı gibi, nahoş ama iyi sonuçlara yol açıyor."

Kardeşi gözlerini devirdi. "Kontes kendini kendine saklamalı."

"Belki, ama hiçbir zaman rahatsız etmedi ve etmeyecek de." "Beni rahatsız etmiyor," diye homurdandı Wrathborne.

Gabriel elini bastonunun başına sıkıca sararak, "Bu oldukça üzücü," diye karşılık verdi. "Senden vazgeçmiş olmalı."

Kardeşinin gözleri kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Neden buradasın? Bana ihanet ettin," dedi Gabriel kararlılıkla. "Ve ben-"

"Ben sana ihanet etmedim," diye açıkladı kardeşi. "Böyle bir ifadenin melodramı-"

"Bu melodram değil," diye araya girdi Gabriel. "Saçma değil. Geriye kalan tek ailem sizsiniz ve başarmaya çalıştığım şeyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorsunuz. Aslına bakarsanız, buna karşısınız. Sonunda onun tarafını tutun ve ancak o toprağa verildikten sonra. Nedenini anlayamıyorum."

Wrathborne'un yüzü asıldı ve gözleri... Ah gözleri, sanki bir şey onun içindeki yaşamı ezip geçmiş gibi sertleşti.

"Nedenini anlamana gerek yok," diye homurdandı kardeşi. "İçinde bulunduğum ve kabul etmem gereken pozisyon bu."

"Buna inanmayacağım," diye karşı çıktı Gabriel. "Ve senin ihanetinden dolayı kalbim öyle kırıldı ki bir daha kimseye güvenebilir miyim bilmiyorum." Yaşadığı şoku ve dehşeti açıklamak için kelimeler bulmakta zorlanıyordu. "Bir aziz gibiydin, ama şimdi bir şeytan gibisin."

"Bir şeytan mı?" Wrathborne ısırdı. "Peki o zaman, her yeri cehenneme çevirmek için elimden geleni yapacağım."

"Bunu neden yaptın?" Gabriel nefes aldı.

Çenesi sıkıca kenetlendi ve siyah eldivenli eli, sanki içinde gerçekten de bir iblis dönüyormuş gibi yumruk şeklinde kıvrıldı. "Eğer herkes benim bir iblis olduğumu düşünüyorsa, belki de öyle davranmalıyım."

"Kendini duyabiliyor musun?" Gabriel meydan okudu.

Kardeşi soruyu duymazdan gelerek dişlerini sıktı. "En azından bir konuda anlaşılabilir miyiz?"

"Hayır, yapabileceğimizi sanmıyorum," diye kesin bir dille cevap verdi Gabriel. "Ailemizin neden olduğu acıları görene kadar olmaz."

Dük başka tarafa baktı. "Madenlere indim," dedi sıkıntıyla.

Gabriel tereddüt etti. "Ne?"

"Önerdiğin gibi madenlere gittim. Hatta kuyulardan birine bile i n d i m . "

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadı Gabriel. "Bunu duymuş olmalıydım."

Wrathborne ona soğuk bir gülümseme verdi. "Onlara hiçbir şey söylememelerini söylesem söyler miydiniz?"

"Belki de değil, ama şaşırdım."

Kardeşi uzun bir nefes aldı. "Gabriel, senin akıllı bir adam olduğunu biliyorum ve seni çok incittim. Açıklayamayacağım şeyler yaptım ve bunları açıklamayacağım da. Sana ihanet ettiğimi söylüyorsun. İhaneti anlarım. İhanet acımasız bir şeydir. İnsanı yakar. Ama şöyle bir şey var. Yapmam gereken bir görevim var, mülke karşı, babama karşı. Sözler verildi."

Babalarının ölüm döşeginde orada bulunmamıştı. Eski dük ile yeni dük arasında konuşulan sözleri duymamıştı. Ama birden, bir tür anlaşma, bir anlaşma yapılıp yapılmadığını merak etti. Babası kardeşi hakkında ne biliyordu da kardeşi eski benliğinden, iyiliğinden bu kadar uzaklaşmıştı?

"Anlat bana," diye ısrar etti Gabriel, "sana yardım edeyim."

"Yardım yok," diye yanıtladı kardeşi, sesi boştu. "Ama en azından bunu yaptığımı bilmeni istedim."

"Peki sen bir şeyleri değiştirecek misin?" diye sordu, umut etmeye cesaret ederek. "Ben öyle bir şey demedim," dedi kardeşi sertçe.

Gabriel gözlerini devirdi. "O zaman yapılan kötülüğü göremiyorsan ihanet hâlâ devam ediyor demektir."

Dük ona baktı, tanıdığı çocuğun neredeyse tüm izleri kaybolmuştu. "Noel için gelmelisin. Orası senin ait olduğun yer," dedi Wrathborne.

"Yıllardır o eve ait değilim," diye cevap verdi sessizce, kararlı bir şekilde. "Aslına bakarsanız, o eve ait olduğumu

hiç sanmıyorum.

oraya aitti. Annem asla oraya ait olmadı. Buraya gelmelisin," diye ekledi Gabriel. "Bir zamanlar buraya aittin."

"Burası benim evim değil," diye tersledi kardeşi ve aralarındaki soğuk ip gerildi.

Annelerinin evi Gabriel'e bırakması zor olmuş olmalıydı. İkisini de çok sevmiştı ve zaman zaman aralarında ortaya çıkan rekabetten nefret etmişti. Kanserden bu dünyadan göçüp gittiğinde ikisi de onun ellerini tutmuştu ve her zaman en iyi arkadaş olacaklarından o kadar emindi ki.

Ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaktı, ne kadar kalbi kırılacaktı.

Ve bu da kardeşinin bir başka ihaneti gibi geldi, çünkü değişen Gabriel değildi.

Kardeşinin vardı.

"Peki," dedi Gabriel sonunda, "eğer kalbinde neşelenemiyorsan ve mevsimin gerçek nedenini bulamıyorsan, haklısın. Sen buraya ait değilsin. Burası senin evin değil. Ve şimdi gitmelisin."

"Dikkatli ol," dedi Wrathborne. "Hizmetçiyle bir skandala neden olabilirsin."

"Ah, kulağa çok lezzetli bir teklif gibi geliyor," diye alay etti, kardeşinin Gabriel'i uyarması gerektiğini düşünmesinden nefret ediyordu. "Gördüğünüz gibi, hayatımda hiç yanlış yapmadım ve şimdi de yapmayacağım."

Dük, "Sen buna devam et," diye homurdandı. "Çünkü insanlar zaten konuşuyor."

"İnsanların zaten konuşuyor olması umurumda değil," diye karşılık verdi korkusuzca. "Etrafınızdaki insanların hayatlarından ve ölümlerinden çok insanların ne dediğini önemsiyorsunuz."

Kardeşi gerildi, sonra kendini tekrar atının üzerine attı.

Dük en sonunda, "Dostumuz beni ziyarete geldi," dedi.

"Hangi arkadaş?" Gabriel afallamış bir halde sordu.

"Devon olanı." "Ne?"

"Karanlıkta geldi ve Devon'da bir savaş olduğunu söyledi." Kardeşinin yüzü karardı. "Aileler,

yine iş başındalar. Cesetler yığılıyor ve görünen o ki dostumuz endişeli ve desteğimizi alıp alamayacağını bilmek istiyor."

"Artık bu tür şeyler yapmıyorum," dedi Gabriel. "Biraz eğlenmek için karanlıkta kanal boyunca yolculuklara çıkmıyorum."

Dük başını salladı. "Biliyorum, ben de bilmiyorum. Yapamam. Ama oranın nasıl bir yer olduğunu biliyorsun. Gizlice neler yapıldığını biliyorsun."

"Maliyecileri mi çağıracaksın?" diye sordu hızla.

Wrathborne ona iğrenmiş bir bakış attı. "Saçmalama. Tanrı aşkına neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Bunu senden beklemezdim."

"Arkadaşlarımızdan birini tutuklatacağımı mı düşünüyorsun?" "Evet," dedi dürüstçe.

Ve böylece ağabeyi aygırını kamçıladi ve fırtınayı andıran bir bakışla bozkırın öbür ucuna, kendisine ait olan ve içinde yalnız olduğu eve doğru koşmaya başladı.

Gabriel, artık sıcak ve misafirperver hale gelmeye başlayan Ridgely House'a geri döndü.

Hizmetkârları her zaman harika işler çıkarmışlardı ama o aptal değildi. Her şeyin yolunda gitmeye başlamasının sebebinin o olduğunu biliyordu. Leydi Mayhew'e bir teşekkür mektubu yazması gerekiyordu. Annesinin sevgili dostu her zamanki gibi haklıydı ve ona minnettardı.

Ve bu akşama kadar, satranca kadar, Heather'a vezirini tam olarak nasıl kullanacağını öğretme fırsatı bulana kadar bekleyemezdi... Ve bir tahtaya nasıl hükmedileceğini.

Bölüm 15

Heather atını yanlış pozisyona getirmeye çalışırken, yollarının hatasını anladığında bir kahkaha attı.

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Yıllardır satranç oynadığı belliydi, ama nazik ve sabırlıydı ve kuralları iyi açıkladı, bu yüzden zaten bir hata yaptığını biliyordu.

"Aman Tanrım," diye inledi, kollarını kâğıt ve oyunlar için ideal olan ve ateşin hemen önünde duran işlemeli küçük masaya yaslayarak. "Onu esir mi alacaksın?"

"Şey," dedi dikkatle, "siz öyle dediğinize göre sanırım yapmalıyım, ama merhametli olmayı düşünmüştüm."

"Merhametli olmamalısın," diye şakacı bir şekilde azarladı. "İstedğin gibi oynamalısın."

"Bu çok acımasızca olur," dedi, "çünkü ben çocukluğumdan beri oynuyorum. Henüz eşit değiliz."

"Ah canım," dedi. "Yani bana karşı ağırdan almak zorunda kalacağını mı söylemek istiyorsun?"

Ona yavaşça gülümsedi. "Şeytani derecede kolay, ama neyse ki pratik yapmak için çok zamanımız olacak ve sen de kendini geliştireceksin. Oyun için kurnaz bir zekaya sahip olduğun açık. Şimdiden iki taşımı aldın bile."

Bu durumdan oldukça memnun bir şekilde sırttı. Ve bir daha böyle duygular hissedeceğini hiç düşünmediğini fark etti. İçini bir minnettarlık dalgası kapladı. "Gerçekten de öyle. Çok hoşuma gitti. Savaşla ilgili bir oyunu bu kadar seveceğimi kim bilebilirdi?"

Tahtaya baktı ve sonra başını yana eğdi, bu da boynu açık ve kravatsız keten gömleğinin yakasının kaymasına neden oldu. "Bu değil

Bu sadece savaşla ilgili," diye belirtti. "Bu mantıkla ilgili. İleriye düşünmekle ilgilidir. Kalıpları incelemekle ilgilidir."

"Bunları beğendin mi?" diye sordu güzelce oyulmuş sete hayranlıkla bakarak.

"Evet, hem de çok," dedi hızla. "Bazen insanların satranç oyunlarına benzemesini ve herkesin her hamlesini tahmin edebilmeyi diliyorum."

"Sonunda oldukça sıkıcı olacak gibi görünüyor" diye cevap vermeden önce bunu düşünerek alttan ısırđı.

Adam kısık bir inilti çıkardı ve elini saçlarının arasına daldırdı, bu hareketi sık sık yaptığını fark etmişti.

"Haklısın," diye iç geçirdi. "Ama belki de sıkıcı doğasında hoş bir şeyler olabilir."

"Şey," diye başladı, "insanlar satranç taşları değildir. Gerçekte değiller. Yani bunu asla bilemeyeceğiz."

"Sana hak veriyorum Heather," dedi. Tereddüt etti. "Bu ismi nereden aldığınızı sorabilir miyim?"

Başını salladı, sonra dirseğinin yanındaki baharatlı çay bardağını aldı ve lezzetli, sıcak sıvıdan bir yudum aldı. "Annem İskoç'tu ve Highlands'i özlüyordu. Bu kadar basit. Herkes bunun çok tuhaf bir isim olduğunu düşünüyor."

"Ama sana yakışıyor," diye itiraz etti, onu taklit ederek baharatlı çay bardağını eline aldı. "İskoçya'nın rüzgarları altında yetişen bir çiçek."

"Highlands'e gittin mi?" diye sordu.

"Ah evet," dedi kolayca. "Ben çocukken birçok kez. Babam orada avlanmayı çok severdi. Hiç gittiniz mi?" diye sordu.

"Elbette hayır lordum," dedi bu fikre gülmemeye çalışarak. "Galler'e gittim, buraya da geldim, hepsi bu kadar," dedi gülererek. "Benim gibi insanlar sizin gibi seyahat edemez."

"Ah canım," dedi, üzgün görünüyordu. "Ayrıcalığının farkında değil miyim?"

"Birazcık," diye alay etti, "ama sen kim olduğuna engel olamazsın, tıpkı benim kim olduğuma engel olamadığım gibi."

Bakışları onunkileri yakaladı ve işte oradaydı, böyle anlarda her zaman aralarında sıçrayan o yoğunluk.

"Bence sen harikasin," dedi.

Uzandı ve sanki dünyanın en nadide hediyesiymiş gibi parmak uçlarıyla onun yanağını hafifçe okşadı.

Nefesi boğazında düğümlendi. "Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyorum."

"Sadece gazetelerde okuduğun şeyler değil mi?" diye sordu, sanki gerçekte ondan hoşlanmayacağından ve onu gerçekten bir canavar olarak göreceğinden korkuyormuş gibi.

Kendi elini kaldırdı ve onun yanağında gezdirdi. "Hayır Gabriel, seni sadece gazetelerdeki halinle sevmiyorum. Seni gerçekte de seviyorum. Kalbindeki iyiliği ve insanlara nasıl yardım etmek istediğini, bana nasıl yardım etmek istediğini görebiliyorum ve buna hayranlık duymadan edemiyorum."

Tahtanın üzerinden ona doğru eğildi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ayağa kalkmaya başladı ama yüzünü buruşturdu.

"Bekle," dedi ve omuzlarını hafifçe geriye doğru bastırdı. Yavaşça, kasıtlı olarak ayağa kalktı ve masanın etrafından geçti.

"Alabilir miyim?" diye sordu, kucağını işaret ederek. Adamın gözleri büyüdü ve başını salladı.

Dikkatli bir şekilde kendini aşağı indirerek adamın pantolonlu bacaklarının üzerine oturdu ve kollarını boynunun arkasına bağladı. Kendini cesur hissediyordu, hem de çok cesur. Yakınlaşmaktan her zaman zevk almıştı ama çok uzun zaman olmuştu.

Kocasına yakın hissetmesini sağlamıştı ama bu farklıydı. Bu sıvı ateş gibi hissettiriyordu.

Genç bir kızken yaşadığı korkuyu artık yaşamıyordu ve samimiyeti yeniden tatmak istiyordu.

"Bu canını yakıyor mu?" diye sordu, ona acı çektirmek istemiyordu.

Başını iki yana salladı. "Bacağım her zaman bir çeşit ağrı içinde. Ama hayır, beni incitmiyorsun," diye güvence verdi.

Rahatlamış bir iç geçirdi ve sonra onu öptü.

Yumuşak, yavaş ve tutkulu bir şekilde öpüşürken elleri kızın sırtında, elbisesinin üzerinde geziniyordu. Havayı dolduran tek ses nefesleri ve ateşin çıtırtısıydı.

Buna nasıl da bayılıyordu ve o da bayılıyordu. Onun dokunuşundaki artan coşkudan bunu anlayabiliyordu. Ve birden aklına bir düşünce geldi.

Sadece bu odada değil, bu odanın dışında da onunla birlikte olmak istiyordu.

"Bizimle gelmelisin," diye dudaklarına doğru nefes aldı.

"Ne?" dedi adam, aklının tutkuyla karıştığı belliydi. "Yarın

Biz vardır gidiyor için git dışarı

için arama için

yeşillik," diye açıkladı. "Çobanpüskülü, sarmaşık ve benzeri şeyler. Sen de gelmelisin."

Adam onun altında hafifçe gerildi ve kadın büyüü bozduğu için dehşete kapıldı.

"Bilmiyorum," dedi.

"Şimdi karar vermene gerek yok," diye acele etti.

Sonra parmaklarını onun dudaklarına götürerek yapabileceği herhangi bir inkârı susturdu. "Bekle. Aceleci bir cevap verme. Pişman olabilirsin. Kendine bu konuda düşünme fırsatı ver. Sadece alıştığınız şeyi değil, gerçekten ne istediğinizi düşünün."

"Alışkın olduğum şey," diye yineledi kaşları kalkarak. Elleriyle Heather'ın kaburgalarını okşadı. "Ah, Heather, sen geldiğinden beri alıştığım şeyleri yapmıyorum."

"Ben de," diye kabul etti, vücudunun onun elleri altında nasıl canlandığını görünce şok olmuştu. "Hoşuna gitti mi?"

"Gibi mi?" diye sordu. "Sevmek doğru kelime değil." Ve onu kucağına daha sıkı çekti. "Dünyamı alt üst ediyorsun."

"Bir devrim," diye alay etti, daha önceki konuşmalarını hatırlayarak.

"Evet," diye güldü. "Fikirlerimde ve yöntemlerimde bir devrime neden oluyorsunuz ve ben bundan çok memnunum."

Bununla birlikte, elini saçlarının kalın buklelerine doğru kaydırđı, başını yana eğdi ve onu tekrar öptü.

Gabriel ellerini kızın elbisesinin yünleri üzerinde kaydırđı ve korsajının bağlarını çözmeye çalıştı. Kendini yavaş hareket etmeye, neredeyse metodik bir şekilde ilerlemeye zorladı. Arzusu ve açlığı o kadar büyüktü ki kontrolünü kaybedeceğinden korkuyordu. Bu yüzden her anın, yünü geriye doğru kaydırıp kadının kombinezonunu ortaya çıkarırken kendisine gösterilen her tenin tadını çıkarmaya çalıştı.

Tenine öpücükler kondurdu, onu yutmak, her parçasını tatmak için yanıp tutuşuyordu.

Sabırla, korse belini sarana kadar kadının karnından aşağıya doğru indi.

Onun tenini okşadı, yumuşak hissini ve sıcaklığını sevdi. Kadın kısık bir inilti çıkardı ve onun dokunuşuyla başını geriye attı.

Kadının elbisesinin şeritlerini çözdü, ardından iç çamaşırını çekip çıkardı ve yere bıraktı.

"Ayağa kalk," diye ısrar etti.

Kadın adamın dediğini yaptı ve elbisesini yere bıraktı. Sonra, ateşin silüetine bürünmüş vücuduyla adamın önünde durarak, kombinezonunun boynundaki kurdeleyi çekti ve vücudunun üzerinden kayarak ayaklarının dibine yuvarlanmasını sağladı.

Önünde bir tanrıça gibi çırılçıplak duruyordu.

"Görölmesi gereken bir harikasın Heather," diye homurdandı vücudu onu görünce sertleşirken.

İçindeki arzu güçlü ve içgüdüsel ve ona doğru uzanarak onu tekrar kucağına çekti. Göğüslerini okşadı, başını eğdi ve bir meme ucunu ağzına aldı.

Onunla alay etti, sert noktasının etrafında dönerek tatlı ama tuzlu teninin tadına baktı.

Nasıl da bayılırdı.

Onun yakınlığıyla yarı sarhoş olan adam, büyük bir zevkle inledi ve sonra dikkatini diğer göğsüne çevirdi.

Elleri sırtında gezindi, yoğurdu, masaj yaptı ve kadın ona doğru eğildi.

Daha fazla bekleyemeyerek ellerini kadının kalçalarına doğru kaydırdı. Sonra ayak bileğini avucunun içine aldı ve çoraplı baldırını okşadı, yukarı doğru iz sürdü, kalçalarına doğru döndü. Sonra parmaklarını oradaki yumuşak saç tutamına daldırdı.

Adam onun ıslak sıcaklığını bulduğunda inledi ve onun için kaygan ve hazır olduğu gerçeği neredeyse onun felaketi oldu. Ama onun bunu sevmesini, bundan zevk almasını istiyordu ve bu yüzden kucağına otururken kalçalarını hafifçe ayırdı.

Gabriel parmaklarını onun en hassas noktasının üzerinde gezdirdi, kıvrımlarla alay etti ve izlerini sürdü. Onu en çok neyin memnun ettiğini görmek için yüzünü not etti ve tutkunun yanaklarını kızarttığını ve göz kapaklarının kapandığını gördüğünde, onun ritmini takip etti.

Evet, kadın onun eline karşı sallanmaya başladığında ona istediğini verecekti.

Onun zirveye doğru tırmanışını izlerken nefesi sert hırıltılarla geliyordu. Kızın ağzı açık kalıp bir mutluluk çığlığı attığında yoğun bir erkeklik gururu hissetti.

"Evet, aşkım. Evet," diye fısıldadı, yüzünü boynuna bastırarak oradaki yumuşak teni öptü. Ve sonra elleri pantolonundaydı, düğmelerini çözüyordu. Keten gömleğini çözdü ve yukarı doğru çekti.

Kumaş omuzlarına takıldı ve ona yardım etmek için hareket etti. Kumaşı çekerek kurtardı ve kumaş satranç tahtasının üzerine yuvarlanarak taşları devirdi.

Bir an durakladı, tereddüt etti, cesareti askıya alındı.

Bu, zamanın bir anıydı. Bundan sonra geri dönüş yoktu. O da bunu biliyordu.

Yüzünde kararlı ve tutkulu bir ifade belirdi ve öne doğru eğilerek elini adamın pantolonunun içine soktu ve sert cinsel organını buldu.

Aleti serbest kaldı ve kendini kontrol altında tutmak için dişlerini sıktı.

Onun dokunuşuyla siki sallanıyor, onun ilgisini arzuluyordu. Parmak uçlarıyla okşamadan önce merakla inceledi. Yumuşakça gülümsedi. "Benim için."

"Evet," diye hırladı. "Hepsi senin için. İstersen al."

"Bacağın acıyor mu?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Bu beni her zaman incitir ama şu anda... umurumda değil."

"Keşke çektiğin acıları dindirebilseydim," diye fısıldadı parmak uçlarını adamın cinsel organının başında gezdirirken ve oradaki nemi yayarken.

"Bana daha iyi bir şey verebilirsin," diye fısıldadı, elini saçlarına doğru kaydırarak.

"Bu da ne?" diye nefes aldı.

"Sen."

Nefesi boğazında düğümlendi ve yatağa baktı.

Bir an için yüzünü buruşturmak istedi. Yavaşça ayağa kalkıp yatağa doğru gitmesi gerekecekti. Kadın onu izlemek zorunda kalacaktı ve o an kesinlikle bozulacaktı.

Sonra, adamın şaşkın bakışları arasında kucağından indi. Eğildi, saçları bir perde gibi düştü, adamın pantolonunu yakaladı ve "Kalçalarını kaldır" dedi.

Direnmek istedi. Kadın onu soymaya çalışıyordu ve uzun zamandır kimse bacağını görmemişti. Kendisi bile bakmaktan hoşlanmıyordu.

Ya dehşete düştüyse? Mide bulandırıcı.

Ama bakışlarını onunkilere dikti ve kaşlarını kaldırarak, "Haydi ama lordum," dedi.

Kızın ağzının yemyeşil görüntüsü ve ona verdiği nazik ama kesin emir karşısında yutkundu.

Kollarını sandalyeye dayayarak söyleneni yaptı.

Pantolonunu aşağı indirdi. Sonra durakladı ve usulca güldü.

"Ne?" diye homurdandı.

"Açıkça görülüyor ki ben hiçbir zaman b i r hanımefendinin hizmetçisi ya da uşağı olmadım. Her şeyi yanlış yapmışım."

"Yapabileceğin hiçbir şey yanlış olmaz Heather," diye karşı çıktı.

"Botların."

"Oh. Evet. Şeytan alır." Botlar lanet olası bir rahatsızlık olabilirdi. Ve şu anda, terliklerle dolaşmayı diliyordu.

İyi cilalanmış şeyleri düşündü, sonra omuz silkti. Adamın sağ ayağını tuttu ve serbest kalmadan önce birkaç kez sertçe çekti.

Bir adım tökezledi ve tekrar güldü. "Aman Tanrım, bu çok onursuzca."

Ve yine de bu onu mümkün olduğunu bilmediği bir şekilde ısıtıyordu.

Onu, yanakları renkten renge girmiş, siyah saçları yüzüne doğru kıvrılmış bir halde, baş belası botlarından kurtulurken izlemenin savunmasını düşüren bir yanı vardı.

Diğerini çabucak halletti ve botu bir kenara fırlattı. Ellerini zaferle birbirine sürttü.

"Şimdi, bu iş bitti..."

Yara izleri ve bükülmüş kas yığınınına baktı.

İrkildi. Az sonra yüzü dehşetle buruşacaktı ama onun yerine gözleri yumuşadı ve yumuşak bir ses çıkardı. Sonra, oda ve zaman neredeyse durmuş gibi, diz çöküp yıkık bacak boyunca nazikçe öpücükler bırakmaya başlayan kadını izledi.

Nazik okşayış hem bir merhem hem de bir kor gibiydi. Çünkü onu itici bulduğuna dair korkularını hafifletti ve sonunda seksinin başını öpene kadar yukarı doğru öperken arzusunu körükledi.

Devam etmesine izin vermeyi ne kadar çok istiyordu ama onun içinde olmak istiyordu. Her şeyden çok. Onunla bütünleşmek istiyordu.

"Seni şimdi istiyorum," diye hırladı.

Ayağa kalkmaya başladı, kendini yatağa doğru yürümeye hazırlıyordu.

Ama o başını salladı. "Al."

Gözleri parladı ve ellerini ona doğru uzattı.

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi, gözleri arzu doluydu ve adam onun mükemmel, güçlü avuçlarını omuzlarına doğru yönlendirdi.

Onun bacaklarına binerek üzerine tırmandı. Heather merakla ona baktı. "Bin bana," diye ısrar etti, "Bin bana."

Ve bununla birlikte, sikini onun girişine yönlendirdi, açıklığını okşadı, sonra başını kaygan kıvrımlarında yukarı aşağı ovuşturdu. Sonra kendini konumlandırdı ve vücudunu aşağı indirdi, onun çevresine alışmak için zaman ayırdı.

Kadının mükemmelliği karşısında dudaklarından bir nefes tıslaması süzüldü.

Tek bir sert hamleyle kalkmamak için elinden geleni yapıyordu ama bunun onun için biraz zaman aldığını biliyordu ve bunun çabucak bitmesini istemiyordu.

Onun, bir oldukları bu anı hatırlamasını istiyordu. Ve o da hatırlamak istiyordu. Düşüncelerine kilitlenmeyi ve her ayrıntıyı hatırlamayı diledi. Koyu renk saçlarının solgun vücudunun üzerinde süzülüşünü, ona sıvı bir açlıkla bakışını ve sanki onunla birlikte olmak cennetteymiş gibi hareket edişini. Hepsini hatırlamak istiyordu.

Sonunda, ellerini kalçalarına götürdü ve sonra dalgalanmaya başladı. Kalçalarını ileri geri salladı, neredeyse daha fazla dayanamayana kadar o tatlı noktayla ileri geri alay etti.

Ellerini adamın saçlarına doladı ve hafifçe çekiştirdi.

Bakışları birbirine kenetlendi ve bu neredeyse vücutları arasındaki bağ kadar samimiydi, kadının sıcaklığı onu sarıyordu.

Tam uçuşunun kenarında durmuş, fırlamak üzereyken, kadın ağzını onunkine indirdi ve adam

Sanki aralarına hiçbir şey giremeyecekmiş gibi hissedene kadar kollarını onunkilere doladı. Sanki bir bütünmüşler gibi.

Sonunda, Gabriel derinlere doğru itti, ikisi de kendinden geçene kadar tekrar tekrar itti.

Sadece Alec'in değil, Gabriel'in de kendisini beklediğine şahit olacağını umarak merdivenlerden aşağıya doğru hızla indi.

Aşağıya inip fuayeye geçtiğinde, pelerinini sıkıca sararak eldivenlerini sabitlediğinde, adamın orada olmadığını fark etti.

Yılgınlık ya da hayal kırıklığı hissetmeyi reddetti.

Belki de o böyle bir şeye hazır değildi ama Alec hazırды. Yün paltosu, şapkası, atkısı ve kırmızı eldivenleriyle dünyaya meydan okumaya hazır görünüyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu, kalbi bir an için dursa da çocuğa gülümsedi.

Ancak başarısız beklentisinin geziyi gölgelemesine izin vermedi.

"Orman bekliyor," dedi büyük bir şevkle.

Ve soğuğa doğru yola çıktılar. Ormanda bahçıvanlardan biriyle buluşacaklardı; bahçıvan onlara yeşillikleri kutularda toplamalarına yardım edecek ve daha sonra mümkün olan her yüzeyde süs olarak kullanmak üzere eve geri getirecekti.

Her avizeyi, her şömineyi ve her korkuluğu sarmaşık ve çobanpüskülüyle donatmaya kararlıydı. Evi daha iyi bir hale getirecek, ışığı içeri alacaktı.

Ve böylece, bu sefer kırlara doğru değil, dikenli çalılar, dallar ve soğuk kış aylarında hayatta kalabilmek için yapraklarını dökmüş çıplak ağaçlarla dolu sık ormana doğru ilerlediler.

Birdenbire, şok içinde, kendini şarkı söylerken buldu.

Bir yıldan uzun bir süredir ilk kez şarkı söylüyordu. Alec de ona katıldı, sesleri kış havasında buluştu ve uyum sağladı. Nefesleri önlerinde buz gibi çıkıyordu. Alec onun söylediği şarkıyı iyi biliyor gibiydi, ve ormana girdiklerinde buzlu tarlada sekerek ilerlediler.

Karanlık ve güzeldi.

Kuşlar daldan dala konup kalkıyordu.

Onları canlı ve gelişirken görmek ne kadar da harikaydı. Sincaplar ağaçların üzerinden fırlıyor, içeri girdiklerinde onlara bakıyorlardı.

"Kutsal alanlarını mı işgal ettik?" diye sordu Alec.

"Oh, size haber verirler," dedi. "İşgal ettiğinizi hissederlerse, öfkeyle cıvılayacak ve size bir şeyler fırlatacaklardır."

Ağacın tepesindeki küçük adama hayretle baktı. "Aman Tanrım. Sincaplar bu kadar savaşçı mı?" diye sordu.

"Öyleler," dedi. "Kuşlarla sürekli savaş halindeler. Ama sincaplara kızdıkları için kuşları suçlayamam. Gördüğünüz gibi sincaplar kuşların yiyeceklerini çalmayı seviyor, kuşlar da onlarınkini." Güldü. "Bunun neden böyle olduğunu anlamıyorum ama eşyanın tabiatı böyle. Bakın!" diye haykırdı. "Bir çobanpüskülü ağacı."

Güzel, uzun ağacı gördü ve alkışladı, ancak onlar ağaca yönelmeden önce bahçıvan Rob, kutularla kaplı bir arabayı ormana sürükledi.

Neşeli bir selamla elini kaldırdı. "Bakın kim gelmiş."

Ve onu hayrete düşürecek şekilde, Gabriel elinde bastonuyla Rob'un arkasından geldi. Yavaş ilerliyordu çünkü yaralı bacağı ve bastonu sert toprağın üzerinde kayarken zeminin üzerinden dikkatlice geçmesi gerekiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış ama kararlı görünüyordu. Yanına gidip ona yardım etmek istedi ama bunun işleri daha da kötüleştirebileceğini biliyordu.

Alec yavaş bir ısıklık çaldı ve ona fısıldadı, "Onu getirmeyi başardın mı?"

"Sanırım öyle oldu," diye itiraf etti.

"Aferin sana," dedi Alec. "Ormanda olmaya, böyle şeyler denemeye ve kalbinde biraz neşe bulmaya ihtiyacı var."

"Kırlar onu iyileştirdi mi?" diye sordu usulca.

Alec kararlı bir şekilde, "Oluyor," dedi. "Oluyor ama zaman alıyor, biliyorsun."

Elini Alec'in omzuna koydu ve sonra okşadı. "İyimserliğine hayranım, Alec," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi şapkasını çıkarırken bir selamlama hareketiyle. Sonra çocuk çobanpüskülü ağacının yanına gitti. Kırmızı meyveleri ve parlak, mumsu yeşil yaprakları incelerken gözleri ışıllı parlıyordu. Bir tanesine dokunmak için uzandı ve elini dürttü. Keyifli bir kahkaha attı ve eldiveninin içinden başparmağını emdi. "Bunları içeri sokarken çok dikkatli olmalısın."

Ve herhangi bir ağaçtan çok fazla almamaya dikkat etmeleri gerekiyordu. Birini çıplak bırakma fikrinden nefret ediyordu.

Gabriel yanına geldiğinde, "Gelmişsin!" diye haykırdı.

"Tüm eğlenceyi ikinizin yaşamasına izin veremezdim," diye itiraz etti, teni soğukta parlıyordu ve koyu renkli pelerini güçlü bedeninin üzerinde sallanıyordu.

Uzanıp onun elini tutmak için can atıyordu. "Gelebildiğine sevindim. Kalbim... Şimdi sıcak hissediyor."

"Ve benimki," dedi. "Siz gelene kadar havanın ne kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim."

Ve bununla birlikte, dudaklarındaki gülümsemenin eğilmesine ya da kalbindeki sıcaklığın artmasına engel olamadı.

Bölüm 16

Noel arifesine yaklaşan son günler Gabriel'in bile beklemediği bir hızla geçip gitmişti.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama her şey bir güzellik ve neşe kasırgasıydı. Ev görkemli bir şekilde dekore edilmişti. Hizmetçiler coşku ve neşe doluydu.

Akşamki kutlama için köylüler davet edilmişti. Sıcak şarap, kekler ve her türlü güzel şey servis edilmişti. Büyük Salon'da dans bile ediliyordu. Dans. Ve şok edici bir şekilde kendisi de oradaydı. Bütün bunların içine nasıl sürüklendiğini bilmiyordu.

Ama işte buradaydı, bunca yıldan sonra nihayet büyükannesi ve büyükbabasının yerini almış, Ridgely House'daki Noel Balosu şenliklerini yönetiyordu.

Eski bir geleneğin geri dönmesi herkesi Noel heyecanına boğdu. Çünkü Ridgely House'da balo lordlar ve leydiler için değil, yerel halk içindi.

Tynley ile birlikte tuttukları orkestra, kardeşinin evinde çalınacak bir orkestra değildi.

Hayır, bu salon makaralar, jigler ve country müzikle doluydu. En güzel kıyafetlerini giymiş köylüler, yüzleri gülümsemeyle ıslı ıslı, salonda zıplayarak dans ediyorlardı.

Heather bile Alec ile dans ediyordu.

İkisini izlemeyi çok seviyordu. Arkadaşlıklarının nasıl oluştuğunu bilmiyordu ama nasıl oluşmuş olursa olsun, ikisinin birbirleri için bir merhem gibi olduğunu fark etti.

Alec sanki bir mucizeymiş gibi Heather'a baktı.

Onun asla çocuğun annesinin yerini tutamayacağını biliyordu ama şimdi Alec'in hayatında ona değer verebilecek, değer veren bir kadını ne kadar çaresizce özlediğini anlıyordu.

Ve ona çok iyi ve Őefkatli davrandı.

Kızın ocuğa gösterdiği özel ilgiyi fark etmişti; her zaman onu kolluyor, her zaman ona bir Şeyler ikram ediyor, her zaman ona masallar okuyordu.

Kendini tekmelemek ya da bastonuyla beynini dağıtmak istiyordu. Alec'e kitap okumamıŐtı çünkü çocuğun özellikle kelimeler konusunda ne kadar yetenekli olduğunu biliyordu. Ama kız çok ısrar etmişti. Ve her gece onun Alec'e kitap okuduğunu, Alec'in de onun ayaklarının dibine oturup pr dikkat dinlediğini görmüştü.

Alec'e kitap okurken sesinde hafif bir titreme olduğunu fark etmişti, sanki gözyaşlarının eŐięindeymiŐ gibi. Bunu merak etmişti. Orada bir Şeyler olduğunu biliyordu. Ayrıca başını dizlerininzerine koyan çocuğun saçlarını okŐayıŐında da.

O da kızın sesini can kulağıyla dinliyor ve dürüst olmak gerekirse onları birlikte izlemekten hoşlanıyordu. İki arasında bu kadar kısa sürede gelişen bağ çok güzeldi. Onunla kendi arasındaki bağ da güçlüydü.

Zamanın bir önemi yoktu. Zaman hiçbir Şeydi. Kardeşini yıllardır tanıyordu. Babasını da hayatı boyunca tanımıŐtı. Ve orada neler olduğuna bir bakın. Zaman, iliŐkilerin ya da sevginin belirleyicisi değildi.

Kıymalı turtalar dağıtılırken ve insanlar neŐelenip Noel Őarkıları söylerken, kendini köylülerin ve topraklarında yaŐayanların arasında dolaŐırken, onlara gülümserken, onları karŐılarken ve hepsiyle konuŐurken buldu.

Bu gece kimse madenlerden, acılardan ya da zorluklardan bahsetmedi. Hayır. Herkesin yüzünde umut vardı. Yeni bir yıl için umut. IŞığın geliŐi için umut. Yakında gelecek olan bahar için umut.

Ve birkaç saat sonra, son köylü de fuayeyi terk ettiğinde, Heather keyifle bir i çekti.

Etrafında toplanan personele, "İyi bir geceydi," dedi.

Elinde bastonuyla onlara doğru ilerledi. "Daha fazla aynı fikirde olamam. Bunu bu kadar güzelleştirdiğiniz ve etrafınızdakilere bu kadar neşe verdiğiniz için her birinize tek tek teşekkür etmek istiyorum. Umarım hepiniz çok mutlu bir Noel günü geçirirsiniz."

Hediyeleri çoktan dağıtılmış olan personele bugün izin verilmesi kararlaştırılmıştı. O, Heather ve Alec birlikte soğuk bir öğle yemeği yiyecekti.

Böylece, kendi kutlamalarının başlaması için sabırsızlanan personel, gereken son dakika işlerini halletmek üzere mutfaklara geri döndü.

"Gel, Alec," dedi Heather. "Seni odana götüreceğim."

Alec güldü. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Tabii ki yardıma ihtiyacınız yok ama eminim sizin için sorun olmaz," dedi.

"Tamam o zaman. Bana bir hikâye okur musun?" diye sordu kararsızca.

Alec'i merdivenlerden yukarı çıkarırken, "En iyi Noel arifesi hediyesi olurdu," diye cevap verdi.

Gabriel onun yakında odasında kendisine katılacağını biliyordu. Akşamı birlikte geçireceklerdi ve Gabriel sabırsızlanıyordu.

Yıllar önce, Noel arifesinde kalbi sevinçle dolup taşardı. Ve çok uzun zamandır ilk kez, bunun yeniden gerçekleştiğini hissetti.

Heather işlerin bu kadar iyi gittiğine inanamıyordu.

Kapıyı kapattı. Alec uyumayı başarmıştı. Ertesi gün için çok hevesli görüldüğü için uyumuş olmasına şaşırmıştı. Herhalde uzun zamandır ilk kez Noel için heyecanlanıyordu, diye düşündü.

Ve bunun bir parçası olduğu için mutluydu.

Bütün çocuklar mevsimin neşesini bilmeli. Ve bir an gurur duydu. Kapıdan uzaklaşırken, kapalı olduğundan emin olduğu kalbini ele geçiren adamı gördü ve koridorda hareketsiz kaldı.

"Aferin Heather," dedi, sesi ay ışığında zengin bir gümbürtüye dönüşüyordu.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, çünkü böyle bir iltifatı geri çevirecek değildi.

Hayranlıkla ona baktı. "Bütün bu evi büyüledin. Nasıl yaptın bunu?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe, duyguları içinden akmaya başlarken, "ama yapmak zorundaydım. Y yapmak zorundaydım," diye tekrarladı, yavaşça ona doğru ilerleyerek.

Pencerenin ışığında dururlarken, ön bahçelere usulca kar yağdığını fark etti. Bir nefes verdi ve o yumuşak pulların düşüşünü izlemek için döndü.

Avucunu soğuk pencereye dayadı. Bir anlığına Galler'e, o küçük kulübeye geri döndü ve gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü.

"Ne oldu?" diye sordu, sesini telaş kaplamıştı. "Ne dedim ben, Heather-"

"Önemli bir şey değil," diye atıldı.

"Lütfen söyle bana," diye ısrar ederek ona doğru uzandı.

Kendini güçlü kılmaya çalışarak başını salladı. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun? Yeminlerimizi hatırla," diye ısrar etti.

"Pekâlâ," diye nefes aldı. "Eğer istediğin buysa."

Ama sonra dudaklarından bir çığlık döküldü ve "Oğlumu çok özledim" diye fısıldadı.

Sessizce durup onu izledi ve sonra kollarını ona doladı. "Ah, Heather," diye mırıldandı kulağına, "çok üzgünüm."

Ve zorlamayan ama gerçek bir sempati dolu o nazik sözlerle başını onun omzuna koydu ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Gözyaşları dökülürken bile minnettarlık ve şaşkınlık onu doldurdu. Artık gözyaşları işkence gibi gelmiyordu. Bunun yerine büyük bir rahatlama gibi, bir sevgi işareti gibi, oğluna onu asla unutmayacağına dair bir söz gibi, ama tıpkı onun istediği gibi sevgiyi yeniden hissedeceğine dair bir söz gibi hissediyordu.

"Gel o zaman," dedi. "Seni odana götüreyim, böylece dinlenebilirsin."

"Hayır," dedi başını kaldırıp gözlerini silerek. "Yalnız kalmak istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Her zaman seninle olmak istiyorum."

Bu sözler dudaklarından dökülürken, onları geri alabilmeyi diledi. Ama adam irkilmiş görünse de başka bir şey söylemedi.

Onun elini tuttu ve birlikte merdivenlerin geri kalanını, ateşin parıldadığı ve onları beklediği odasına doğru ilerlediler.

"Geçen gün ormandan dönerken Alec ile bir şarkı söylüyordunuz. Benim için söyler misin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Oğlu küçük bir çocukken onunla birlikte söylediği şarkıydı bu. Galce bir şarkıydı ve her zaman kalbini hem güzel hem de özlem dolu bir melankoliyle doldururdu.

Ve bir parçası onun bir şekilde bildiğini hissetti. Bir şekilde bu şarkıyı oğluyla birlikte söylediğini ve şimdi söylemesinin iyileşmesine yardımcı olacağını biliyordu.

O da ona başıyla onay verdi. "Tabii ki."

Pencerenin dışında yağan kar yeryüzünü beyaz bir örtüyle kaplarken, sesinin odanın içinde usulca süzülmesine izin verdi. Oda ateşle kırmızıya boyanırken ve oğlunun çok sevdiği Noel şarkısının nostaljik sözlerini söylerken, tıpkı Alec'in söylediği gibi küçük oğlunun hala onunla olduğunu biliyordu.

Oğlu her şeyin içindeydi ve kesinlikle kalbindeydi.

Ve kalbi yeniden gelişmeye başlamıştı.

Onu uyandıran adama baktı ve onunkinin hâlâ kapalı olduğunu ve asla açılmayabileceğini biliyordu.

Böyle bir şeyin olacağından emin değildi.

Yine de, şarkı söylerken ona baktığında, sesi duyguyla titriyordu, ne kadar önemsedığını biliyordu. Heather kasıtlı olarak onun yanına gitti, elini kalbinin üzerine koydu, gözlerinin derinliklerine baktı ve kalbini özgür bırakmasını, ona açılmasını diledi.

Ama acının gücünü ve insanı herkesten ve acıyı dindirebilecek her şeyden nasıl uzak tutabileceğini biliyordu.

Tek umudu, zamanla, ihtiyaç duyduğu ya da istediği tüm sevginin onu tam burada, bu evde beklediğini fark etmesiydi.

Bölüm 17

Kalay madeni Gabriel'le alay etti.

Gabriel eserlere baktı, içi burkuldu.

Kaza gününden beri, Tom Baker'ın ölümünden beri, bacağı sakatlandığından beri buraya gelmemiştir.

Bastonunu o kadar sıkı kavradı ki etini kesmesinden korktu ama düşünceleri onu aşağıdaki karanlığa sürüklemesin ve çılgılık atmaya başlamasın diye şu anda bu topraklamaya ihtiyacı vardı.

Zihninin ve hafızasının gücü şok edici bir şeydi. Burada, rüzgâr onu savururken, bu Noel sabahında gökyüzünden hâlâ kar yağarken, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Buraya yıllardır gelmemiştir ve yıllardır doğru olanı yapmaya kararlıydı. Kardeşine bile doğru olanı yaptığını ve asla yanlış yapmayacağını söylemişti.

Ama dün gecedен sonra, Heather ona kalbini açtıktan, ona acısını gösterdikten ve ona o güzel notaları söyledikten sonra, yanlış olduğunu biliyordu ve gerçekten yapılacak tek bir şey vardı.

Engibeli zeminde yavaşça yürüdü ve toprağın altında geçitlerle dolu bir geçit olduğunu bilerek madene baktı.

Noel Günü belki de madenin durduğu tek gündü. İnsanların yeryüzüne inmek için gelmediği tek gün. Etrafına baktı ve kendine lanet okudu. Çok uzun zamandır savaşıyordu. Savaşmaya devam edecekti. Durmayacaktı, ama şu anda, bitmez tükenmez gibi geliyordu.

Sanki önemli ya da anlamlı hiçbir şey yapamayacakmış gibi hissediyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Şimdiye kadar pek çok şey yapmıştı ve daha fazlasını yapmak üzereydi. Dünyaya bir lordun her zaman doğru şeyi yapabileceğini göstermek üzereydi.

Arkasına baktı ve Alec'in madene inen engebeli yamaçlarda beklediğini fark etti. Çocuğu yeni yavru köpeğiyle birlikte gördü.

Heather oldukça kararlıydı ve yavru köpeğin bu sabaha kadar bir sır olarak saklanmasını sağlamıştı.

Onu Alec için getirmişlerdi ve Alec, şimdi keyifle havlayarak aşağı yukarı koşturan küçük border collie'yi görünce hem şaşırmış hem de mutluluktan havalara uçmuştu. Pax. Çocuk koştururan köpeğe bu adı vermişti, Yavru köpeği yalamak.

Barış. Bu mükemmel küçük şey için şaşırtıcı ve güzel bir isimdi.

Alec selamlamak için elini kaldırdı.

Evet, kırlarda yarışan mükemmel bir çift olacaklardı. Köpek Alec'in sürekli yoldaşı olacaktı ve Alec zekâsıyla köpeği kolayca eğitebilecekti.

Ama aslında Gabriel, Alec'in buraya geldiğini görünce şok olmuştu.

Ne de olsa burası çocuk için de büyük bir üzüntü kaynağıydı. Gabriel onu fark ettiğine göre, Alec durduğu yere giden patikadan aşağı indi.

"Noel günü buraya geldiğiniz için özür dilerim. Sizi mutsuz etmek istememiştim," dedi Gabriel nazikçe.

Alec düşünceli bir şekilde ona bakarken, köpek ayaklarının arasında koşturuyor, bacaklarının arasında dolanıyordu.

"Hiç de mutsuz değilim," dedi Alec. "Kardeşimi ve annemle babamı özlüyorum ama bunların hepsini geride bıraktım," dedi yumuşak bir sesle ve eğildi. Sarkık siyah beyaz kulaklarıyla yavru köpek Alec'in kollarına koştu. Çocuk köpeğin küçük başını okşadı.

Nasıl? Gabriel sormak istedi. Alec bunu nasıl yapmıştı? Gabriel bunun peşini bırakacak gibi görünmüyordu ve yaşadığı şokun etkisiyle ağzından kaçırdı: "Anlamıyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin?"

"Bunu herkes yapabilir," dedi Alec, yavru köpeğin yumuşak kulaklarını okşamaya devam ederek. "Ama cesur olmalısın ve ölen insanların senin onları bırakmanı istediğini bilmelisin."

Gabriel keskin bir nefes çekti.

"Kardeşim," dedi Alec sessizce, "onu bırakmanı istiyor. Bu senin hatan değildi, biliyorsun değil mi? Bunu ona sen yapmadın. Bunu ona nesiller yaptı. Evet, bunu ona ailen yaptı ama ne sen ne de kardeşin."

Nefes verirken nefesi kesildi. "Alec, nasıl-"

"Bilmiyorum," dedi Alec omuz silkerek. "Sanırım bunun nedeni vahşi doğada çok fazla zaman geçirmem ve hayvanların nasıl olduğunu görmem ve insanların da gerçekten farklı olmaması. Ya da olmamalıdır."

Gabriel gözlerini kırıştırdı. Bir balık, bir tilki ya da havada uçan bir kuş gibi olmayı özlememiş miydi?

"Alec," dedi, "insanlar çok farklıdır. Onlar-"

Alec araya girdi. "Düşüncelerimizin yolumuza çıkmasına izin veriyoruz. Bu doğru," dedi, "ama buna gerek yok."

"Bilmiyor muyum?" diye sordu.

"Hayır. Tek yapmanız gereken ayaklarınızın altındaki toprağı hissetmek, yüzünüzü rüzgara doğru kaldırmak ve kalbinizi açmak."

Kalbini açtı. Kalbi çok uzun zamandır kapalıydı. "Seninki açık," dedi Alec sanki onun sesini duyabiliyormuş gibi. düşünceler.

"Hayır, değil," diye karşı çıktı.

Alec homurdandı. "Evet, öyle. Beni neden içeri aldığını sanıyorsun? Her şey kapalıymış gibi davranmayı seviyorsun Gabriel, ama öyle değil. Ne yapmak istediğini biliyorsun. Ne sunmak istediğini biliyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm. Onu senin yap."

Şaşkınlıkla çocuğa baktı. "Yapacağım," diye itiraf etti.

Alec başıyla onayladı. "Ama bunu görevin olduğu için yapma, Gabriel. Her zaman doğru olanı yapmak istiyorsun ve sonra kendine yalan söylüyorsun ve kendine bunun kalbin olmadığını söylüyorsun, ama öyle. Senin kalbin hepimizin en iyisi ve en safı. Benim yaptığımı sanıyorsunuz ama değil. Ben sadece olduğu gibi söylemeyi öğrendim ve sen hala yalanların arkasına saklanıyorsun. Artık saklanma, Gabriel."

Çocuğa bakakaldı, içini bir merak kapladı. "Nasıl bu kadar cesur olabiliyorsun, Alec?"

"Dediğim gibi," dedi Alec gururla, "vahşi şeylerle birlikte yaşıyorum ve vahşi şeylerin cesur olmaktan başka seçeneği yok. Bizi korkutan sadece kapalı alanlarda yaşamaktır. Sadece topluma uymaktır. Bizi korkutan şey bu. Bir şeyleri kaybetmekten çok korkuyoruz ama o şeyleri kaybetmek kimin umurunda? Hala dereler, tarlalar, gökyüzü, rüzgar, yıldızlar, ay ve güneş var. Bunları asla kaybedemezsin Gabriel ve onun sevgisini de kaybedemezsin. Eğer doğruyu söylersen."

İçinden duygular geçerken vücudu parçalanacakmış gibi hissediyordu. Özgürlüğün güçlü duyguları ve çok sıkı tutunduğunun farkına varması.

Bunca yıldan sonra hâlâ o madende mahsur muydu? Bedeni tepeye çıkmayı başarmıştı ama kalbi hâlâ aşağıda mıydı?

Alec'in önerdiği gibi yüzünü gökyüzüne çevirdi ve rüzgârın saçlarını süpürmesine izin verdi. Botlarının içindeki ayaklarının toprağa bağlandığını hissetti ve Alec'in yüzüne bakıp çocuğun haklı olduğunu anladı.

Tek yapması gereken kendine yalan söylemeyi bırakmaktı. Tek yapması gereken insanları suçlamayı bırakmaktı. Ve tek yapması gereken Heather'ı, onu görev duygusuyla istemediğine ikna etmektir.

Onu tüm kalbiyle istiyordu, sadece yapılması gereken doğru şey olduğu için değil, karanlıklarla dolu bir dünyada ona sevgi sunduğu için. Ve eğer birlikte olabilirlerse, dünya ışıkla dolacaktı.

Bölüm 18

Noel yemeği o güne kadar yediği en lezzetli şeydi. Soğuk jambon, peynir, ekmek, incir, reçel ve kek vardı.

Çok lezzetliydi. Son lokmasına kadar.

Kendini tıka basa dolu ve mutlu hissediyordu. Bu Noel'in her anı bir şekilde moralini yükseltmiş, geçmişin acısını yok etmese de en azından dağıtmıştı. Köpek yavrusu bu sabah koşarak uzun salona geldiğinde Alec'in yüzündeki ifade onu zaferle doldurmuştu.

Alec'in yüzündeki o ifadeyi görmek çok güzeldi ve Gabriel de çok memnun olmuştu.

Harikaydı.

Bu ona umut verdi ve diğer insanların kendilerini yeniden iyi hissetmelerine yardımcı olma amacı verdi. Bu hayatın bunun için olduğunu fark etti. Başkalarına yardım etmek, onları ayağa kaldırmak, bu hayatın acılarının iyilikle hafifletilmesini sağlamak. Ve ateşin önünde dururken, Gabriel yanına gelip ensesine nazik bir öpücük kondurduğunda kendi kendine gülümsedi.

Alec dışarıda bir yerde yeni köpeğiyle oynuyordu ve Alec onunla yalnızdı. Onunla birkaç dakika yalnız kalabildiği için çok mutluydu.

Yavaşça döndü ve ona gülümsedi.

"Ya siz, Lord Gabriel, Noel Gününüz nasıl geçiyor?"

Ona gülümsedi. "Noel günüm sürprizlerle doluydu, ama en büyük sürpriz yürüyüşüm sırasında keşfettiğim sürprizdi."

Onunla gitmek istemişti ama yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Ve bazen en büyük hediyelerden biri

Bir insana verebileceğiniz tek şey, ihtiyacı olduğunda yalnız kalmasına izin vermektir.

"Peki bu nedir?" diye sordu.

"Heather," dedi usulca, "benimle evlenmeni istiyorum." "Ne?" diye yutkundu, onu yanlış duyduğundan emindi. "Karım olmanı istiyorum."

Ne dediğini anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı.

"Bunu neden isteyessin ki?" diye atıldı. "Ben senin hizmetçinim."

"Sen benim hizmetçimden çok daha fazlasısın," diye ısrar etti, yüzü ciddi. "Hayatıma girdin ve her şeyi değiştirdin. Yeniden hissetmemi sağladın. Kim olmak istediğimi görmemi sağladın, sadece çalışma odamda kalıp dünya için elinden geleni yapan biri değil, kalbi atan biri. Kalbi bir çalışma odasının soğukluğundan daha fazlasını hak eden biri."

Yutkundu ve uzaklara baktı, daha önceki memnuniyet duyguları hızla kayboluyordu. "Bütün bunlara seninle evlenmeden de sahip olabilirsin," diye itiraz etti. "Kimse anlamayacak," diye devam etti. "Hizmetçiler anlamayacak. Erkek kardeşin anlamayacak. Ve arkadaşın Leydi Mayhew, aman Tanrım, o ne düşünecek? Beni işe aldı ve şimdi bir engerek yılanı gibi evinize girdiğimi düşünecek-"

"Hayır," diye hemen araya girdi, sesi sertti. "Kimse senin hakkında böyle bir şey düşünmeyecek Heather. Seninle tanışan herkes bunun doğru olmadığını bilir."

Kalbi çarpmaya başladı ve vücudu titremeye başlamış gibi hissetti. Bu nasıl olabilirdi? Dün gece onun kalbini kendisine açmasını ummuştı. Bugün, ona karısı olmasını teklif ediyordu. Bu bir rüya olmalıydı! Ama rüya gibi hissetmiyordu. Bir kâbusun başlangıcı gibiydi.

"Toplumun böyle olmadığını biliyorsunuz. Toplum yargılayacaktır."

"Toplumun ne düşündüğü kimin umurunda?" diye çıkıştı.

"İstiyorum," dedi. "Senin için!"

"Ama yapmamalısın," dedi. "Toplum bizi aşktan uzak tutamaz."

"Sence bu sevgi yeterli mi?" diye sordu usulca. "Beni seviyorsun, değil mi Heather?"

Gözleri yaşlarla dolarken "Evet," diye nefes aldı. "Evet. Bunu inkâr edemem."

"O zaman sen gerekir ver içine Bu," o dedi, onun gözleri duyguyla kararıyordu.

"Zorunda mıyım?" diye karşı çıktı. "Bunun mutluluktan çok sorun yaratacağından korkuyorum."

"Her sorunla karşılaşacağız," dedi. Kadının elini kendi elinin içine aldı. "Gerçekten. Yapabileceğimizi göreceksin."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraz etti. "Evet de," dedi adam yumuşak bir sesle.

Düşünceleri dönüp dururken dudaklarını yaladı. "Yapamam. Henüz yapamam. BEN, BEN..."

Duyguları onu bunaltmıştı. Bunu beklemiyordu. Bunu hiç beklemiyordu. "Anlaşmamızı ihlal etmememiz gerekiyordu. Yapmayacaktık..."

"Ne var, Heather?" diye nefes aldı, sesi yumuşamıştı.

"Dün gece," diye başladı. "Acı çekmeme izin verdim. Sen de beni kendi acına ortak edecek misin?" diye sordu.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sanki kelimeleri arıyormuş gibiydi. "Acımın çok hafif olduğunu ve yaptığım şeyin herkesi dışarıda bırakmak olduğunu fark ettim. Bu yüzden evet, seni içeri alıyorum. Benim olmanı istiyorum."

"Evet dersem," diye fısıldadı, insanların onu küçümselediği ya da daha kötüsü onu küçümseyip çalışmalarını kınamak için bahane olarak kullandığı görüntüler beyninden geçerken. "Dünya..."

"Umurumda değil," diye ısırdı.

"Yapmalısın," diye yanıtladı tutkuyla. "Yaptığınız iş çok önemli. Bunun önüne geçemem. Ve eğer seninle evlenirsem, dedikoducular korkunç şeyler söyleyecek ve yardım etmeye çalıştığın tüm insanlar incinecek. Ben öyle biri değilim."

önemli," diye ısrar etti ondan uzaklaşmaya başlarken.

Yüzü duygusallıkla doldu. "Heather," dedi ona sarılarak, "bu şekilde hissetmene izin verme. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız, gerçekten."

Ve bununla birlikte gözlerini kırptırdı. "Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi. "Lütfen, bu sabah yalnız kalma isteğini açıkça anladığımda sana verdiğim gibi bana da bir dakika verir misin? Düşünmeye ihtiyacım var."

Yutkundu. "Elbette," dedi, sesi sanki kızın kendisinden uzaklaştığından çoktan eminmiş gibi boştu. "Düşünmelisin, ama insanların senin olanı elinden almasına izin verme."

Başını salladı ve odadan çıkıp fuayeye, oradan da soğuk havaya doğru ilerledi.

Pelerin bile giymedi.

Daha önce duygularına yenik düştüğünde yaptığı gibi, o da kırlarda gittikçe daha uzağa koşmaya başladı. Karda hızla ilerliyor, çizmeleri çatırdıyordu.

Aklından düşünceler geçerken kollarını kendine doladı. Oğlunun düşünceleri, uzun zaman önce savaşta ölen John'un düşünceleri.

Tekrar evlenebilir miydi? Dünyaya karşı gelip aşkı seçebilir miydi? Bunu yaparsa, çok bencil bir insan mı olacaktı? Yürüdü, yürüdü, saçları topuzundan çıkıp yüzüne savruldu, ta ki şaşkınlık içinde kırlara bakıp duran bir figüre rastlayana kadar.

"Alo?" diye seslendi.

Adam yavaşça döndü.

Nefes nefese kaldı ve bir adım geri attı. Bu imkansızdı.

"Ben Gabriel değilim," dedi yumuşak bir sesle. "Ondan yeni geldiyse bir hayalet görmüyorsun."

"Kimsin sen?" diye sordu. Neredeyse aynı görünüyorlardı ama şimdi bu adamın gözlerindeki çizgileri ve kendini tutuş şeklini görebiliyordu, sanki taştan yapılmıştı.

"Ben Wrathborne Dükü'yüm," dedi. "Topraklarımızın sınırlarını aşmaya çalışıyorum. Kardeşim Noel için gelmememi çünkü buraya ait olmadığımı söyledi ama içimdeki çağrıyı durduramıyorum," dedi. "Onu özlüyorum."

"O zaman sen de gelmelisin," diye yanıtladı basitçe.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Benim gelmemi istemiyor. Korkunç şeyler yaptım."

"O korkunç şeyleri telafi etmeye başla," dedi dürüstçe, "o korkunç şeyler için."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi ve konuyu hızla değiştirdi.

"Öyle mi?" diye sordu, onun yanında korkmadığını hissederek.

"Sen hizmetçisin," dedi.

"Ben evin hizmetçisiyim," diye kabul etti. "Bu doğru."

Kar kızıl saçlarına düşerken başını yana eğdi.

"Dedikoduları duydum, biliyorsun."

Gerildi. "Söylentiler mi?"

Ona bakarken uzun bir süre hareketsiz kaldı. "Pelerin olmadan burada ne halt ediyorsun?"

"Düşünmeye ihtiyacım vardı," diye açıkladı.

"Donarken düşünebiliyor musun?" diye söylendi, sonra kendi pelerinini çıkarıp kızın yanına gitti ve omuzlarına sardı. "Sana evlenme teklif etti, değil mi?"

Kadın bir şaşkınlık çığlığı attı. "O zaman sen bir ruh musun ki, öyle olmadığını söylüyorsun, böyle bir şeyi biliyorsun? Az önce bana sordu."

"Ah, Noel hediyen o zaman." "Kalbi" demeden önce bir an için gözlerini kapattı.

"Hayır," dedi başını sallayarak, "bu doğru olamaz. Ondan böyle bir şey alamam. Riskler bu kadar büyükken olmaz-"

"Tüm bunlardan daha sert bir yapıya sahip olduğunu anlamaya yönlendirildim. Bana yanlış bir şey yapmayacağını söyledi.

şey, bilirsin. Ama ikinizin çok yakın olduğunuz açık. Çok yakın."

Gözlerini kısmıştı. "Evde bir casusunuz mu var?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Muhtemelen," dedi. "Tynley," diye nefes aldı.

"Uşak!" diye ağzından kaçırdı.

Dük ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Uşağımla çok iyi arkadaşıştır ve onunla ben de çok yakındık. Ben küçük bir çocukken büyükannemle büyükbabamın evine geldiğimde bana özel ilgi gösterirdi. Tynley bana bir şeyler söyler ama kötü niyetle değil. Kardeşimle tekrar arkadaş olmamızı istiyor ve beni ziyaret etmeye devam ederse bir gün mantıklı düşüneceğimi umuyor."

"Yapacak mısın?" diye sordu.

Çenesinde bir kas kasılması oldu. "Konuşamayacağım şeyler var ama sana şu kadarını söyleyeyim. Kardeşimin mutlu olmasını istiyorum. Yapmam gerekeni yapmaya çalıştım ve çalışıyorum ama işe yaramıyor. Onun mutlu olmasını istiyorum ve bu yüzden ona evet demelisin çünkü Tynley'nin söylediği her şeyden ve Gabriel'in davranışlarından anladığım kadarıyla seni seviyor. Onu acılarından kurtardın."

"Saçmalama," dedi. "Bunu kendisi yaptı." Dük hızla,

"Hayır," diye reddetti. "Sen elini ona uzattın.

Onu bu hale getiren de bu. Kazadan sonra onu bu bataklıktan çıkarmak için pek çok yol denedim. Babamızın ölümünden sonra daha da kötüleşti ve artık elimi uzatamadım çünkü..." Sesi kesildi.

"Çünkü mü?" diye sordu.

"Önemli değil," dedi sessizce, sesi neredeyse karın içinde kayboluyordu. "Ama şimdi geri dönmeli ve hem onu hem de kendini mutlu etmelisin. Çünkü o mutluluk için bir şansın varsa, bunu değerlendirmelisin. Kendini ondan koparmana izin verme..."

Onun da benim yaptığım gibi bir şey söylemek üzere olduğunu biliyordu ve ona, kendisini dünyadan koparan şeyin ne olabileceğini sormak istiyordu.

herhangi bir mutluluk şansı.

Acıdan tükenmiş gibi görünüyordu ama sormaya cesaret etse bile ona söylemeyeceğini biliyordu. Birdenbire merak etti. Çünkü Gabriel kardeşinin kendisine ihanet ettiğini açıkça söylemişti ama şimdi bunun doğru olduğunu düşünmüyordu.

Kardeşi, muhtemelen kendi yarattığı bir denizde boğuluyor, suya basmaya çalışıyor gibiydi. Ama o kötü bir adam değildi. Kalbinde değil.

"Seçtiğin şeyi seçmek zorunda değilsin," diye ısrar etti yumuşak bir sesle. "Benimle gel."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam. Yapamam. Ama geri dönmelisin. Benim yaptığım gibi yalnız kalmayı seçme."

Ve bununla birlikte Wrathborne Dükü dönüp yağan karın içine doğru yürüdü.

Adamın yavaşça beyazlığın içinde kayboluşunu izledi. Pelerinini sıkıca tuttu ve onun onayını aldığını, haklı olduğunu fark ederek Ridgely Evi'ne geri dönmeye başladı.

Buraya yalnızlıktan kaçmak için gelmişti ve neredeyse yine yalnızlığı seçiyordu. Ama Wrathborne Dükü'nün sözleri, burada, kırlarda, yağan karda, Gabriel'e sırtını dönerse sadece aşına olduğu acıyı seçeceğini anlamasını sağladı ve bunu yapmakla işi bitmişti.

Öyle olmalıydı.

CHAPTER İçinde

Volta atmak Gabriel'i aşıyordu ama yine de atabilmeyi dilediği günler oluyordu.

Bu hızlı gidiş gelişlerde rahatlatıcı bir şey vardı. ileri geri hareket etmek ve kişinin düşünceleri yolunda gitmediğinde uzuvlarını belirli bir düzende hareket ettirmek.

İ ekti.

Geri dönüp ona hayır diyecek miydi? Geri dönüp toplumun kurallarına uymayı seçecek miydi? Geri dönüp ona öğrettiği her şeye aykırı mı davranacaktı? Bu çok saçma görünüyordu. Bunca zaman boyunca, kalbini açmak için mücadele edenin kendisi olduğundan o kadar emindi ki.

Ama ya Heather'sa? Ya tüm öğretilerini ciddiye almayan kişi oysa?

Onu suçlayamazdı, ama Tanrım, bunun için  z l rd .

Gabriel yıllarca sevgili olarak devam edebileceklerini düşündü. Lordlar bunu her zaman yapardı. İnsanları evlere yerleştirirlerdi. Bir aileleri olabilirdi ama Gabriel onun kendisinin olduğunu, kısa bir süre içinde hayatını değiştirmesine yardım ettiğini tüm dünyaya haykırmak istiyordu. Tüm bunlar, ona inanma cüretini, cesaretini gösterdiği içindi. Evet, ona nasıl sırayacağını, kendini yalnızlığından nasıl çekip çıkaracağını öğretmişti. Şimdi onu kendi kızı olarak ilan etmek ve yarattıkları kıvılcımı tüm dünyayla paylaşmak istiyordu.

O kıvılcım yılların acısını dindirmişti.

Antrenin kapısı açıldığında nefesi boğazında düğümlendi, o büyük Tudor kapısı çok ağırdı ve bazen tek bir kişinin aması çok zor oluyordu.

Yıllar boyunca binlerce kez açılmıştı.

Ayak sesleri zeminde yankılandı; atalarının, sayısız ziyaretçinin, hizmetkârlarının ve daha önce birçok hizmetkârın geçtiği eski bir zemin.

Onun cevabını beklerken, bu evi dolduran hayatları, kaybedilen şansları, hayalleri, aşkları, anıları, başarısızlıkları, zaferleri düşündü. Bir şekilde, o anda hepsini hissetti ve sanki hayatının tamamı hakkında karar verilmek üzereymiş gibi hissetti.

Yavaş adımlarla içeri girdi, odanın gölgeleri üzerine düşüyordu, çünkü kış ışığı hâlâ sönüktü ama artık her geçen gün daha da güçlenecekti.

Hemen kadının omuzlarındaki pelerini ve karla öpüşmüş saçlarının yüzünde süzülüşünü fark etti. Bu zengin pelerini ona sadece bir kişi vermiş olabilirdi. Eli bastonuna sıkıca sarıldı ve bir öfke patlamasıyla bastonunu yere vurmamak için kendini zor tuttu. Ama artık o kişi değildi. Böyle duygu patlamalarına yol vermeyecekti.

"Umarım onu dinlememişsinizdir," dedi usulca.

"Kimi?" diye sordu kadın, kara kaşları kalkarak.

Pelerini işaret etti. "Kardeşim, Wrathborne Dükü."

Gözleri parladı. "Ah, anlıyorum. Aslında onu dinledim."

Başka tarafa baktı. "Buna nasıl katlanacağım?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yavaşça cevap verdi. "Ama topluma meydan okumaya hazır ve nazır olduğunu söylemiştin. Yürüyüşe çıktığımdan beri bu değişti mi?"

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

"Ağabeyin seni mutlu etmemi söyledi." Durakladı.

"Ağabeyin seninle evlenmemi söyledi."

"Sorduğumu nereden biliyor?" diye sordu, şok olmuştu ve onun sözlerine inanmaya cesaret edemiyordu. Elbette kardeşi böyle bir şey söylememiştir!

"Birinin başı büyük bir belaya girmesin diye bu bilgiyi sizinle paylaşmayacağım."

Durakladı, bir inilti çıkardı ve ardından kuru bir kahkaha attı. "Tynley," diye tahmin etti.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ona kızmamalısın. Belli ki ikinizi de çok ama çok seviyor."

Bir inilti çıkardı. "Evet. Yaşlı adam bizi hep sevdi, dizlerimizi yaraladığımızda bizimle ilgilendi. Bir şeyleri onarmamıza yardım etti. Tabii ki hâlâ bir şeyleri onarmamıza yardım etmeye çalışıyor."

"Benimle geri gelmesini istedim ama gelmedi," diye ekledi.

"Tabii ki hayır," diye fısıldadı. "Korkuyor."

"Evet, öyle." Ona doğru bir adım attı, kar eridikçe saçları parlıyordu. "Ama sana şunu söyleyeyim. Beni azarlayacağını düşünmüştüm. Haddimi aşmaya cüret eden bir hizmetçi olarak beni yerden yere vuracak sandım. Ama hayır, bana seni ve kendimi seçmemi söyledi."

"Peki ya sen?" diye cüret etti. "Bizi seçecek misiniz?"

Ellerini önünde kavuşturdu, soğuktan kızarmıştı. "Sana neyi seçeceğimi söyleyeyim. Yaptığım şeyi bir daha asla yapmak istemiyorum. Her gün keder ve yalnızlığı seçmek istemiyorum. Ve asla geri dönmek

istemiyorum. Hayır," dedi cesurca, "ileriye gitmek istiyorum. Seninle yeni bir şey yaratmak istiyorum. Her şeyi şansa bırakmak istiyorum. Birlikte yeni bir şekilde yaşamaya cesaret ettiğimiz bir vizyon görüyorum."

Bastonuna yaslanarak yavaşça ona doğru ilerledi ve elini ona uzattı. Uzun bir an ne yapacağını bilemedi ama sonra parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Senin karın olacağım," dedi. "O gazete ilanına cevap verdiğimde bu kadar farklı bir hayatı seçtiğimi bilmiyordum. Tek istediğim artık yalnız olmamaktı. Ama bak," dedi, "sana sahibim. Alec var. Ridgely Evi'ne ve tüm sakinlerine sahibim. Köylülerle dostluk kuruyor, hayatlarını yaşamalarına ve onlara mutluluk getirmelerine yardımcı oluyorum. Ve sen de öylesin. Sen ve ben

dünyaya çok fazla neşe getiriyor. Oğlumu kaybetmiş olsam da, kocamı yıllar önce kaybetmiş olsam da, bu bir son değil. Hayır," diye ilan etti. "Küçük oğlumun elimden kayıp gittiği o gün, onu kollarımda tutmuş olsam da, bu bir şeyin başlangıcıydı. Ve her gün onun için yaşayacağım. Her gün onun anısını yaşatacağım ve elimden geldiğince çok kişiye umut ve ışık getireceğim ve onlara yalnız olmak zorunda olmadıklarını göstereceğim."

Ona gülümsedi, kalbi korkuyla değil, telaşla değil, yeni bir hayatın beklentisiyle çarpıyordu. "Ben de artık burada yalnız kalmak istemiyorum. Mektuplarla, makalelerle ve burada insanları eğlendirerek pek çok insana yardım etmeye çalıştım. Kardeşimin evine gitmek dışında yıllardır bu topraklardan ayrılmadım. Ama bu sabah, olayın yaşandığı madene gittim ve geçmişi tekrar tekrar yaşamayı reddediyorum. Bu yüzden sizin yardımınızla," dedi usulca, "değişmek istiyorum. Yeniden dünyaya açılmak istiyorum. Topraklarımın sınırlarını aşmak ve yaralandığım gün ölen Tom Baker'ın anısını oğlunuzla birlikte dünyaya taşımak istiyorum."

Onu kucağına çekti. "Hayatı her gün kutlayalım. Her anı. Hayat aniden ve hızla elimizden alınabilir."

"Ya sefaleti ya da umudu paylaşmayı seçebiliriz," dedi yumuşak bir sesle.

Nemli saçlarından bir tutamı yüzünden geriye doğru okşadı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Gabriel ağzını onunkine indirdi ve fısıldamadan önce onu nazikçe öptü, "Umudu seçelim, Heather. Umudu seçelim."

EPILOG

Ülkeyi dolaşacak güveni kazanmak zaman almıştı.

Gabriel, bunun bir kısmının, onun nasıl Acıyla başa çıkabilirdi. Ne de olsa seyahat etmek uzun saatler boyunca bir otobüste oturmayı, ders vermek ise uzun saatler boyunca ayakta durmayı gerektiriyordu. Ama kazandığı şey, Ridgely House'da evde kalmaktan çok daha güçlüydü.

Gabriel insanlarla kişisel olarak konuşarak, kendi sakatlığının etkilerini göstererek, sahnede bastonla yürüyerek ve Tom Baker hakkında konuşarak onlara nasıl dokunabileceğini fark etmemişti. Ve Tom Baker hakkında konuştu.

Her belediye binasında, her eyalet fuarında, Londra'daki konuşmalarda ve İngiltere'nin büyük şehirlerindeki salonlarda Thomas Baker'dan ve onun nasıl gereksiz yere öldüğünden bahsetti. Gabriel'in babası Wrathborne Dükü'nün biraz daha çaba göstermesinin Thomas Baker'ı nasıl hayatta tutacağını tutkuyla anlattı.

Gabriel, Pax ile birlikte sahneye çıkaracağı Alec gibi çocukların gün ışığını görmelerinin ve okula gitmelerinin ne kadar önemli olduğundan bahsetti. Çocukların hayal kurmasının, insanların umut beslemesinin ve insanların sevmesi için bir fırsat olmasının ne kadar önemli olduğunu dile getirdi.

İlk başlarda söyledikleri herkesin hoşuna gitmiyordu ama Heather'la birlikte konuşmalarını geliştirdi. Heather'ın başkalarına yardım etme, küçük oğlunun anısını neşe ve sevgi eylemleriyle yaşatma tutkusu ve arzusu onu daha da güçlendirdi, pes etmeyi reddetmesini ve öfkeye daha az yönelmesini sağladı.

O gün Devon eyaletinde, Clovelly köyünde denize nazır bir yerde dururlarken, Cebrail konuşmaya hazırlandı.

Böyle bir ilçedeki tehlikeleri biliyordu ve arkadaşının kalabalığın içinde bir yerlerde olup olmadığını merak ediyordu. Ne de olsa arkadaşı da tehlike altındaydı ve Gabriel ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı, tıpkı kardeşi Wrathborne Dükü'nün de yapacağını bildiği gibi.

Devon, hükümet ve yasalara uygun olmayan şeyler yapan erkekler arasında çatışmaların yaşandığı bir ülkeydi. Ama Gabriel tüm bunların temelinde aşk olduğunu biliyordu.

Parmaklarını karısınıninkilerle birleştirirken ona baktı. Kendi elini nazikçe karnındaki şişliğin üzerine koydu ve ona büyük bir sevgi ve gururla baktı.

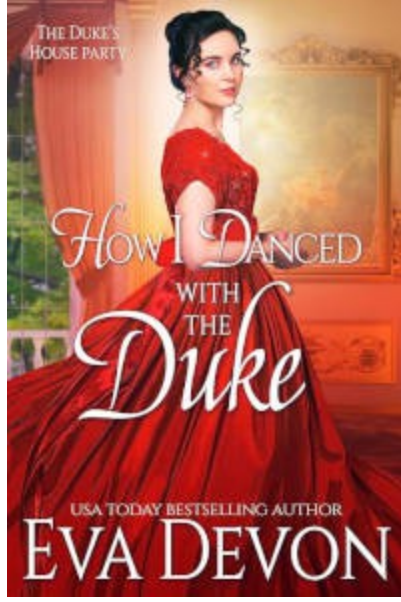
Elbette, ölen kendi oğlunun anısı yüzünde oynaşıyordu, çünkü geleceğe giderlerken, ikisi de geçmişi yanlarında götüremeyeceklerini biliyorlardı.

Yine de anıları saklayabilirlerdi. Yaptıkları hiçbir şey hayatlarını kaybedenlerin yerini tutamazdı ve acıyı yok edemezlerdi. Ancak, ah, böyle bir yaşamı, küçük bir çalışma odasının ya da bir kış gecesi karanlık bir odanın çok ötesine geçen bir yaşamı seçebilirlerdi.

Ve sanki düşüncelerinin bir işaretiymiş gibi, baharın ilk kuşunun havada cıvıladığını duydu. Gabriel iyimser ve kararlı kuşun tepesinde döndüğünü gördü ve tıpkı kendi hayatında olduğu gibi sıcaklığın yakında geri geleceğini biliyordu.

SON

Eva Devon'dan başka bir harika okuma mı arıyorsunuz?_
[Dük ile Nasıl Dans Ettim'i](#) deneyin!

Wildwood Dükü'nün tek bir amacı vardır, intikam. Kız kardeşinin bir serseri tarafından yok edildiğini gördükten sonra

Kız kardeşini mahveden adama zarar vermek için hiçbir şey yapmaz. Ancak bunca acının sorumlusu olan kötü adamdan intikam almak için düzenlediği ev partisi planlarından sapmaya başlayınca yaşadığı hayal kırıklığının sonu gelmez. . .

Bir de, elinde kitabı, burnunda gözlüğüyle en olmadık zamanlarda ortaya çıkan son derece sinir bozucu bir kadın vardır. Wildwood'un ona ayıracak vakti yoktur, ya da kalbine öyle söyler, ama bu kadın ona intikamın asla ihtiyacı olan huzuru vermeyeceğini öğretebilir. Yine de, kalbinin etrafındaki duvarla,

Wildwood aşkı seçebilir mi?

[Şimdi satın al!](#)